PATRICIA LYNN
Căsătorie prin internet

Traducerea şi adaptarea în limba română de MARIANA COSTESCU

Capitolul 1

Matt Matson o înconjură cu braţele, înfigând cuţitul strălucitor de argint în tortul miresei. Ridicându-şi privirea la proaspătul ei soţ, Liza se îngrozi, descoperind că era faţa lui David, plutind într-o ceaţă subţire de lacrimi.

Închise şi deschise repede ochii, clipind des, încercând să alunge ceaţa şi lacrimile de pe figura fostului ei logodnic.

Târziu în noapte, în liniştea camerei dintr-un hotel din Londra, lacrimile amare începură să curgă. Trupul îi tresălta de suspine. Dar, în adâncul sufletului, Liza ştiuse întotdeauna că lacrimile acestea trebuia să curgă cândva. Fusese prea ameţită, prea şocată să plângă când David ieşise atât de nepăsător din viaţa ei. Trei ani fuseseră inseparabili, totuşi…

Auzi un zgomot în camera alăturată şi imediat o bătaie în uşă.

— Liza? Vocea profundă a lui Matt suna îngrijorată. Te simţi bine? Îmi permiţi să intru?

Înainte să răspundă, uşa dintre cele două camere se deschise şi el intră. Ridicându-se în capul oaselor, ea îşi îndreptă privirea spre silueta impozantă ce se reliefa în penumbră.

— Ce se întâmplă, Liza? Vădit încurcat, se uita la umerii ei pe jumătate dezgoliţi.

— Îmi pare rău. Liza luă batista oferită de el. Nu este un început foarte reuşit pentru căsătoria noastră, nu?

— Nu, nu chiar, răspunse el, uşor nedumerit.

— Acum mă simt foarte bine. Îşi afundă nasul în batista enormă. Serios, Matt.

Era bucuroasă că nimeni de la nuntă nu putea să-i vadă. Alături de soţul ei, sorbind din şampania strălucitoare, primind felicitări de la colegi şi parteneri de afaceri, era mulţumită că nimeni nu ştia că mariajul lor era un aranjament.

— Este un început atât de prost, după tot ce plănuisem. Nu intenţionam…

El ridică din umerii lui largi şi puternici.

— Începuturile perfecte pot însemna totul – sau nimic, o întrerupse el. Nu pun preţ pe astfel de sentimente. Ca să dureze, căsătoria trebuie să aibă o bază solidă, care…

Liza pierdu şirul cuvintelor lui. i se întâmpla uneori, mai ales atunci când discuţia devenea logică şi serioasă ca asta. Privirea îi era acum fixată pe trupul lui viguros. El purta un halat de casă din mătase neagră, strâns în talie cu un cordon, deschizătura de la gât lăsând să se întrevadă părul negru de pe piept.

— Gata, scuză-mă, am terminat cu plânsul, pentru totdeauna.

Observând că tremura, el se duse să dea drumul la căldură.

— Mulţumesc, murmură Liza.

Se întoarse lângă ea, dar acum apropierea de el o deranjă. Se simţi brusc goală şi expusă.

— Te rog… te rog, nu te uita la mine. El îşi plimbă privirea prin cameră, după o jachetă – ceva să-i acopere umerii.

— Vrei să plec. Fu mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

Ea confirmă, dând energic din cap.

— N-are niciun rost să mai rămâi.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, impasibili – totuşi deliberat. Întorcându-şi faţa de la el, încurcată, îşi trecu mâna prin păr.

— Ştiu că arăt oribil, că ochii îmi sunt umflaţi şi roşii.

Nu avea niciun sentiment pentru acest bărbat care acum îi era soţ

— Şi nici el pentru ea. Totuşi, sesiză că devenea uşor vanitoasă, în prezenţa lui.

— Cum doreşti, Liza, spuse el, zăbovind asupra numelui ei, în felul lui special. Numele ei era Elizabeta, dar din primele zile de şcoală toţi îi spuneau Liza. Numai că, până să-l întâlnească pe Matt, nimeni nu insistase atât de mult pe i, făcându-l să sune Liiza.

Stătea băţoasă, sprijinită de pernă.

— Atunci, noapte bună, îi ură Matt, schiţând un zâmbet, lucru surprinzător, având în vedere cât de serios era de obicei. Cred că nu ai încredere în mine!

— Nu… nu e vorba de asta.

— Nu m-aş fi obosit să fac rezervarea pentru două camere separate, dacă aveam de gând ceea ce, în mod clar, îţi imaginezi. În plus, cheia este pe partea ta, nu uita. Liza se îmbujoră.

— Da, ştiu…

— Ştii că sunt un om de cuvânt, nu? Nu ştia. Nu ştia sigur. Asta era problema – cum putea fi? În urmă cu şase săptămâni, nici nu-l cunoştea. Chiar şi aşa, cuvintele lui o liniştiră.

Clipi de câteva ori. În lumina slabă, era foarte uşor ca imaginaţia să-i joace feste – să-şi imagineze că David era

cel ce stătea acolo. Cuprinsă brusc de panică, spuse:

— Te rog, n-am putea pleca de aici mâine dimineaţă?

— Rezervarea este făcută pentru toată săptămâna. Credeam că ştii.

— Da, da, ştiu, numai că… Nu-i putea spune adevărul. Aflându-se aici, singuri, în situaţia asta, era în pericol să uite realitatea şi să-l confunde cu David.

— Nu-ţi place hotelul?

— Hotelul este perfect, foarte confortabil, chiar luxos.

— Atunci, unde mergem?

— Înapoi la tine, la ţară.

— La Maple House? Se încruntă. Dar doamna Reeve este acolo. Nu vom fi singuri. Avu o ezitare, apoi continuă, aproape şoptit. Asta vrei, nu? Să nu fii singură cu mine.

Asta era esenţa problemei, recunoscu ea în gând. Aici în hotel, se simţea singură cu Matt, complet izolată. Dar la vilă, cu menajera lui, Edith Reeve, era altceva.

— Întotdeauna am adorat vila aia – din primul moment în care am văzut-o. Scuza venise repede, dar simţea că nu-l păcălise, şi se simţi obligată să continue. Peste o săptămână vei pleca în America de Sud, cu excentricul tău canadian milionar. O săptămână la ţară va fi mult mai relaxant pentru tine, înaintea unei astfel de călătorii.

— E adevărat, dar aranjasem aici un program foarte variat, pentru noi – am luat bilete la cele mai bune spectacole. Ridică din umeri. Oricum, căsătoria noastră este un parteneriat şi mi se pare logică propunerea ta. Mâine o să anulez rezervarea la hotel şi ne întoarcem la Maple House.

— Mulţumesc, Matt. Recunoscătoare pentru răspunsul la rugămintea ei, simţi o uşoară simpatie pentru

el, lucru care nu se mai întâmplase.

— Atunci, aşa rămâne. Noapte bună. Fără să mai arunce vreo privire în urmă, se întoarse în camera lui.

A doua zi dimineaţă, înainte de ora zece, la volanul maşinii sale şi cu Liza alături, Matt se îndrepta către Cambridge. Era destul de ciudat că, în pofida lacrimilor şi zbuciumului de peste noapte, ea se simţea chiar relaxată. Probabil, asta se datora şi modului discret şi hotărât în care Matt aranjase absolut totul. La micul dejun, fusese surprinsă să afle că plătise deja hotelul şi o anunţase şi pe doamna Reeve că-şi schimbaseră planurile.

În timp ce maşina înghiţea kilometri întregi, se trezi meditând la tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Era bizar să se gândească acum, că numai cu două luni în urmă, purta inelul de logodnă al lui David, că se iubeau – sau aşa credea.

Nu avea niciun dubiu în privinţa sentimentelor lui, altfel ar fi fost în Australia acum. Când mama ei, văduvă de mulţi ani, se recăsătorise şi plecase în Australia cu proaspătul ei soţ, Liza fusese tentată să accepte invitaţia de a-i însoţi. Dar David o oprise. „N-are rost, Liza. Până într-un an, voi fi în măsură să mă căsătoresc cu tine”. Şi ea rămăsese.

Îşi păstrase postul de secretară într-o agenţie imobiliară din selectul cartier West End – dar se mutase temporar în centrul Londrei, într-o garsonieră neprimitoare, pe care trebuia să o suporte pentru că era ieftină şi-i permitea să strângă bani pentru casa în care urma să locuiască cu David.

Apoi, într-o dimineaţă, David îi telefonase la serviciu. Se ridicase repede de la birou să-i răspundă, crezând că o chemase să-i confirme planurile pentru seară. Când o anunţase politicos, pur şi simplu din senin: „Îmi pare rău,

Liza, totul s-a terminat. Am întâlnit pe altcineva”, crezuse că glumea.

— Este o blondă nimicitoare, nu? glumise ea, uşor zeflemitoare.

— Este, fără îndoială.

Seriozitatea răspunsul său, nu lăsase loc pentru dubii. Rămăsese încremenită lângă telefon, până când cineva o luase cu blândeţe, conducând-o în camera de repaus.

Se simţise mult prea năucită pentru a putea plânge – atunci, sau în săptămânile care urmaseră. Phyl, o fată din biroul alăturat, care tocmai se întorsese din propria-i lună de miere, era aceea care se oprise lângă ea, într-o zi, şi o întrebase:

— Ştii cum l-am cunoscut pe soţul meu?

— Nu. Şi oricum, n-o interesa.

— L-am cunoscut prin intermediul unei agenţii matrimoniale. Ştii ce este asta, nu-i aşa? O firmă care are un calculator unde sunt stocate datele femeilor şi ale bărbaţilor interesaţi, şi care selectează cuplurile cu personalităţi şi interese cât mai apropiate. Liza ridicase din umeri. Ar trebui să încerci şi tu, Liza. Nu-ţi pierde timpul, gândindu-te la trecut.

După o zi, sau două, Phyl revenise cu un formular în mână.

— Ce-ai zice să completezi formularul ăsta? Este pentru agenţia matrimonială de care ţi-am vorbit.

— Oh, dar eu nu… nu încă, oricum. Mai lasă-mi puţin timp.

— Dacă nu vrei să faci nimic pentru tine, atunci va trebui să fac eu. Dacă nu-l completezi, îl completez eu, o necăjise ea.

— Este o ameninţare, sau o promisiune? Liza

glumise, pentru prima dată după despărţirea de David.

Totuşi, nu fusese deloc distractiv, o săptămână mai târziu când, fiind în plină şedinţă cu şeful ei, fusese chemată la telefon.

— Mă numesc Matt Matson. Tonul îi era deschis şi hotărât. Numele şi datele tale mi-au fost trimise de „Arcadian Dating Service”. Îţi propun să ne întâlnim cât mai repede posibil. În seara asta, dacă eşti liberă.

Deci, Phyl nu glumise, fusese primul gând care-i trecuse prin minte. Până la urmă, completase formularul acela.

— Eu... eu... Nu-şi găsea cuvintele.

— La şase, în faţa biroului tău, ce zici?

Conştientă că şeful o aştepta, şi celelalte fete din birou erau foarte curioase, acceptase rapid să se întâlnească cu el.

Asta fusese într-o marţi. Matt trebuie să fi găsit ceva atrăgător în atitudinea ei rezervată, căci îi dăduse întâlnire şi a doua seară – şi în următoarea. Sâmbătă o condusese la casa lui de la ţară – Maple House. O primă privire aruncată grădinii, în stil englezesc, ce o înconjura, plină de naibe, gura leului şi nemţişori de munte, o făcuse să exclame:

— Oh, ce splendoare!

— Îţi place? Ea simţise că izbucnirea ei îi făcuse mare plăcere lui Matt.

— O casă şi o grădină splendide. Întotdeauna am visat aşa ceva.

Abia a doua zi, înapoi în Londra, realizase câtă importanţă avuseseră cuvintele ei – când Matt îi ceruse să se căsătorească cu el.

Luau masa într-un mic restaurant, când el îşi pusese brusc lingura de supă jos şi, fixându-şi privirea în ochii ei, spusese:

— N-am nici timp şi nici nu doresc să mă îndrăgostesc. Nu sunt nici genul să trec prin jocurile alea emoţionale, de-a dreptul prosteşti, în care se prind adesea doi îndrăgostiţi. Dar îmi doresc o soţie. Liza înghiţise repede supa.

— Sunt pilot de profesie, continuase el. Iniţial am pilotat avioanele unei linii aeriene engleze, dar în ultimii doi ani am făcut zboruri individuale în Canada. Însă, în ciuda experienţei mele, sunt un inventator înnăscut. Pasiunea mea este să proiectez echipamente electronice de înaltă specializare, care sunt foarte solicitate. Totuşi, pentru că nu am pregătirea profesională corespunzătoare pentru o viitoare carieră, sunt obligat să zbor pentru a-mi câştiga existenţa. Înţelegi?

— Cred că da.

— Scopul meu este să ajung într-o firmă în care să-mi pot folosi invenţiile, numai că nu vreau să intru ca simplu angajat. Vreau să fiu asociat, sau director, pentru a avea un cuvânt de spus în privinţa invenţiilor mele. Însă, pentru a fi asociat, trebuie să dispun de o sumă importantă de bani – pe care în prezent n-o am.

Se aplecase spre ea, atât de concentrat, încât Liza aproape că-i simţi entuziasmul.

— Dar acum s-a invit o ocazie unică de a face rost de aceşti bani. Un milionar canadian mi-a oferit un contract pe doi ani, pentru a conduce o expediţie, pe care el şi un grup de prieteni ai lui intenţionează s-o facă, de-a lungul fluviului Amazon. Însă una dintre clauzele contractuale prevede ca liderul acesteia să fie căsătorit. Având în vedere că am semnat deja contractul şi am declarat, în mod eronat, că sunt căsătorit, nu mai am ce face, decât să devin un bărbat însurat. Sper că realizezi acum, de ce situaţia este atât de presantă. Am nevoie urgent de o soţie,

şi mi-ar plăcea să mă însor cu tine. Lizei i se tăiase respiraţia.

— Dar, ne cunoaştem doar de cinci zile! El ridicase din umeri.

— Timpul nu are nicio importanţă, când doi oameni sunt cuplaţi în mod ştiinţific de un calculator, ca noi. Deci? Ce spui?

Liza se simţise prisă într-o situaţie fără ieşire.

— Cred că ar trebui să ştii că eu tocmai am încheiat o poveste de dragoste, insistase aceasta.

— Am senzaţia că multă lume trece prin aşa ceva, la un moment dat, replicase el, ridicând din umeri. Acum înţelegi de ce nu vreau să mă implic emoţional. Unde nu este dragoste, nu este suferinţă. Foarte simplu.

— Trebuie să mă gândesc – la propunerea ta, vreau să spun.

— Nicio problemă. Apoi, pe neaşteptate, continuase. Dar vreau să aflu mâine. Timpul este scurt şi… Gândeşte-te numai că ne potrivim perfect, calculatorul a spus-o. Dacă ne căsătorim pe doisprezece, luna viitoare, vom avea la dispoziţie o săptămână pentru a ne cunoaşte, înainte să plec în America de Sud. Desigur, cât voi fi plecat, căsătoria noastră va fi una „doar cu numele”. Oricum, în săptămâna aşa-zisei „lună de miere”, nu voi avea nicio pretenţie de la tine. Înţelegi ce vreau să spun, Liza?

Înţelesese. Nu o asigurase el că mariajul lor va fi ceva formal?

— Evident, în calitate de soţie, ce este al meu va fi şi al tău. Mă refer la vilă.

Matt se gândise la fiecare aspect, ca şi când răspunsul ei ar fi fost deja afirmativ. Îşi dăduse seama, după spontaneitatea cu care îşi manifestase încântarea, că vila urma s-o convingă în final să spună:

— Da, mă căsătoresc cu tine.

Din acel moment, nu mai existase cale de întoarcere.

— La ce te gândeşti, Liza? Vocea lui Matt o trezi la realitate.

— La nimic. Ca şi când ar fi putut să-i spună.

— Mi se pare greu să te gândeşti la nimic.

— Cât mai avem de mers?

— Zece kilometri, răspunse el, cu exactitate.

— Înţeleg.

Probabil îşi închipuia că regreta schimbarea asta de planuri, căci se întoarse brusc spre ea.

— Nu este prea târziu să ne întoarcem la Londra, dacă te-ai răzgândit.

Liza scutură din cap.

— Nu m-am răzgândit. Sper că nu te deranjează.

— De ce m-ar deranja? Totuşi, Liza avu senzaţia că nu fusese sincer.

Se lăsă din nou tăcere, ea urmărind cu fascinaţie uşurinţa cu care mâinile lui manevrau volanul.

— Conduci, Liza? Se părea că îi observase interesul.

— Conduceam uneori maşina mamei.

— Atunci, înseamnă că trebuie să-ţi asigur o maşină, cât lipsesc.

Propunerea o luă prin surprindere.

— Eşti foarte amabil, Matt.

— Nu este vorba de amabilitate, te asigur. E o idee practică. Trebuie să-ţi spun că vila este la aproape doi kilometri de sat şi la cinci de Cambridge, şi autobuzul circulă destul de rar. Sunt mulţumit că ştii să conduci. Nu mi-aş face datoria de soţ dacă te-aş lăsa izolată, aici la ţară.

Ea zâmbi, recunoscătoare.

— Oh, sunt sigură că nu m-aş simţi izolată într-un loc

aşa de minunat ca Maple Cottage.

Într-adevăr, nu-şi dorea decât să se piardă în liniştea şi frumuseţea acelei vile. Lacrimile amare care-i curseseră după David, în noaptea nunţii, îi spălaseră rana, era adevărat. Acum această rană trebuia să se vindece.

Doamna Reeve ieşise în uşa vilei, să-i salute. Era o femeie durdulie, trecută de cincizeci de ani, cu ochi ageri şi păr cărunt. Matt menţionase adesea cât de recunoscător îi era. Liza aflase că fusese menajera surorii bunicii lui, acum decedată – mătuşa Maud, care-i oferise un cămin lui Matt de când acesta avea zece ani, după ce părinţii îi muriseră.

— Ei! spuse ea, sărutând-o pe Liza pe obraz, bun venit acasă, miresei. Ieri, la nuntă, nu mă gândeam că o să vă revăd aşa curând.

— Ne-am schimbat planurile, răspunse Matt în locul Lizei, care scotea valizele din portbagaj.

— Mi-ai spus la telefon. Dar, n-are importanţă. Îi aruncă Lizei o privire ciudată, apoi ridică din umeri. Voi ştiţi mai bine ce faceţi. Oricum, aici este totul pregătit. Dar ştii că muncitorii încă mai au de lucru aici, în jur de o săptămână.

Liza fu surprinsă.

— Muncitorii? Nu ştiam… Se opri brusc. Oh, Doamne, ce făcuse? Ce problemă crease, insistând să renunţe la rezervarea de la hotel.

— Da, nu ţi-a spus Matt? Doamna Reeve porni înapoi spre casă. Şi-a schimbat complet bucătăria – aragaz nou şi toate celelalte. Urmează ca salonul să fie zugrăvit şi…

— Am vrut să fie o surpriză.

— Oh, Matt, îmi pare rău! Doamna Reeve îşi puse palma pe gură. N-am vrut să merg aşa departe. Matt scutură din cap, zâmbind.

— Nu, doamnă Reeve, este vina soţiei mele, că s-a grăbit să ne întoarcem, înainte ca totul să fie terminat.

„Soţia mea”. Cu câtă uşurinţă şi naturaleţe pronunţase cuvintele.

— Să vă conduc în camera voastră.

— Ne descurcăm, doamna Reeve. Auzindu-i replica, Liza îi fu recunoscătoare. În afară de a ne pregăti masa, te rog să uiţi că suntem aici. O să ai destulă treabă cu redecorările astea. Liza va face curăţenie în dormitorul nostru, nu-i aşa, dragă?

Ea nu ştia dacă felul în care el rostise cuvântul, sau braţul care-i cuprinse talia, o făcuse să roşească. Poate amândouă.

Cu două valize în mâini, Matt porni pe scară în sus şi se opri la capătul palierului. Indicând două uşi pe partea dreaptă, spuse:

— Penultima este a ta şi următoarea, care este camera de oaspeţi, o iau eu.

— Foarte bine, Matt.

— Înţelegi, desigur, de ce am ţinut să-i spun doamnei Reeve că tu te vei ocupa de curăţenia camerei. Nu vreau să-şi vâre nasul şi să descopere că folosim două dormitoare.

— Da, am înţeles, răspunse ea cu timiditate. Normal, voi avea grijă şi de camera ta, altfel ea…

— Nu e absolut necesar, Liza. Nu sunt un tip dezordonat. Va fi încă un pat de făcut, dar te vei descurca, spuse zâmbind. Este vorba doar de o săptămână. Pe perioada asta scurtă, sunt sigur că vei reuşi s-o convingi pe doamna Reeve că suntem un cuplu de tineri căsătoriţi, ca oricare altul.

O săptămână! Singură în dormitorul acela imaculat, cu draperii de creton şi patul enorm din mijloc, care era

numai al ei, i se păru Lizei o veşnicie.

Pentru că bucătăria era în lucru, Liza, Matt şi doamna Reeve luară masa într-un birou al lui Matt.

— Aici era de fapt sufrageria, îi explică doamna Reve, în timp ce-i aşteptau pe Matt. Bunica lui, aşa o folosea. După moartea ei, el a hotărât să-şi pună aici toate cărţile, hârtiile şi schiţele. De asta bucătăria se extinde cu un spaţiu suplimentar pentru sufragerie. Pentru mine n-are importanţă. Când sunt singură aici, mănânc în camera mea, sau în cea de zi. Dar acum, Matt este căsătorit şi în curând se va vorbi de o întreagă familie, deci este necesar un spaţiu pentru sufragerie. Familie! Liza se simţi uşurată când apăru Matt şi schimbară subiectul.

După masa de prânz care, după părerea Lizei, fu delicioasă, se mutară în camera de zi. În faţa unei cafele, cu vasele curate aranjate la locul lor în bucătărie, doamna Reeve părea mai relaxată şi cu mai mult chef de vorbă.

— Într-un fel, nu este corect. De-abia v-aţi căsătorit şi trebuie să vă despărţiţi, când Matt va pleca. Nu mi se pare firesc.

— Oh, nu-ţi face prea multe griji, interveni Matt calm, există poştă. Se întoarse spre Liza. Vom ţine legătura în scris.

— Scrisorile sunt un substitut. Doamna Reeve se încruntă. În plus, credeam că expediţia voastră va fi undeva în mijlocul junglei, în afara Angliei, locuri unde nu există oficii poştale.

Matt zâmbi amuzat.

— Nu, nu există oficii poştale, dar din când în când, cineva se întoarce la bază şi scrisorile vor fi trimise în Anglia.

— Poate, insistă ea cu seninătate, Liza ar putea veni la tine la una dintre aceste baze, pentru puţin timp. Ar fi

mai bine decât nimic.

Un bărbat pleşuv, de vârstă mijlocie, trecu prin faţa uneia dintre ferestre. Purta un costum bleumarin şi se îndrepta către intrarea din spate.

— Aoleu, este Arthur! Adică, domnul Burgess. Doamna Reeve sări în picioare. Este şeful echipei de constructori. Scuzaţi-mă, mă duc să văd ce vrea.

— Nu înţeleg, ce caută aici azi, spuse Matt, vizibil nedumerit. Cu siguranţă, n-are niciun om aici duminica la prânz.

— Nu, sigur că nu. Doamna Reeve păru uşor iritată. Cred că vrea să afle dacă ţiglele, pe care le aştepta vineri după-amiază, au venit ieri.

După plecarea ei, Matt rămase tăcut câteva momente. Părea preocupat de ceva, şi Liza tocmai voia să-l întrebe dacă era ceva în neregulă, când se întoarse spre ea, încruntat.

— Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu doamna Reeve.

Liza se uită la el, nedumerită.

— Nu înţeleg.

— Toată grija asta pentru noi – pentru plecarea mea şi faptul că rămâi aici singură. Nu este stilul ei, să-şi vâre nasul. A fost mereu foarte rezervată, în ceea ce priveşte viaţa mea particulară.

— Matt, interveni Liza, cu sfială. Nu crezi că ar trebui să-i spunem doamnei Reeve despre noi? Vreau să zic, despre căsătoria noastră.

— Nu, categoric, nu, se opuse acesta, înnegrindu-se la faţă.

— De ce nu? O scutim de a-şi mai pune întrebări. Va înţelege totul. În plus, nu va mai fi nevoie să ascundem faptul că avem dormitoare separate.

— Nu vreau să dau ocazia ca amănunte din viaţa mea particulară să devină subiect de bârfă pentru tot satul.

— Dar doamna Reeve nu va scoate o vorbă, dacă-i vom cere. Tu singur ai spus cât de loială i-a fost mătuşii tale.

— Asta este cu totul altceva. Se ridică în picioare, nervos. Hai, să încheiem discuţia asta. Felul în care am ales să ne căsătorim este problema noastră personală, şi nu are nicio legătură cu altcineva – nici măcar cu doamna Reeve.

Cât de insensibil, mânios şi distant era. Oare nu exista niciun pic de blândeţe la bărbatul ăsta, cu care se căsătorise? Niciun pic de umor? Nu-i promisese dragoste, nici măcar afecţiune – lucru pe care l-a înţeles şi l-a acceptat, dar se aşteptase la omenie.

Capitolul 2

Contrar aşteptărilor, Liza dormi foarte bine în patul imens din dormitorul ei.

Dimineaţă, în timp ce doamna Reeve pregătea micul dejun, începu să inspecteze şi cele două dormitoare, de pe partea cealaltă a palierului. Fu mulţumită să constate că doamna Reeve ocupa unul din ele şi că la etaj erau două băi, câte una pentru două camere. Deci, era foarte posibil ca doamna Reeve să nu afle că îşi petreceau luna de miere în dormitoare separate.

Înainte de micul dejun, casa se umplu cu muncitori.

— Haide, ia-ţi jacheta şi geanta, mergem la Cambridge, îi spuse Matt, ieşind pe uşă şi pornind către garaj.

Ajungând la Cambridge, îşi stabiliră programul.

— Am una sau două afaceri de rezolvat, o anunţă Matt uitându-se atent la ceas. Totuşi, propun să ne întâlnim la prânz. Numi un restaurant din centrul oraşului.

La ora unu fix. Făcu stânga împrejur şi plecă.

Mai târziu, în timpul prânzului, puse un plic colorat pe masă, în faţa ei.

— Ce-i asta, Matt?

— Noua ta maşină.

— Oh, Matt! Nu ştia exact ce să spună. Era foarte fericită. Mai devreme, când el plecase brusc, crezuse că voise să scape de ea, găsind-o plictisitoare, şi când colo…

— Doar ţi-am spus ieri că-ţi voi lua o maşină, îi replică, uşor iritat.

— Da, ştiu. Numai că…

— Când spun ceva, aşa este, ştii asta.

Ea dădu afirmativ din cap, fără să spună ceva.

— Apropo, e albastră, sper să-ţi placă. Era singurul model pe care-l puteau livra până la plecarea mea. Dacă vrei să mai aştepţi puţin, o poţi schimba.

— Albastrul îmi place foarte mult, mulţumesc, îl întrerupse repede.

— Bine, atunci aşa rămâne. Ce-ai făcut dimineaţă? Ai fost la cumpărături?

— Am făcut un tur al oraşului, am vrut să văd nişte universităţi. M-au fascinat întotdeauna. Matt se încruntă.

— Mă surprinzi. Din datele pe care le-ai dat la agenţie, nu reiese că-ţi pasă prea mult de astfel de lucruri. Nu spun că n-ar fi bine să te preocupe aşa ceva, adăugă repede. Când a început să te intereseze istoria oraşului Cambridge?

— Oh, cu mult timp în urmă. Când eram copil, părinţii obişnuiau să mă aducă în Cambridge. Asta înainte să moară tata. Cât timp mama făcea cumpărături, tata mă lua cu el în explorările lui. Cunoştea istoria tuturor universităţilor, în special a celor de pe malul râului Backs – Queens, King’s, Clare, Trinity, Hall. După aceea, mergeam

să ne plimbăm cu barca pe râu. Asta-mi plăcea cel mai mult.

— Se pare că ai avut o copilărie foarte fericită, Liza.

— Da, cred că da. Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce? Tu n-ai avut, Matt?

— Ce înseamnă fericirea? Ridică din umeri. După cum ştii, mi-am pierdut ambii părinţi, încă de când eram copil. Dar înainte, erau mereu foarte ocupaţi. Tata era inginer, şi alerga cu afacerile lui, iar mama era implicată în organizarea de activităţi caritabile. Era mândră că nu exista vreo cauză nobilă pentru care să nu facă rost de bani. Evident, rezultatul era că niciunul nu avea timp pentru mine, singurul lor copil. Am plecat la internat, înainte de a împlini opt ani.

— Îmi pare rău.

Lizei i se rupse sufletul, gândindu-se la băieţelul singuratic care fusese odată.

— De ce să-ţi pară rău? întrebă, cu o notă de dispreţ în ton. A fost cel mai bun lucru pentru mine. Am fost un tânăr foarte independent. Nu prea înţeleg, continuă el, după datele din calculator, se presupunea că eşti o tânără realistă, cu o viziune imparţială despre viaţă. Se încruntă. Mi se pare însă că eşti mai mult decât o mică sentimentală.

— Îţi displace sentimentalismul? Încercă să-şi păstreze vocea fermă.

— Pur şi simplu, nu am timp pentru asta. Nu intră în sfera preocupărilor mele. Eu sunt, în primul rând, un bărbat al viitorului. Proiectele mele de electronică, gândirea mea, felul meu de viaţă, toate se îndreaptă spre viitor, nu spre trecut.

Până în acest moment, ea nu se gândise la felul în care fusese completat formularul pentru calculator. Fusese surprinsă când o sunase Matt şi realizase că Phyl chiar

completase acel formular, în numele ei. Faptul nu o deranjase atunci. După aceea, se căsătoriseră atât de repede, încât nu se gândise vreo clipă cât de importante puteau fi pentru Matt răspunsurile la întrebările din formular. Probabil, foarte importante, judecând după felul cum analiza fiecare detaliu al personalităţii ei.

„Cum putea să-i spună adevărul acum?” Ăsta fu singurul gând care-i trecu prin minte. Pretenţiile lui de la o soţie erau atât de precise, încât se îndoia că ar înţelege, cu atât mai puţin că ar ierta-o.

— Vizual, te apropii mai mult de ceea ce-mi imaginam. O scrută cu privirea. Păr negru, ochi verzi, un nas perfect. Fizic, corespunzi cu descrierea din formular. Ridică din umeri. Dar a trecut prea puţin timp. Poate încă nu ne-am cunoscut prea bine. Când o vom face, fără îndoială voi constata că eşti exact aşa cum scrie acolo.

Nu avu nici inima, nici tăria să-l deziluzioneze. Era adevărat, nu avuseseră mult timp, dar chiar dacă ar fi avut, nu s-ar fi schimbat ceva, nu se potriveau. Şi nu se vor potrivi niciodată. Realiza asta acum, când era prea târziu. Phyl completase formularul după ceea ce credea ea despre Liza. Dar cine putea cu adevărat să cunoască partea lăuntrică a unui individ? Speranţele, temerile, felul în care iubea şi dorea să fie iubit.

— Ce facem după prânz, Matt? întrebă, nerăbdătoare să schimbe subiectul.

— Intenţionez să cumpăr nişte cărţi tehnice.

— Scuză-mă, n-am ştiut că ai planurile tale.

— Tu ce propui?

— Mă… mă gândeam că mergi cu mine să facem un tur al universităţilor, pe care le-am omis azi-dimineaţă.

— Foarte bine, dacă insişti, spuse el pe neaşteptate.

Ea nu insistase, dar aprecie răspunsul lui cu un

zâmbet de recunoştinţă.

De fapt, nu fu o idee prea bună să-l invite s-o însoţească, îi trecu prin minte, intrând pe poarta universităţii Peterhouse.

— Este într-adevăr cea mai veche universitate, Matt? Am uitat ce mi-a spus tata.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Răspunsul lui franc o amuză.

— Am crezut că pentru tine Cambridge înseamnă acasă.

— Acasă înseamnă orice loc în care se întâmplă să stau mai mult timp.

— Părinţii tăi nu sunt din regiunea asta?

— Părinţii mei au locuit în North London şi eu am făcut şcoala în sudul Angliei. După moartea lor, îmi petreceam vacanţele la sora bunicii mele, la vilă. Recent, am stat o perioadă în Canada. Săptămâna viitoare plec în America de Sud. Vezi? Pentru mine, nicăieri nu este acasă. N-am niciun loc de care să mă lege ceva anume. Este mult mai uşor să-ţi trăieşti viaţa, fără să te împiedici de astfel de ataşamente.

Supus, o însoţi prin sala de mese, în grădina din spate. Observându-i lipsa de interes, fu bucuroasă când încheie turul, pentru un ceai într-o cafenea apropiată.

Întorşi la vilă, Matt dispăru în biroul lui, să lucreze o oră sau două, până la masa de seară. În camera de zi, doamna Reeve era nerăbdătoare să afle noutăţile zilei. Fiind o fire romantică, fu vizibil impresionată când auzi că Liza primise o maşină de la Matt.

— Foarte frumos din partea lui. Ochii i se înceţoşară. Nu-ţi pot spune cât de fericită sunt că a hotărât să se căsătorească. Se apropie de treizeci de ani şi n-a avut chiar cea mai fericită copilărie. Material, a avut de toate,

dar asta nu contează foarte mult când n-ai pe cineva care să te iubească, cu care să împarţi tot ce ai. După moartea părinţilor, sora bunicii lui a făcut ce-a putut. Îl lua în vacanţe, dar era o fire închisă, preocupată prea mult de problemele ei, pentru a mai avea timp să se gândească şi la alţii. Şi eu am făcut tot ce-am putut, desigur. Îi pregăteam tot felul de prăjituri, torturi, bomboane de ciocolată. Avea o mare slăbiciune pentru dulciuri. Însă ceea ce-i lipsea era cineva cu care să vorbească, cu care să aibă ce să discute, cineva de acelaşi nivel cu el, înţelegi ce vreau să spun, nu? A avut întotdeauna o minte sclipitoare şi…

— Doamnă Reeve, tocmai a oprit o maşină în faţă, şi în ea…

— Oh, pe mine mă caută. Zâmbindu-i lui Matt, care stătea în cadrul uşii, ieşi în grabă, strigând: este o cratiţă în cuptor.

— Eram sigur că este pentru ea. Figura bărbatului mi se pare familiară.

— Poate are un admirator.

— Doamna Reeve? Glumeşti!

— Ştiu şi eu… cred că este o fire prietenoasă şi…

Matt îi aruncă o privire piezişă.

— Vrei să spui o fire curioasă, nu? Se îndreptă spre un tablou reprezentând Puntea Suspinelor şi începu să-l aranjeze. Nu trebuie s-o laşi să se amestece prea mult în viaţa ta, după ce plec. S-ar putea să-ţi fie greu apoi să păstrezi discreţia privind mariajul nostru.

Liza stătea pe canapeaua din salon.

— Mă gândeam că… aş putea să-mi iau o slujbă în Cambridge, dacă n-ai ceva împotrivă. Întorcându-se de la tablou, se aşeză pe colţul opus al canapelei.

— Cred că e o idee foarte bună, o decizie înţeleaptă.

Doamna Reeve este o menajeră excelentă şi nu vei avea nimic de făcut aici.

Mulţumită că măcar asupra acestui lucru căzură de acord, sări în picioare.

— Mă duc să aduc cratiţa. Putem mânca aici.

Când se întoarse, Matt deja întinsese o măsuţă pliantă între două fotolii.

— Gata, spuse el adulmecând aerul. Miroase îmbietor. Cred că este pui.

Apropiindu-se, îi luă tava din mâini, şi ea începu să aranjeze tacâmurile pe masă. „Pentru prima dată mă simt ca o femeie căsătorită” Îşi spuse Liza.

— La ce te gândeşti? Cuvintele lui o făcură să tresară.

— Oh, că încep să mă simt măritată.

— N-ai mai fost?

Scutură din cap.

— Este o experienţă nouă pentru…

— Şi pentru mine.

— Bineînţeles. Ridicându-şi privirea, se uită în ochii lui, cu sfială.

Să fi zărit acolo o imperceptibilă schimbare în relaţia lor? O

destindere în atitudinea lui? Sau era doar imaginaţia ei? Probabil, constatând că nu se potriveau, el încerca să treacă peste neajunsurile mariajului lor.

Următoarele zile ale ciudatei lor luni de miere, de o săptămână, se desfăşurară fără vreun incident, urmând, mai mult sau mai puţin, acelaşi tipar. De regulă, dimineaţa Matt se retrăgea în birou, unde lucra la proiectele lui şi la prânz o lua pe Liza şi plecau la Cambridge să ia masa, întrucât muncitorii nu terminaseră redecorarea casei.

Joi după-amiază sosi maşina Lizei. Entuziasmată, îşi

trecu mâinile peste capota strălucitoare.

— Este superbă! exclamă ea. Superbă. N-am avut niciodată o maşină a mea, îi spuse lui Matt, pe care-l interesa mai mult ce se afla sub capotă. Ştiu că nu eşti de acord cu cei care manifestă un entuziasm exagerat în faţa unor lucruri simple, dar nu mă pot abţine, când primesc ceva aşa de minunat. Se uită cu drag la maşină. Îţi mulţumesc foarte, foarte mult! El se ridică şi privirile li se întâlniră.

— Îţi place, nu? întrebă încet.

— Normal că-mi place. Atât de mult, încât aş putea… Se opri brusc.

— Ce ai putea, Liza?

— Să te sărut, admise aceasta, înroşindu-se până-n vârful urechilor şi întorcându-şi repede faţa de la el. Scuză-mă, dar pentru o clipă am uitat…

— Cine sunt?

— Nu, am vrut să spun…

— N-are importanţă, toţi greşim uneori. Însă ai grijă să n-o faci când eşti la volan. Închise capota. Ce zici de o ceaşcă de ceai şi nişte prăjiturele, în grădină? Este o după-amiază minunată şi…

Liza era în drum spre bucătărie, înainte ca el să-şi termine fraza.

— Este o idee foarte bună! îi strigă ea.

Îşi simţea inima curios de uşoară, în timp ce umplu ibricul şi aranjă pe tavă prăjiturile şi fursecurile.

— Vreau să vorbesc cu tine, tânără doamnă, se auzi vocea doamnei Reeve din uşa deschisă a bucătăriei, pe un ton foarte serios.

— Pregătesc doar un ceai, spuse Liza zâmbind.

— Nu e vorba numai de ceai. Ce-ai făcut dimineaţă? Te-am auzit trebăluind pe sus, mai bine de o oră. Nu este

nevoie să faci curat, nici măcar în dormitorul vostru. Matt mă plăteşte foarte bine pentru asta. Se apropie, agitând un deget ameninţător spre Liza. În plus, eşti în luna de miere şi nu mi se pare corect să te ocupi cu aşa ceva. Întotdeauna, toate treburile gospodăreşti au fost responsabilitatea mea.

— Da, fireşte. Liza înghiţi în sec, gândindu-se cum să-şi justifice prezenţa în camera de oaspeţi, în dimineaţa aceea. Cât de simplu ar fi dacă Matt ar lăsa-o să-i spună doamnei Reeve despre căsătoria lor de convenienţă şi despre cele două dormitoare. După plecarea lui Matt în America de Sud, începu ea, şovăitoare, poţi să te ocupi de toate camerele de sus – asta dacă o să mai vrei. Dar deocamdată, avem o grămadă de lucruri care nu pot intra într-un singur dormitor şi folosim şi camera de alături.

Minciuna cusută cu aţă albă, sună destul de convingător, căci doamna Reeve dădu din cap în semn că înţelege. Chiar şi aşa, Liza se simţi mult mai uşurată când sună telefonul, şi Matt o strigă pe doamna Reeve.

Matt intră în bucătărie.

— Te ajut să duci tava, se oferi acesta, aruncându-i o privire scrutătoare. S-a întâmplat ceva?

— Oarecum. Îi relată pe scurt conversaţia cu doamna Reeve.

— Nu puteai să aştepţi şi să faci curat la mine după plecarea ei? întrebă el, cu o notă de iritare în glas. Era mai bine, în circumstanţele astea. Se apropie şi-i luă tava.

— Nu cred că era mai bine, Matt.

— Oh, pot să te întreb de ce?

— Ce-ar fi oprit-o să arunce o privire în camera ta şi să vadă patul nefăcut? Şi-ar fi dat seama imediat că dormea cineva acolo, deci camera era folosită. Ar fi fost mult mai rău, decât să-i explic că o folosim pentru a

depozita nişte lucruri, sunt convinsă că înţelegi. Liza se opri brusc, realizând că erau în pragul unei dispute. Cel mai înţelept lucru ar fi să-i spunem adevărul despre căsătoria noastră, sugeră ea.

— Am mai discutat despre asta şi cred că am fost foarte explicit.

— Da, este adevărat, numai că… Oftând, Liza capitulă. Ce rost avea să facă un caz din asta, când peste câteva zile el pleca şi problema celui de al doilea dormitor dispărea?

Probabil îi era recunoscător că nu mai insistase, căci ochii îi erau zâmbitori şi prietenoşi când, pe neaşteptate, îi propuse:

— Dacă vrei, mâine dimineaţă după micul dejun, merg cu tine cu maşina cea nouă, să-ţi arăt câteva lucruri, să te ajut să te obişnuieşti cu noul motor, şi toate celelalte.

Dimineaţa de vineri trecu pe negândite. Plimbarea cu noua maşină fu un succes. Liza învăţă rapid s-o stăpânească şi, după numai doi sau trei kilometri, i se păru că o conducea de luni, în loc de minute.

După-amiază, Matt îşi împachetă lucrurile şi, chiar înainte de şapte, plecară spre Cambridge, pentru ultima masă împreună.

În drumul înapoi spre vilă, Liza îşi simţea inima grea, fără să înţeleagă de ce. Era într-o dispoziţie mizerabilă. „Timpul petrecut cu Matt s-a scurs, mâine va pleca” Îşi spuse în gând. În timp ce Matt parca maşina în faţa vilei, se întoarse brusc spre el.

— Deci, n-o să te mai văd… doi ani.

El dădu afirmativ din cap.

— Aşa a fost înţelegerea. Regreţi cumva… căsătoria asta?

— Nu, nu căsătoria.

— Atunci, ce?

— E păcat… că trebuie să pleci, îi scăpă.

Matt se uită la ea într-un mod ciudat – cu foarte multă atenţie.

— Dar asta a fost motivul acestui mariaj. Dacă milionarul ăla n-ar fi avut pretenţia de a angaja un om căsătorit…

— Da, înţeleg, însă… se opri brusc. Probabil are foarte mare încredere în căsătorie.

— Merge pe principiul că un bărbat însurat, cu o viaţă de familie stabilă, poate trece mai uşor peste stresul şi pericolele unei astfel de expediţii.

Liza se impacientă.

— Nu ştiam că expediţia asta este şi periculoasă.

Matt ridică din umeri.

— Amazonul este plin de surprize. Te poţi îmbolnăvi, şi s-a întâmplat să dispari, uneori.

— E nebun… canadianul ăsta?

Matt pufni în râs, scuturând din cap.

— Este doar un om cu un dezvoltat spirit de aventură şi suficienţi bani pentru a-şi permite. Ţi-am spus cât mi-a oferit.

Liza se înfioră.

— Banii nu sunt chiar aşa de importanţi.

— Pentru mine, sunt. Când mă voi întoarce, voi putea să…

— Şi dacă nu te mai întorci?

— N-are niciun sens să fii pesimistă. Absolut niciun sens. Normal că mă voi întoarce. Şi dacă nu, viitorul ţi-e asigurat. Ai vila şi…

— N-am nevoie de banii sau de proprietăţile tale! replică Liza, supărată. Sunt secretară de profesie şi-mi pot câştiga oricând existenţa. De fapt, nu mă gândeam la mine.

— Ar trebui, Liza. Oare, chiar nu-i înţelegea îngrijorarea? Este singurul mod practic şi isteţ de a-ţi trăi viaţa.

Ochii Lizei se umplură de lacrimi. Pe jumătate oarbă, ieşi din maşină.

— Mi-e teamă că nu pot fi de acord cu tine.

Ura emoţia ce o invadă brusc. Evitând casă, se duse în fundul grădinii, unde-şi găsea întotdeauna liniştea, şi se aşeză pe o bancă, îngropându-şi capul în mâini. David era vinovat de situaţia asta, desigur. El îi trezise aceste emoţii. Crezuse că găsise o cale de vindecare, dar se dovedea că nu era aşa. Nu atâta timp cât, doar câteva cuvinte prin care Matt îşi arătase dezinteresul faţă de propria-i siguranţă, îi produseră o reală suferinţă.

După un timp, îşi reveni. Se înserase deja. Ziua fusese caldă şi însorită şi acum se răcorise un pic. Un uşor parfum de liliac, purtat de adierea vântului, o învălui, când îl zări pe Matt apropiindu-se.

— Păsările se pregătesc pentru noapte, remarcă el, aşezându-se lângă ea. Le auzi? O să-mi lipsească. Părea că încerca s-o întrebe ceva. Nimic nu se compară cu o grădină englezească în timpul verii. Ea îi simţi braţul întins pe spătarul băncii, şi ştia că era conştient de asta. O să-mi scrii, din când în când, să-mi povesteşti despre grădină?

— Normal. Se întoarse repede spre el. Dacă vrei, voi cumpăra şi alte plante – arbuşti noi.

— Avem un grădinar care vine o dată la trei săptămâni, câte trei zile. Se descurcă foarte bine. Dar, dacă vrei să cumperi şi alte plante, ceva care să-ţi placă, voi fi deosebit de încântat.

Interesul lui brusc o surprinse.

— Până acum nu mi-am dat seama cât de mult îndrăgeşti grădina asta.

— Cred că am început s-o îndrăgesc mai mult acum, când sunt pe cale de a pleca. O lumină se ivi în geamul de la bucătărie. A venit doamna Reeve. Ce păcat că nu ne poate vedea.

— De ce spui asta, Matt?

— Ar fi foarte grăitor, noi doi stând aici, singuri şi atât de aproape. Întinse mâna şi-i atinse braţul gol, făcând-o să se înfioare. Ar convinge-o, o dată pentru totdeauna, că suntem la fel ca oricare alt cuplu de tineri căsătoriţi.

— Dar nu suntem, asta este adevărul. Liza se ridică în picioare.

Cred că ar trebui să ne întoarcem în casă.

Se ridică şi el şi porniră spre ieşirea din grădină. Apropiindu-se de casă, lumina dispăru.

— Liza? Se aflau acum sub geamul de la bucătărie. Liza? Vocea îi sună ca o mângâiere, şi braţul îi cuprinse talia, apropiind-o de el.

Paşii îşi încetiniră mersul, oprindu-se, când buzele lui le găsiră pe ale ei. Înflăcărarea sărutului o uimi.

— Matt! Liza simţea cum puterile o părăseau, în încercarea zadarnică de a scăpa din strânsoarea lui.

— Taci, stai liniştită, prostuţo! Ne urmăreşte din spatele ferestrei, murmură el.

Liza începu să spună „cine”, dar întrebarea îi fu iar întreruptă de sărutările lui. Încercă din nou să-l îndepărteze, de data asta cu mai multă forţă, dar el era atât de puternic şi hotărât… şi ea atât de neputincioasă. Îşi simţi braţele furişându-se în sus, spre gâtul lui. Păreau şi ele cuprinse de aceeaşi dorinţă. Apoi, într-o totală capitulare, răspunse sărutărilor lui, în timp ce jos în livadă, o privighetoare începu să cânte.

Când îi dădu drumul, ea se clătină uşor, sprijinindu-se de el.

— Uşurel! spuse Matt cu o voce caldă, prinzând-o de mijloc.

Se aflau în faţa uşii de la bucătărie, când lumina se aprinse brusc şi, clipind, Liza o zări pe doamna Reeve, chiar în mijlocul încăperii.

— Mi s-a părut că aud paşi în grădină. Doamna Reve îşi trecu repede privirea de la Liza la Matt. Este o seară minunată, să stai afară. Aerul este aşa de blând şi înmiresmat de la toate florile... Continuă să vorbească, vocea trădându-i o uşoară nervozitate, ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine – şi pe ei – că nu văzuse absolut nimic, că de fapt tocmai intrase în bucătărie. Privirea îi căzu pe braţul lui Matt, care o ţinea pe Liza de mijloc.

Un zâmbet larg se ivi pe faţa bucălată. Dacă vă duceţi în camera de zi, vă fac o cafea.

— Ei bine, demonstraţia asta a lămurit-o că mariajul nostru este unul normal. Matt închise uşa camerei de zi în urma lor, luându-şi mâna de pe talia Lizei. Acum n-o să mai ai nicio problemă, cât voi fi plecat.

— Nu. Desigur, era foarte conştientă, că Matt, cu sânge rece şi foarte calculat, se arătase îndrăgostit de ea, în grădină, ştiind că doamna Reeve îi urmărea din întunericul bucătăriei. Dar faptul că i-o spusese în felul acesta, îi trezi un sentiment de dezamăgire.

— Nu te-a deranjat, nu? insistă Matt.

— M-ai luat prin surprindere, atâta tot, mărturisi ea.

— Când ţi se oferă o ocazie, trebuie să profiţi de ea, înţelegi? Matt stătea sprijinit de şemineu, urmărind-o aşezându-se pe braţul unui fotoliu.

— Da, sigur.

— Cred că amândoi am fost convingători, nu? Chiar foarte convingători.

Cât mai avea de gând s-o ţină aşa? se întrebă ea, de-a dreptul iritată. Reuşise mai mult decât s-o convingă pe doamna Reeve că scena la care asistase pe furiş fusese o veritabilă îmbrăţişare pasională. Întrebarea era, de ce la un moment dat simularea lui Matt îi trezise emoţii care nu aveau nicio legătură cu prefăcătoria?

Începu să-şi învârtă verigheta pe deget. Când doamna Reeve li se alătură, Liza nu se atinse nici de cafea, nici de sandvişurile servite alături, gândul fiindu-i la un singur lucru – gustul şi ardoarea sărutărilor lui Matt, care nu i se vor şterge niciodată de pe buze.

Capitolul 3

Liza se trezi a doua zi, dimineaţa plecării lui Matt, cu o durere mare de cap. La micul dejun, nefiindu-i foame, refuză politicos tot ce-i oferi doamna Reeve.

De partea cealaltă a mesei, Matt o urmărea cu o uşoară îngrijorare.

— Nu eşti bolnavă, nu-i aşa?

— Nu, nu. Mă doare capul, atâta tot. O să iau o aspirină şi o să-mi treacă. „În mai puţin de două ore va fi plecat”, gândi cu tristeţe.

— Eşti foarte palidă, insistă el. Ştiu că am aranjat să mă duci cu maşina până la Cambridge, să prind trenul de Londra, dar cred că voi chema un taxi.

— Nu, Matt, nu va fi necesar, protestă imediat. Pot foarte bine să te duc până la gară. Întâlnindu-i privirea, realiză că şi el arăta destul de obosit – ca şi cum n-ar fi dormit bine. Se forţă să zâmbească. Abia aştept să ies din nou cu noua mea maşină.

— Bine, dar să fii atentă cum conduci la întoarcere, acceptă el în final, fără tragere de inimă.

Sosi ora plecării şi doamna Reeve ieşi să-i conducă.

Îşi fixă privirea pe bancheta din spate, plină cu

bagajele lui Matt, şi spuse, deznădăjduită:

— Pur şi simplu, nu mi se pare drept. Nu mă pot obişnui cu ideea că pleci şi-ţi laşi soţia singură, Matt. Scutură din cap, cu tristeţe. Când trăia soţul meu, n-am stat departe unul de celălalt niciodată, nici măcar o zi.

— Timpurile s-au schimbat, doamnă Reeve. Îi strânse mâna cu fermitate şi spuse brusc. Nu trebuie să-ţi mai cer să ai grijă de Liza, ştiu că o vei face.

Doamnei Reeve i se umplură ochii de lacrimi.

— Poate, în scurt timp, o vei lua şi pe ea. Sau te îmbolnăveşti şi te vor trimite acasă. În timp ce Liza scotea maşina în alee, Matt făcu o remarcă.

— Sunt sigur că doamna Reeve speră să mă îmbolnăvesc, numai ca noi să fim cât mai repede împreună.

— Este o fire romantică, spuse Liza visătoare.

— E mai bine să fii cu capul pe umeri, veni rapid replica lui Matt.

Un minut sau două, Liza nu scoase niciun cuvânt. Apoi, pentru a ieşi din starea jalnică în care se afla, întrebă:

— Ce faci când ajungi la Londra?

— Iau un taxi spre aeroportul Heathrow. Întoarse privirea spre bagajul din spate. După ce fac vama şi plătesc excedent de bagaj pentru toate astea, am plecat.

— Ai o mulţime de bagaje, aprobă ea plictisită.

— Haine de schimb pentru doi ani şi rucsacul pe care-l voi lua în spate în expediţiile montane. Scoase o mică agendă din buzunarul de la jachetă. Crezi că mai există ceva ce trebuia să fac şi n-am făcut? începu să bifeze punctele înscrise în agendă. Am făcut toate aranjamentele la bancă pentru banii de întreţinere a casei, salariul doamnei Reeve, facturile muncitorilor şi bani pentru tine. Dacă ai vreo problemă, te adresezi băncii, are

deja acordul meu.

Lizei i se puse un nod în gât.

— Da? spuse pe un ton gutural. Trebuie să fii practic cu lucrurile astea. Nu e bine să pleci şi să laşi ceva nerezolvat.

Ştia şi aprecia că era un tip realist. Într-un fel, o făcuse pentru ea, totuşi, tot ce şi-ar fi dorit de la el erau doar câteva cuvinte legate de viaţa lor personală.

— Când ajungem în Cambridge, nu te deranja să cobori din maşină, lasă-mă la intrarea principală în gară, şi voi chema un hamal.

Să nu-l vadă plecând? Să nu se ducă pe peron şi să-i spună la revedere, ca orice altă soţie? Brusc, buzele începură să-i ardă, la amintirea sărutărilor lui de aseară. Trebuia să le mai simtă măcar o dată, înainte ca el să dispară la capătul celălalt al lumii. Dacă rămânea în maşină, el putea foarte uşor să plece, cu un simplu „Ei bine, la revedere, Liza”.

Dar pe peron, fără îndoială, existau şi alte cupluri care-şi luau la revedere, ca nişte soţi adevăraţi. Văzându-i, Matt nu putea să nu se simtă obligat să le urmeze exemplul. Pentru ea era mai puţin important că va fi un sărut din obligaţie, o îmbrăţişare de dragul aparenţelor, atâta timp cât o lua în braţe.

Maşina rula atât de lin, atât de silenţios, încât se trezi gândindu-se ce minunat ar fi fost ca mariajul lor să fie unul adevărat.

Apoi, parcă de nicăieri, aripa albă a unei furgonete se ivi lângă capota maşinii. Trezită la realitate, trase cu putere de volan. Evită furgoneta dar, o clipă mai târziu, cu o bubuitură puternică, lovi un copac.

„N-am nimic rupt, sunt bine” fu primul gând care-i trecu prin minte. Dar uşurarea îi fu de scurtă durată. Uşa

din dreptul pasagerului era larg deschisă, atârnând, aproape scoasă din balamale

— Şi nu era nici urmă de Matt.

Disperată, Liza îşi desfăcu centura de siguranţă, pe care doar ea nu uitase să şi-o prindă, înainte de plecare. Uşor ameţită, rămase câteva momente lângă maşină, scrutând împrejurimile. Maşina se izbise de un nuc aflat pe marginea drumului, la câţiva metri de un taluz acoperit cu iarbă. La baza lui era întins un corp.

„Matt”! În câteva secunde, Liza fu lângă el. Măcar să-şi fi pus centura de siguranţă! Întotdeauna şi-o punea când era la volan.

— Nu mă atinge. Du-te după ajutor. E posibil să faci mai mult rău, decât ai făcut deja.

„Cel puţin, vorbeşte”, îşi spuse, impacientată.

În foarte scurt timp, poliţia şi ambulanţa sosiră la faţa locului, şi la ora la care trenul de Londra părăsea gara din Cambridge, Matt era în camera de gardă a spitalului Addenbrooke.

Mai târziu în acea dimineaţă, în timp ce-şi bea ceaiul în cantina spitalului – ea fusese deja consultată şi se constatase că scăpase nevătămată – un tânăr asistent o anunţă:

— Domnul Matson are braţul stâng fracturat şi o coastă fisurată. Mai are şi multe alte răni pe corp, nu foarte grave. Va trebui să stea internat, cel puţin o zi sau două. Apoi ea îşi făcu apariţia în camera de gardă unde Matt, cu braţul în ghips şi o mulţime de bandaje pe corp, aştepta să fie mutat într-un salon.

— Îmi pare rău. Părea atât de nepotrivit, dar ce altceva putea să spună acum?

— Scoate portofelul din buzunarul jachetei mele, îi spuse Matt, fără s-o privească. Găseşti în el o carte de

vizită cu numele şi adresa unui prieten, Andy Barton.

— A fost la nuntă, îmi amintesc…

— Când te întorci la vilă, vreau să-i telefonezi. Pe cartea de vizită găseşti numărul de telefon şi adresa de la serviciu. Spune-i ce s-a întâmplat. El se va ocupa de anulări şi de tot ce trebuie făcut. Înţelegi?

— Da, sigur.

— Mai e problema pijamalei, a obiectelor de toaletă, care-mi sunt necesare aici în spital.

— Ţi le aduc imediat ce…

— Poate să mi le aducă doamna Reeve. Îi plăteşti un taxi dus-întors.

Nevenindu-i să creadă, se uită lung la el.

— Oh, nu este nevoie. Pot foarte simplu să ţi le aduc eu.

— Nu, Liza. Vocea îi sună a poruncă. O să vină doamna Reeve.

Pe Liza o cuprinse amărăciunea. Nu voia ca ea să vină. Totuşi, era soţia lui.

— Oh, Matt, îmi pare rău de accident. Pur şi simplu nu…

— Nu este nici timpul, nici locul, pentru a discuta despre ce s-a întâmplat. O scrută cu o privire neprietenoasă. Tu eşti bine?

— Da… din nefericire.

— E o prostie să spui aşa ceva.

— Ei bine, trebuie să recunoşti că era mult mai bine să fi fost în locul tău. Din cauza mea trebuie să-ţi amâni plecarea.

Matt întoarse capul, tăcerea dintre ei prelungindu-se. Asistenta care era acolo mai devreme, dispăruse. Acum, Liza îşi dorea cu disperare să se întoarcă.

— Nu are niciun rost s-o mai lungim, rupse tăcerea

Matt, în cele din urmă.

Ea se simţi ca un şcolar dat afară din clasă.

— În afară de obiectele de toaletă, mai există şi altceva de care ai…

— Nu, nimic. Dacă voi avea nevoie, voi anunţa pe cineva.

Când ajunse la vilă, era aproape două. Spre surprinderea ei, o găsi pe doamna Reeve în bucătărie, luând masa cu un bărbat chel, de vârstă mijlocie, a cărui figură i se păru vag cunoscută. Era în cămaşă cu mâneci scurte şi lăsa impresia că se simţea în largul lui.

— Oh, Liza, te aşteptam mult mai târziu. Am crezut că iei masa şi faci cumpărături în Cambridge, după ce-i vezi pe Matt plecat. Doamna Reeve se ridică în picioare, uşor îmbujorată, şi se uită atent la Liza. S-a întâmplat ceva? Eşti albă ca varul.

Aşezându-se pe marginea unui taburet, Liza explică pe scurt despre accident. Era atât de prinsă în povestire, atât de îngrozită de ce i se întâmplase lui Matt, încât uită de străinul de lângă ele.

— Sărmana copilă! Doamna Reeve se îndreptă spre filtrul de cafea. Trebuie să te duci direct în pat, şi-ţi voi aduce nişte cafea cu lapte fierbinte, să te liniştească.

— Dar mă simt bine. În plus, am de dat un telefon. Apoi mă duc să-i duc lui Matt pijamaua şi obiectele de toaletă. În ciuda celor spuse de Matt, nu intenţiona s-o lase pe doamna Reeve să i le ducă. Trebuia să-l vadă din nou. Nu putea suporta să-l ştie supărat. Trebuia să se liniştească.

— Eşti în stare de şoc, nu poţi pleca nicăieri.

— Nu sunt. Mă simt perfect. Altfel, nu mi-ar fi dat drumul din spital.

— Cred că are dreptate, Edith. Are nevoie doar să

stea un pic jos şi să bea o cafea. Bărbatul de vârstă mijlocie se ridică în picioare şi întinse mâna. Nu cred că am avut plăcerea să o cunosc pe proaspăta mireasă, până acum. Sunt Arthur… Arthur Burgess. Conduc toate lucrările de renovare aici. De fapt, este firma mea de construcţii, cea care…

— Arthur – adică domnul Burgess – este şeful, interveni doamna Reeve.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Burgess. Liza îşi puse mâna fragilă în mâna lui.

— Îmi pare rău că v-am cunoscut în astfel de circumstanţe, doamnă Matson, spuse Arthur Burgess. Dar dacă vă linişteşte, am înţeles că soţul dumneavoastră nu a fost grav rănit şi va ieşi curând din spital. Putea să fie mult mai rău.

Asta era singura consolare, în acest neplăcut accident.

— Ce s-a întâmplat cu maşina, Liza? întrebă doamna Reeve.

Liza se înfioră.

— Arată groaznic. Partea din faţă este făcută armonică. Şi era nouă…

— Se mai întâmplă. Nu-ţi face griji, drăguţo. Dacă vrei, mă interesez care este atelierul unde trebuie să o duci pentru reparaţii. Va mai fi problema asigurării, dar Matt se va descurca, după ce va ieşi din spital.

— Nu cred că voi mai conduce vreodată, suspină Liza.

— Veţi gândi altfel, într-o zi sau două. În plus, se pare că accidentul nu s-a produs din vina dumneavoastră. Liza realiză că Arthur Burgess încerca s-o liniştească, dar în sufletul ei se considera vinovată. Era adevărat, o maşină ivită de nicăieri îi tăiase calea, totuşi nu putea să-şi alunge

gândul că trebuia să fi fost concentrată asupra drumului, nu să viseze la Matt. Reacţiile ei ar fi fost rapide şi accidentul evitat.

Se simţea un pic mai bine, suficient de bine ca să-i telefoneze lui Andy, aşa cum îi ceruse Matt. Deşi era sâmbătă după-amiază, acesta răspunse imediat.

Îi explică simplu şi pe scurt ce se întâmplase şi cine era ea.

Andy reacţionă rapid.

— Ştiu exact ce trebuie făcut. Voi avea grijă ca toate telegramele să fie transmise în America de Sud, imediat. În afară de a-şi exprima regretul privind accidentul şi a cere numele spitalului în care se afla Matt, nu spuse nimic din care să reiasă ce fel de tip era.

— Nu-ţi imaginezi cât de recunoscătoare îţi sunt. O să-i spun lui Matt…

— Nu e nevoie. Vocea lui Andy era fermă şi clară. Vin la vilă în seara asta, şi probabil mâine o să mă văd cu Matt.

Închizând telefonul, se întrebă dacă fusese intenţia lui Matt ca Andy să vină la vilă. Drumul de la Londra la Cambridge nu era foarte lung – o oră sau o oră şi jumătate, probabil. În acelaşi timp, bănuia că va dori să rămână peste noapte – sau poate mai multe nopţi. Desigur, era obligată să-l găzduiască, atâta timp cât era prietenul lui Matt şi-i ajuta în situaţia asta dificilă.

Scotocind în dormitorul lui Matt, după o pijama de schimb, îi trecu prin minte ce situaţie jenantă ar fi, dacă doamna Reeve ar urca să vadă ce făcea în camera de oaspeţi. Dar, majoritatea lucrurilor lui Matt era în geamantane, în maşina care se afla încă, în cine ştie ce garaj.

În final, reuşi să găsească pijamaua şi câteva obiecte de toaletă. Vârându-le într-o geantă de voiaj, coborî şi

comandă un taxi. Punând receptorul jos, realiză că trebuia să pregătească o cameră pentru Andy. Urcă în fugă scara şi intră în camera de oaspeţi, de lângă dormitorul doamnei Reeve.

Camera era curată şi pusă la punct. Nu mai trebuia decât un aşternut pe pat, pentru a fi gata să primească un oaspete. Nu-i lua mai mult de un minut.

— Ce faci aici?

— Oh, doamnă Reeve, m-aţi speriat! îi explică rapid despre Andy şi propunerea acestuia de a veni la vilă în seara aceea.

— Dar, pentru oaspeţi, întotdeauna am folosit camera de lângă dormitorul vostru. În primul rând este mai mare şi…

— Oh, asta este foarte bună. Sunt sigură că Andy se va simţi foarte confortabil aici.

Doamna Reeve scutură din cap.

— Mi-e indiferent, dar cum ţi-am mai spus, aş dori să laşi toate treburile astea în seama mea. Părea să aibă altceva în minte. Apropo, referitor la Arthur… Vreau să spun, domnul Burgess, sper că nu te superi dacă-l invit la cină.

— Deloc. De ce m-aş supăra? Este o idee excelentă, să fii în relaţii bune cu cel care răspunde de toate lucrările de aici. Liza zâmbi. Sunt sigură că muncitorii vor lăsa mai puţină mizerie în urma lor, ştiind că eşti prietenă cu şeful.

Spre surprinderea ei, doamna Reeve se îmbujoră.

— Drăguţ din partea ta, că eşti aşa înţelegătoare.

— Copilării! Este şi casa ta. Matt mi-a povestit cât de devotată i-ai fost mătuşii lui şi cât ai ajutat-o în ultimii ani, când a fost bolnavă. Sper că te vei simţi întotdeauna liberă să… Se auzi sunetul unui claxon. Trebuie să plec, este taxiul meu.

Asistenta-şefă o întâlni pe Liza pe coridorul pe care se afla salonul lui Matt.

— Înţeleg că i-aţi adus nişte lucruri domnului Matson. Se uită la ea uşor nedumerită. Sunteţi soţia lui?

— Da. Ştiu că nu este oră de vizită, dar dacă v-aş ruga să mă lăsaţi să-l văd pentru…

— Răspunsul meu ar fi „da” – normal. Asistenta-şefă se opri brusc. Însă…

— Ce? Nu este mai rău, nu?

— Nu este vorba de asta. Dimpotrivă, soţul dumneavoastră pare să fie într-o formă remarcabilă, dat fiind ce s-a întâmplat. Numai că, nu pare nerăbdător să vă vadă. Adineauri, eram cu el când a intrat asistenta să-l anunţe că aţi venit. Voiam să-i spun să vă invite înăuntru, dar soţul dumneavoastră mi-a cerut cu fermitate să vă rog să-mi lăsaţi mie ce i-aţi adus.

— Înţeleg. De când îl lăsase în camera de gardă, nu-şi dorise altceva decât să se întoarcă la el, să-i vorbească, să încerce să-l facă să înţeleagă cât de mult regreta acel accident.

— Îmi pare foarte rău, o auzi pe asistenta-şefă.

— Nu este vina dumneavoastră. Era numai vina ei, desigur. Doar Matt îi spusese să o trimită pe doamna Reeve.

— Uneori, pacienţii au asemenea reacţii. Nu este nimic deosebit. Cred că sunt şocaţi, să se trezească pe patul unui spital.

Liza fu încântată când, imediat după ora opt, îl zări pe Andy intrând pe alee, la volanul unui autoturism decapotabil, roşu-intens.

— Bună, Liza, o salută el cu prietenie, coborând din maşină. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu mă aşteptam să te văd atât de curând după nuntă. Îşi luă geanta de voiaj de

pe scaunul pasagerului. Mă invitaţi să înnoptez la vilă, nu? Asta în condiţiile în care stimabila doamnă Reeve mai lucrează aici, altfel o să încerc să găsesc o cameră la hotel.

— Este în regulă, zâmbi Liza. Atitudinea degajată a lui Andy îi diminuă starea tensionată.

Doamna Reeve încă mai lucrează aici. Este plecată momentan, dar va reveni curând.

În timp ce o urma în camera de zi, Liza i se confesă:

— Mă simt foarte vinovată că te-am deranjat la modul ăsta.

— Prostii! i-o tăie el scurt. Matt ar face exact acelaşi lucru pentru mine. Se aşeza într-un fotoliu, în timp de Liza luă vin şi pahare dintr-un bar. Oricum, părea să fie în formă. Cu siguranţă, va supravieţui.

Încurcată, Liza întrebă:

— Vrei să spui că ai vorbit cu el… după accident?

— Normal. Am sunat după-amiază la spital şi l-am asigurat că am făcut tot ce mi-a cerut. Îi aruncă o scurtă privire. De ce? Nu te-ai întors să-l vezi?

Liza bolborosi ceva referitor la faptul că asistenta-şefă considerase că nu era momentul să-l vadă pe Matt, şi o lăsă baltă. Un lucru era cert. Matt nu voia să vadă o singură persoană, şi aceea era ea, soţia lui.

Andy îi luă paharul cu vin din mână şi-l ridică.

— Pentru însănătoşirea grabnică a lui Matt.

Ea se aşează într-un fotoliu din faţa lui.

— Cât crezi că va dura până ce va fi în stare să se alăture expediţiei, Andy?

— Să se alăture? Andy luă o înghiţitură de vin, replicându-i, cu foarte multă seriozitate. Am crezut că ai realizat, Liza. Nu se mai pune problema ca Matt să plece acum.

Îl privi cu neîncredere.

— De ce?

— După cunoştinţele mele, există cel puţin o duzină de indivizi de primă clasă, care sperau să fie aleşi în locul lui Matt. Nu cred că înţelegi, dar acest canadian plăteşte o sumă fabuloasă liderului acestei expediţii şi, mai mult ca sigur, nu este dispus să stea după absolut nimeni.

— Nici chiar dacă este vorba de un accident?

Andy scutură din cap.

— Din păcate, nu. Oricum, totul a fost aranjat cu foarte multă meticulozitate, astfel încât Matt să poată fi înlocuit oricând.

Ceva din ceea ce spusese, începu s-o preocupe.

— Nu e cazul să fii supărată, o linişti Andy. Se întâmplă foarte multe accidente. Matt a realizat din primul moment că expediţia era ratată, că trebuia să-şi ia adio de la America de Sud.

Liza închise ochii.

— N-o să mă ierte niciodată, spuse mai mult pentru sine.

— Oh, haide, nu este chiar aşa de rău. Ştiu, Matt avea nevoie de banii pe care i-ar fi câştigat din expediţia asta, şi ştiu şi pentru ce. Dar însemna doi ani departe de civilizaţie, departe de fata cu care s-a căsătorit, doar cu o săptămână în urmă. Se uită la ea apreciativ. Se spune că fiecare nor întunecat are o căptuşeală de argint. Dacă mă întrebi pe mine, pentru Matt acest nor este căptuşit cu aur curat.

— Drăguţ din partea ta, Andy, să spui asta.

— Este purul adevăr, până la urmă.

Îngândurată, se ridică şi-i umplu din nou paharul. Nu era de mirare că Matt refuzase s-o vadă. Ea îl ruinase…

— A fost o mare surpriză când Matt s-a căsătorit aşa brusc. Habar n-aveam că el cunoştea o persoană atât de

încântătoare ca tine.

Se părea că el nu ştia despre condiţia impusă de milionarul canadian, ca şeful expediţiei să fie însurat – deşi cunoştea multe lucruri despre afacerile lui Matt.

— Ne-am hotărât foarte repede, spuse ea.

— Cred că Daphne a fost cea mai surprinsă.

— Daphne? Liza se încruntă. A fost la nuntă?

Andy scutură din cap.

— Nici vorbă.

Nu este genul care să suporte înfrângerea cu uşurinţă, sau eleganţă. Nu, era plecată la plajă undeva în Bahamas, am înţeles. Dar Matt ţi-a povestit despre ea, nu?

— A pomenit ceva. Minciuna veni, aproape cu aceeaşi rapiditate cu care tocmai ascunsese adevăratul motiv al mariajului lor neaşteptat.

Andy rânji.

— Daphne n-ar fi foarte flatată să audă asta, remarcă el. Este o tipă căreia îi place să fie remarcată, să-şi facă simţită prezenţa oriunde s-ar afla. Ştii cine e, nu? Fiica lui Marcus Brettle, proprietarul şi directorul general al firmei unde Matt dorea să intre, când se întorcea în Anglia – după ce strângea suficienţi bani.

— Firma unde-şi poate valorifica cel mai bine invenţiile? Da, mi-a spus ceva despre asta… şi cât de mult îşi doreşte acest parteneriat. Dar fără banii pe care i-ar fi adus expediţia, nu se mai pune problema parteneriatului, spuse, cu amărăciune.

— Nu este sfârşitul lumii, Liza, serios. Dacă te consolează cu ceva, îţi pot spune cu sinceritate că Marcus Brettle are o părere extrem de bună despre Matt. Întotdeauna a dorit să-l angajeze la firmă. Matt este ambiţios şi doreşte să aibă putere de decizie asupra invenţiilor sale. Ridică din umeri. Părerea mea este că,

după accidentul ăsta, Marcus Brettle îl va lua ca asociat, fără să-i ceară banii necesari. Daphne are o mare influenţă asupra tatălui ei şi întotdeauna i-a făcut avansuri lui Matt. Andy se opri brusc. Evident, Matt nu i-a răspuns, altfel nu s-ar fi însurat cu tine.

Ideea că exista o altă femeie implicată în viaţa soţului ei, în momentul în care s-au căsătorit – o femeie despre care el nu pomenise – o făcu să se simtă şi mai neplăcut, fără a mai adăuga insuportabilul sentiment de vinovăţie, care o încerca vizavi de accident.

Mai târziu, după ce luară masa împreună, Andy începu să vorbească despre modificările făcute la vilă.

— Am văzut scările şi toate materialele alea de construcţii, când veneam încoace, şi mă întrebam ce se întâmplă. Cred că îl costă o groază de bani, pe bătrânul Matt. Credeam că se străduieşte să strângă bani, nu să-i cheltuiască. Zâmbi distrat. Dar, cunoscându-l ca pe un tip care ştie exact ce vrea, şi încotro se îndreaptă, sunt sigur că există un motiv foarte solid în spatele acestei acţiuni.

— Îl cunoşti de mult pe Matt?

— Din facultate. Acolo l-am întâlnit prima dată pe „bărbatul viitorului”.

— De ce îi spui aşa? Şi el şi-a spus la fel, zilele trecute.

Andy ridică din umeri.

— Era porecla lui în facultate. Toţi îl strigam aşa.

— De ce?

— Pentru că întotdeauna îl preocupa mai mult ce se va întâmpla mâine, decât în ziua respectivă. Matt nu acceptă ideea să laşi ceva la voia întâmplării. Este un planificator meticulos. Tot ce face este foarte bine gândit înainte. Mulţi îl tachinau pe tema asta. Obişnuiau să-l întrebe dacă are o listă cu defectele şi calităţile pe care

trebuia să le aibă prietena lui, şi dacă după o întâlnire lua lista, bifând punctele. Andy râse. Mărturisesc că am fost foarte curios să vin la nunta voastră, să văd ce fel de fată şi-a ales bătrânul Matt. Acum, că te-am cunoscut, trebuie să recunosc că sunt mai mult decât plăcut surprins. Nu ştiam că Matt are atât de mult bun-gust.

A doua zi, la micul dejun, Liza se simţea un pic mai uşurată. Era clar că doamna Reeve îl plăcea pe exuberantul Andy, iar el nu contenea s-o necăjească cu glumele lui.

— Arăţi mai tânără ca niciodată, îi spuse el, zâmbind ştrengăreşte.

Ce-ai făcut, ai fost la un salon de înfrumuseţare?

Două gropiţe se iviră pe faţa bucălată a doamnei Reeve.

— Haide, haide! îl mustră ea. Nu te-ai schimbat deloc. Eşti la fel de glumeţ, ca în prima zi când Matt te-a adus aici, când eraţi tineri studenţi.

— Cred că eşti îndrăgostită, doamnă Reeve. Se uită la ea cu ochi sclipitori. Ţi se citeşte pe faţă.

— Îndrăgostită! începu să-şi facă de lucru, adunând farfuriile într-un colţ al mesei. Dragostea este pentru tineri ca tine. Eu sunt mult prea bătrână.

— Copilării! Nu-i aşa, Liza?

Aceasta zâmbi.

— Cred că ţi se poate întâmpla oricând, la orice vârstă, spuse Liza, cu voce slabă.

Ochii doamnei Reeve căpătară o expresie enigmatică.

— Este posibil să fie aşa. Făcu o pauză şi, îndreptându-şi privirea spre Liza, spuse, aparent fără legătură: dar dragostea din tinereţe este cea care provoacă dureri de inimă şi neînţelegeri.

Capitolul 4

— Liza, cred că mă voi duce la Cambridge, să încerc să-l văd pe Matt, îi spuse Andy, în timp ce se ridicau de la masă. E posibil să nu-mi dea voie, desigur… este duminică dimineaţă şi vizitele nu sunt permise. Dar merită să încerc. Ce zici, vii cu mine?

— Mă duc după-amiază, dacă nu te superi, Andy. Am nişte lucruri de făcut aici, în dimineaţa asta. Spre uşurarea ei, Andy îi acceptă scuza rezonabilă, fără discuţii. Însă Liza ştia că era doar o scuză. Dorea din tot sufletul să-l vadă pe Matt. Dar ieri, el refuzase să o vadă. Ce umilitor ar fi, să se ducă în vizită cu Andy, şi Matt s-o ignore complet.

După plecarea lui Andy, doamna Reeve intră în camera de zi şi începu să vorbească despre el.

— Este un tânăr simpatic, vesel şi lipsit de griji. El şi Matt sunt foarte buni prieteni, încă din facultate. Totdeauna am spus că prietenia lui îi face bine lui Matt, care este atât de serios. Sunt surprinsă că nu s-a căsătorit încă. Sunt sigură că femeile roiesc în jurul lui. Scutură din cap. Nu pot să înţeleg de ce n-a făcut-o. Dacă mă întrebai acum câteva săptămâni, ţi-aş fi spus că se va însura primul. Totuşi, Matt, care întotdeauna punea totul în balanţă, i-a luat-o înainte. Desigur, asta nu înseamnă că nu sunt încântată. Puse o mână mângâietoare pe braţul Lizei. Sunt. Cred că însurându-se cu tine, este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. Se încruntă uşor, uitându-se cu atenţie la Liza. Eşti fericită, nu-i aşa? Înţeleg, te întristează gândul că Matt va lipsi doi ani, dar acum este cu tine, chiar dacă numai în spital. Nu este rănit grav şi poţi…

— Sunt chiar foarte fericită, doamnă Reeve. Liza începu să aranjeze nişte trandafiri într-o vază.

— Atunci, este în regulă. Doamna Reeve se îndreptă spre uşă. Trebuie să pregătesc ceva de mâncare pentru prânz. Ştii că Andy s-a oferit să te ducă la restaurant – ca

să mă scutească să gătesc în haosul ăla din bucătărie. Dar i-am spus: „Îmi face o mare plăcere că eşti aici şi nici nu vreau să aud că o să mănânci în altă parte”.

Terminând câteva treburi gospodăreşti, împotriva dorinţei doamnei Reeve, Liza îşi bău cafeaua de dimineaţă în grădină. Era o altă zi însorită de vară. Neliniştită, se plimbă în sus şi în jos pe potecile străjuite de flori, aşteptându-l pe Andy cu veşti despre Matt.

Tocmai se hotărâse să se întoarcă în casă, când zări maşina lui Andy. În momentul următor, fu la capătul aleii.

Maşina lui Andy se opri cu o frână bruscă şi un pasager începu să bâjbâie după mânerul portierei.

— Matt! Ea se îndreptă automat spre portieră. Oh, Matt, sunt…

— Lasă, mă descurc, mulţumesc. Tonul lui era aproape brutal.

Ridicându-se în picioare în faţa ei, cu braţul în ghips, se clătină uşor, ca şi când nu putea să-şi ţină trupul drept. În afară de asta, arăta sănătos şi vioi.

— Nu te aşteptam, îi scăpă Lizei. Credeam că vor să te mai ţină puţin…

— S-a externat singur. Ce zici de asta? Andy luă câteva lucruri din maşină şi veni lângă ei. Am încercat să-l conving să n-o facă, Liza, dar nu e uşor s-o scoţi la capăt cu acest individ, odată ce şi-a pus ceva în cap.

— Am o groază de lucruri de făcut, acum că expediţia nu mai poate fi inclusă în planurile mele. Porni spre vilă. Am planuri noi şi trebuie să încep să le pun în aplicare imediat.

Andy îi aruncă Lizei o privire conspirativă.

— Ce ţi-am spus? Se gândeşte deja la ziua de mâine, în timp ce oameni ca tine şi ca mine, încă se mai gândesc la ziua de ieri, remarcă el, încet.

— Ce şoptiţi acolo? întrebă Matt, în timp ce ei îl urmau în camera de zi. Se întoarse, aruncându-i o privire severă lui Andy. Situaţia în care mă aflu nu este deloc de glumă, să ştiţi. Dar n-are niciun rost să stau să mă lamentez. Categoric, am multe lucruri de rezolvat şi trebuie să încep cât mai curând posibil. Singura alternativă care mi-a mai rămas acum este să încerc să intru în firma lui Marcus Brettle – imediat ce mi se vindecă braţul – în cei mai buni termeni pe care îi pot obţine ca angajat. Dacă voi reuşi să fac nişte schiţe noi, cu adevărat bune, e posibil să fac o afacere cu el, să-l determin să încheiem un fel de parteneriat – fără bani, evident.

— Matt. Liza se simţea mai nefericită ca niciodată. Ea îl pusese în situaţia asta nedreaptă, de a trebui să obţină de la Marcus Brettle, cei mai buni termeni posibili. Dacă pleca în expediţie, ar fi avut bani să intre în firmă, în condiţiile impuse de el – fără tocmeală. Matt, repetă ea, nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare de accident.

El îi răspunse, fără menajamente.

— Nu e nevoie să spui de două ori, Liza. Ieri ai…

— Ieri nu mi-am dat seama de toate consecinţele.

Am crezut că, după o săptămână sau două, când îţi scoteai ghipsul, te puteai alătura expediţiei. Acum am înţeles de la Andy că nu va mai fi posibil, că altcineva o să…

Matt dădu afirmativ din cap.

— Aşa este. Dar, cum am mai spus, voi încerca să mă înţeleg cu Marcus Brettle.

— Şi dacă n-o să reuşeşti? Să presupunem că Marcus Brettle…

— Va accepta. Am şi eu o oarecare influenţă în sensul ăsta. Are o fată care, sunt sigur, va fi de partea mea când se va pune problema să…

— I-am spus deja Lizei că-şi face griji de pomană în legătură cu accidentul, interveni Andy. Se întoarse brusc spre Matt. Pentru Dumnezeu, spune-i soţiei tale cât de mult te bucuri că sunteţi împreună, când tu credeai că veţi fi despărţiţi. Spune-i că a fost o mană cerească. Hai, spune-i. Matt păru uşor stânjenit.

— Nu sunt genul să ţin discursuri în public.

— Iartă-mă, bătrâne. Am greşit. Făcându-i cu ochiul Lizei, continuă. Am înţeles aluzia. După ce voi gusta din bunătăţile, pe care numai doamna Reeve ştie să le pregătească, voi porni la drum şi vă las pe voi doi, porumbeilor, singuri.

Dacă ar şti adevărul, gândi Liza, îndurerată.

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce-ai făcut, Andy. Pentru că ai venit până aici, şi ai trimis telegramele alea pentru mine. Matt acceptă imediat faptul că, în scurt timp, Andy urma să plece. Aprecierile lui fură sincere, dar vorbi fără a schiţa vreun zâmbet, de parcă n-ar fi sesizat umorul în îndemnul lui Andy.

Imediat după-masă, Andy se duse în camera lui, să-şi facă bagajul.

— Nu poţi să-l rogi să mai rămână? Încercă Liza să-l convingă pe Matt.

— De ce? veni scurt replica lui.

— Păi, e prietenul tău şi…

— Şi eu sunt prietenul lui.

— Sunt sigură că dacă insişti să mai stea, măcar până după ceai, va accepta.

— Dar, din ce motiv? Andy a înţeles că am treabă, că am planuri de făcut, chiar dacă tu nu poţi să înţelegi.

Se aflau în pragul unei dispute, şi ea nu înţelegea cum şi de ce. Ridică uşor din umeri.

— Mi se pare mai curând lipsă de ospitalitate.

Liza încercă să comunice cu Andy, chiar înainte ca acesta să urce în maşină.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el, înţelegând imediat ce voia să-i spună. Aruncând o privire scurtă spre Matt, care se afla la celălalt capăt al maşinii, îi şopti: după mine, Matt nu se simte foarte bine. Nu este chiar atât de tare, precum vrea să pară. Are nevoie de timp, pentru a trece peste şocul accidentului. Dar îşi va reveni în timp.

Matt dormi tot restul după-amiezii – nu sus în camera lui, cum îi sugerase Liza, ci pe canapeaua din hol, cu picioarele pe braţul acesteia. Nu stătea deloc confortabil, era de părere ea, de fiecare dată când se uita la el de pe banca din grădină, unde se retrăsese cu ziarele de duminică.

Trebuie să fi fost mort de oboseală căci, în ciuda disconfortului şi a mâinii în ghips, dormi neîntors până la ora cinci.

— E ora ceaiului? întrebă, trezindu-se şi văzând-o pe Liza privindu-l din cadrul uşii.

— Mă duc să-l prepar.

— Unde-i doamna Reeve? îl făcea ea.

— Doamna Reeve e plecată, în după-amiaza asta.

Matt se încruntă, încercând să se ridice.

— În ultimul timp iese mai mereu. Nu înţeleg, unde naiba se tot duce?

— Nu e nevoie să stea tot timpul aici, Matt. Liza ezită. Să fiu sinceră, cred că de multe ori pleacă special, ca să rămânem singuri. Este diplomată. Întorcându-şi privirea astfel încât prezenţa lui să n-o intimideze, continuă. În plus, îmi place să mă ocup de câteva treburi gospodăreşti. Mă face să mă simt utilă.

Dori să adauge „şi indispensabilă pentru tine”, dar se opri la timp, căci astfel de sentimente nu-şi aveau locul

într-o căsătorie ca a lor.

Răspunsul la întrebarea unde plecase doamna Reeve în acea după-amiază fu parţial aflat a doua zi dimineaţă, când Arthur Burgess se apropie de Liza care curăţa nişte trandafiri în grădină. El tocmai depozitase nişte cărămizi în garaj.

— Bună dimineaţa, doamnă Matson. Sper că domnul Matson şi-a revenit. Edith – doamna Reeve – mi-a spus că a venit acasă.

Liza zâmbi.

— Este acasă, da, şi se recuperează. Dar şi cu un braţ în ghips, tot la birou îl găseşti. Făcu o grimasă. Şi lucrează!

El scoase pipa din buzunar, apoi o puse la loc.

— Mă întreb dacă mi-aţi permite să vorbesc ceva cu dumneavoastră – confidenţial.

— Desigur. E ceva legat de lucrările de aici? Dacă, da, soţul meu…

Arthur Burgess scutură din cap.

— E ceva personal. Avu o ezitare, apoi continuă. Uitaţi care este problema, aş dori să-i cumpăr lui Edith un cadou şi nu ştiu ce să-i iau. Liza schiţă un zâmbet. Deci, asta era secretul prânzului în doi, pe care-l întrerupsese la întoarcerea de la spital!

— Vrei nişte sugestii?

— Aş dori să-l cumpăraţi dumneavoastră… asta, dacă nu vă supăraţi. Nu vreau să vă deranjez, dar n-am pe altcineva, şi vreau ceva cu adevărat frumos. Nu ceva ieftin, înţelegeţi. Scoase din buzunar un portofel. Dacă vă dau zece lire, vă ajung să…

— E foarte mult, domnule Burgess.

— Arthur, vă rog, insistă el. Dacă mai trebuie, spuneţi. Sunt văduv. N-am copii, dar am o afacere

înfloritoare în construcţii, şi pe nimeni cu care să cheltuiesc.

Sinceritatea lui o impresionă profund.

— O să mă uit prin magazine, cu prima ocazie când mă duc la Cambridge, promise ea. Apropo, când e ziua doamnei Reeve?

— Peste două săptămâni.

— Bine, atunci.

— Sigur nu vă deranjează? îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Sunt foarte bucuroasă, că pot face ceva pentru tine. În fond şi tu te-ai interesat de maşina mea.

— Tocmai voiam să vă spun că bagajele vor sosi astăzi, dar se pare că reparaţiile vor dura o săptămână sau două.

Liza nu-l văzuse pe Matt, în dimineaţa aceea. Mai devreme, descoperise că luase deja micul dejun, înainte ca ea să coboare, şi se retrăsese în biroul lui, de unde nu mai ieşise. Apropiindu-se de casă, simţi miros îmbietor de cafea. Doamna Reeve o strigă de pe fereastra bucătăriei.

— V-am pus cafelele pe tavă. Presupun că le beţi împreună.

Liza ar fi preferat să-şi bea cafeaua în camera de zi, simţind că Matt evita compania ei. Dar, temându-se de reacţia doamnei Reeve – „de zece zile căsătoriţi şi nu doresc să-şi bea cafeaua împreună” – fu obligată să accepte.

Îl găsi aplecat peste birou, încercând să scrie o scrisoare.

— Sunt convinsă că ţi-e foarte greu, cu braţul în ghips. Dacă ai ceva corespondenţă, de ce nu-mi dictezi mie? Cunoştinţele mele de stenografie…

Îşi ridică privirea, încruntat.

— Este o idee. O să ţin cont de ea, altă dată. Astea sunt nişte scrisori mai mult personale şi vreau să le scriu singur.

Liza puse tava jos.

— Sper că nu te deranjează dacă rămân, însă doamna Reeve…

— Nu mă deranjează. Îi făcu semn să se aşeze.

Ea îi întinse cafeaua.

— Ai dormit bine? Mă refer la mână şi…

— Când am ieşit din spital, mi-au dat o mulţime de pastile pentru dureri.

„Suntem ca doi străini politicoşi”, îşi spuse Liza. Îi era greu să-şi imagineze că o ţinuse odată în braţe.

— Ţi-e greu să te îmbraci?

— Din cauza braţului? Ridică din umeri. Mă descurc.

— Dacă te pot ajuta cu ceva, în afară de scrisori, sper că-mi vei spune.

Matt se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

— Nu cred că există cineva care să mai poată face ceva pentru mine. Se întoarse brusc, privind-o direct în faţă. Te-am încurcat, desigur. În loc să fii măritată cu un bărbat care pleca în lume pentru doi ani, acum trebuie să încerci să-ţi trăieşti viaţa alături de un adevărat străin. Cum vezi treaba asta?

Liza fu şocată, realizând ce voia cu adevărat să spună: „Motivul pentru care ne-am căsătorit nu mai există, deci ce urmează să facem?”

— Crezi… crezi că ar trebui să divorţăm? Se simţi obligată să pună întrebarea asta, măcar pentru a-i da o şansă să-şi recapete libertatea.

— Asta e propunerea ta, soluţia ta, Liza? întrebă el, calm.

Nu era deloc propunerea ei. Nu făcuse altceva decât

să pună în cuvinte ceea ce ştia că voia să-i spună, astfel ca el să nu-şi facă procese de conştiinţă, părând că o alungă din viaţa lui, acum când nu mai făcea parte din clauzele contractului încheiat cu milionarul canadian. Înghiţi în sec şi spuse:

— De fapt, de câţi bani ai nevoie, pentru a deveni asociatul lui Marcus Brettle?

— Mult mai mulţi decât aş putea strânge făcând zboruri de rutină.

— De ce nu vinzi casa asta? Cu toate modificările şi redecorările astea, sunt sigură că vei obţine un preţ bun. După părerea ei, era cea mai bună idee pe care o avusese vreodată – să vândă vila şi să obţină banii necesari pentru asociere. De ce nu se gândise la asta mai demult – sau Matt?

— Nu, categoric, nu. Aşa ceva nu intră în discuţie.

— Dar, de ce?

— Am o mare responsabilitate faţă de doamna Reeve. A avut grijă de mătuşa mea mulţi ani – renunţând la propria libertate pentru asta. Îi datorez măcar un cămin, acum. Îşi întoarse privirea de la ea. În plus, ce se întâmplă cu tine? N-am nicio obligaţie faţă de soţia mea?

— Faţă de mine nu ai nicio obligaţie, Matt, spuse ea încet. Sunt secretară calificată. Pot oricând să-mi câştig existenţa. Sunt pregătită, şi chiar doresc să-mi iau un mic apartament în Cambridge… şi doamna Reeve poate veni cu mine, dacă asta te-ar convinge să vinzi vila.

— N-am nicio intenţie s-o dau afară pe doamna Reeve.

Ţi-aş fi recunoscător, dacă n-ai pomeni ceva despre această conversaţie. Nu vreau să se simtă nesigură şi nedorită aici.

De ce oare, cu bună ştiinţă, o înţelegea greşit? se

întrebă Liza.

— Nici nu intenţionam aşa ceva, protestă ea. Ideea era să iau un apartament şi să locuim împreună. Odată vândută casă, şi problema ta cu parteneriatul rezolvată, poţi să-i fixezi o pensie de întreţinere, sau să găseşti o altă soluţie, pentru a-şi putea trăi viaţa într-un mod confortabil.

— Problema este închisă. Nu mai vreau să discut despre asta. Se îndreptă spre uşă şi o deschise larg, cu hotărâre.

— Mă duc să mai lucrez ceva.

Deci, Matt refuza categoric să vândă casa. Întoarsă în grădină, pentru a curăţa trandafirii, Liza nu se putu abţine să nu simtă o uşoară admiraţie faţă de atitudinea lui – în ciuda modului brutal în care încheiase subiectul. În pofida concepţiilor lui moderne şi a planurilor de viitor, ţinea la doamna Reeve, fiind preocupat de ce ar însemna o astfel de mutare pentru aceasta.

Liza nu fu deloc surprinsă când Matt nu ieşi din birou la ora prânzului, doamna Reeve ducându-i mâncarea pe o tavă.

Bucătăria era aproape terminată.

— Mai sunt doar câteva lucruri mărunte de făcut, îi explică doamna Reeve, în timp ce luau masa în grădină.

— O să-ţi lipsească Arthur, insinuă Liza, ceva mai târziu.

Obrajii doamnei Reeve deveniră mai roşii ca de obicei.

— Oh, nu ştiu. Începu să-şi facă de lucru, punând farfuriile una peste alta, pe masa din grădină. Nu este deloc neplăcut să ai o companie. Îi aruncă Lizei o scurtă privire conciliantă. De vârsta mea, vreau să spun.

— Arthur locuieşte singur?

Doamna Reeve dădu afirmativ din cap.

— Într-o căsuţă foarte drăguţă, în sat. Are o vecină care vine zilnic şi-i găteşte, dar nu este acelaşi lucru cu o… Se opri brusc. Trebuie să plec. Vreau să iau autobuzul de Cambridge. Am nevoie de nişte pantofi.

— De ce nu rămâi acolo la ceai, şi apoi să mergi la un film? Era o propunere venită pe moment.

— Mă tentează, recunoscu doamna Reeve, visătoare. Aveţi în frigider friptură rece, salată şi o plăcintă cu mere pentru seară.

— Atunci, poţi rămâne liniştită acolo. Distrează-te.

Doamna Reeve îi adresă un zâmbet cu subînţeles.

— Sunt o bătrână neghioabă. Trebuia să realizez până acum că voi aţi prefera să fiţi singuri. E normal, la urma urmei. Care cuplu de tineri căsătoriţi îşi doreşte o a treia persoană în preajmă, chiar dacă acea persoană este foarte conştientă că nu trebuie să se amestece în dragostea lor? Îngândurată, îşi coborî privirea pe verigheta de pe deget. Îmi amintesc când eram tânără şi îndrăgostită. Uneori pare să nu fi trecut prea mult timp.

Desigur, Lizei îi era interzis să protesteze, să-i spună că îşi făcuse o idee greşită, că ea şi Matt nu numai că nu se iubeau, dar uneori chiar se displăceau.

Fusese nebună, să insiste ca doamna Reeve să lipsească mai mult decât intenţionase aceasta iniţial. Totuşi, gândindu-se mai bine, asta nu le dădea posibilitatea să fie mai mult timp singuri în casa lor? Timp în care să vorbească şi să se comporte normal, fără a fi obligaţi să facă pe îndrăgostiţii, de dragul doamnei Reeve.

Însă, parţial, această ocazie fusese pierdută, căci Matt ieşi din biroul său, cu puţin înainte de ora şase. Când intră în camera de zi, Liza fu şocată să vadă cât de obosit arăta.

— Vrei să fii amabilă, să-mi torni un vin?

— Desigur. Liza aranjă câteva perne într-un fotoliu, pentru el. Arăţi extenuat, Matt.

— Mă simt foarte bine. Nu te poţi lăsa doborât de nişte nimicuri, precum un braţ fracturat şi o coastă fisurată.

Scoţând paharele din bar, ea replică:

— N-are niciun rost să forţezi nota.

Mai târziu, la cină, în timp ce Liza aşeza mâncarea pe masă, el o întrebă:

— Unde este doamna Reeve?

— La Cambridge. Am convins-o să nu se grăbească spre casă.

— Înţeleg. Deci, suntem singuri.

Ea tăcu, dând afirmativ din cap.

Matt luă o furculiţă şi o înfipse într-o bucăţică de friptură tăiată cu grijă, ridicând-o.

— Doamna Reeve a făcut asta, înainte de plecare?

— Nu, eu. Privirile li se întâlniră.

— Puteam să mă descurc.

— Cu o singură mână? Ea zâmbi, găsindu-i replica de-a dreptul iritantă.

— Este o bună filosofie de viaţă, să te bazezi pe forţele tale. Luă în furculiţă o altă bucăţică de carne. Mă îndoiesc că aş reuşi o astfel de performanţă.

— Păi, nu asta este menirea unei soţii, să-şi ajute soţul?

— Dar noi nu suntem un cuplu obişnuit, Liza.

De ce trebuia să-i amintească?

— E adevărat, încuviinţă ea.

— Şi în lumina noilor circumstanţe, n-am stabilit încă încotro se îndreaptă mariajul nostru.

Purtând o rochie fără mâneci, Liza îi surprinse privirea fixată pe braţele ei goale. Deci, din nou înapoi la

subiectul viitorului lor. Dacă ar avea măcar o vagă bănuială despre ce dorea el cu adevărat. Dimineaţă, când îi sugerase…

— Încotro ar trebui să o luăm, Liza? insistă el. Se părea că mâncarea îl înviorase. N-am nicio plăcere să divorţăm. După mine, asta este un pas de făcut într-o situaţie disperată. Zâmbind, îi întinse mâna. Şi noi nu suntem chiar într-o astfel de situaţie… încă.

Ca într-un vis, Liza îşi puse mâna într-a lui.

— Nu, Matt. Atingerea degetelor lui o înfioră.

— Atunci, mergem aşa înainte, o convinse el.

Pentru o clipă, când el îi întinsese mâna, îşi imaginase cum ar fi să se trezească în fiecare dimineaţă în braţele lui. Dar de ce oare imaginaţia îi juca o astfel de festă? Să fie îndrăgostită de el? Îndrăgostită de soţul ei! Închise ochii, pentru a face să dispară trăsăturile ferme ale figurii lui, uşor încruntate, la doar câţiva centimetri de ea.

Capitolul 5

În adâncul sufletului, simţea că Matt nu ştia, de fapt, cum să procedeze cu ea. Aşa cum conştiinţa îi dicta să facă ce este mai bine pentru doamna Reeve, onoarea îl obliga să-şi păstreze soţia lângă el, acum când expediţia nu-l va mai ţine departe de casă.

— Deci, aşa rămâne, spuse el, dându-i drumul la mână. În încăpere se lăsă liniştea.

Un bănuţ pentru gândurile tale, Liza?

Curios de îndrăzneaţă, răspunse:

— Mă întrebam, de ce nu te-ai căsătorit până acum.

— Vrei să spui, până la treizeci de ani? M-am gândit, e adevărat, dar nu mi-am făcut planuri în sensul ăsta. Ca să fiu sincer, nu intenţionam să mă căsătoresc înainte de treizeci şi cinci de ani. Apoi s-a ivit şansa asta unică şi contractul milionarului care stipula…

— N-ai iubit niciodată, Matt? Era mulţumită că se lăsase întunericul şi putea evita privirea lui pătrunzătoare.

— Iubire? Ce este iubirea? Nu pun mare preţ pe un sentiment atât de trecător.

— Trecător?

— Fii realistă, spuse el. Este unul dintre lucrurile alea efemere, care astăzi este şi mâine dispare. Respectul reciproc, interesele şi aspiraţiile comune, sunt baza unei căsnicii. Dragostea vine în timp. De aceea, am preferat ca un calculator să aleagă pentru mine. Am vrut să fiu sigur că nu greşesc. Şi tu probabil ai gândit aşa, altfel nu te-ai fi obosit să completezi formularul ăla.

Brusc, se auzi telefonul sunând în hol.

— Răspund eu. Se ridică repede în picioare, gândind „Salvată de clopoţel”. Cum putea să-i spună că fata care completase formularul era o plăsmuire a lui Phyl, bazată pe ceea ce-şi imagina aceasta despre Liza?

Ridică receptorul, gâfâind uşor.

— Liza Matson, la telefon.

— Aş dori să vorbesc cu Matt, se auzi de la celălalt capăt al firului vocea stăruitoare a unei femei.

— Cine sunteţi?

— Daphne Brettle.

— Oh! Liza îşi aminti de seara în care Andy îi povestise despre fata care umbla după Matt.

— Ei bine, aştept. Nu-l chemi?

— Da, da, desigur. Numai un moment.

Trecură mai bine de douăzeci de minute până ce Matt termină convorbirea cu Daphne. Stând încordată pe marginea fotoliului, aşteptându-l să se întoarcă, Lizei i se părură o sută douăzeci de minute. Ea putea doar să spere că dragostea era ceva efemer, aşa cum afirmase Matt, şi atunci, afecţiunea crescândă pe care o simţea faţă de soţul

ei, urma să dispară peste noapte.

— Daphne e o adevărată vorbăreaţă, o anunţă Matt, revenind în cameră. De-abia s-a întors dintr-o vacanţă tropicală. Aprinse lumina.

De ce Dumnezeu stai în întuneric? Fără să aştepte un răspuns, continuă. Am vorbit deja cu tatăl ei la telefon, dimineaţă. L-am anunţat că nu mai plec în expediţie, şi de ce. Făcu o grimasă. Speram să mă cheme la o discuţie, dar n-a făcut-o. Însă Daphne, cum a venit şi a aflat de accident, l-a convins să stabilească o întrevedere cu mine, imediat. Mâine dimineaţă plec la Londra, să mă întâlnesc cu Marcus Brettle, apoi iau masa cu el – şi cu Daphne – mai târziu. Este categoric un aliat minunat.

— Dar, braţul şi coasta? Crezi că eşti suficient de refăcut, pentru a călători? Sunt convinsă că spitalul nu ar…

— Nu te agita, o întrerupse el, cu răceală.

— Îmi pare rău, spuse Liza, printre dinţi. Mă întrebam doar, dacă n-ai vrea să merg cu tine, să te ajut cu…

— Mă descurc perfect, mulţumesc. Voi lua un taxi aici şi Daphne mă aşteaptă cu maşina la celălalt capăt.

Liza insinuă, cu discreţie.

— Probabil, datorită interesului lui Daphne, tatăl ei îţi va oferi parteneriatul, fără a fi nevoit să investeşti în firma lui.

— Marcus Brettle este, înainte de toate, un om de afaceri. Este foarte tenace. Conduce o afacere grea. Nu este genul de om care să ofere ceva cuiva, fără a primi altceva în schimb. Schiţă un zâmbet ironic. Cu excepţia lui Daphne, evident. Ea îl poate convinge să facă aproape orice.

Deci, totul depindea de Daphne, realiză Liza cu

tristeţe.

— Este singura lui fiică, Matt?

— Unicul copil.

— Înţeleg. Asta înrăutăţea lucrurile. Lui Marcus Brettle putea să-i placă ideea de a avea un ginere ca Matt, dacă nu avea un fiu care să-i ducă afacerea mai departe.

Descurajată, se ridică în picioare.

— Mă duc sus. Mă simt cam obosită…

— Şi eu. Matt se ridică şi o urmă în hol, stingând lumina în urma lui. Aruncă o privire spre uşa de la intrare. Unde naiba o fi doamna Reeve?

— Uite, a venit acum.

Se auzi sunetul unei chei în broască.

— Sper că nu aţi stat treji, aşteptându-mă pe mine, spuse doamna Reeve, gâfâind.

— Ai avut o după-amiază plăcută? o întrebă Liza.

— Excelentă. Am făcut cumpărături şi am fost la un film, cum mi-ai propus. La întoarcere, când am ajuns în sat, m-am gândit să trec pe la Arthur Burgess, care m-a convins să iau cina cu el. De aceea am venit aşa târziu. Tocmai m-a adus cu furgoneta.

— Întrucât eşti teafără şi în siguranţă, spuse Matt, zâmbind, noi urcăm. Încui tu uşa?

Doamna Reeve dădu afirmativ din cap.

— Mai am ceva de făcut aici, înainte să urc. Îi aruncă Lizei o privire plină de înţeles. Duceţi-vă, şi uitaţi că sunt în casă.

— Ce a vrut să însemne remarca asta? Liza era bucuroasă că Matt se afla în spatele ei, şi putea să-i răspundă, fără a-i întâlni privirea.

— Doamna Reeve este o romantică. Crede că s-ar cuveni să ne lase singuri mai mult timp.

Ajunseră pe palier.

— Înţeleg. Liza făcu un pas şi deschise larg uşa dormitorului ei.

— Mulţumesc, Matt. Se întoarse brusc şi intră în cameră. Noapte bună. Spre uimirea ei, Matt o urmă, în tăcere.

— Ce faci aici? Nu ştia dacă sentimentul care o cuprinse era panică, sau emoţie.

În linişte, Matt închise uşa în urma lor.

— Şşt! se opuse el, cu o şoaptă răsunătoare. Nu este normal să-i spui noapte bună soţului tău, pe palier.

— Sigur că nu, dar noi nu suntem un cuplu normal.

El scoase un suspin de exasperare.

— Asta o ştim noi, nu şi doamna Reeve, şi nu vrem să afle. Acum înţelegi?

— Bănuiesc că da. Cât ai de gând să stai? Vreau să mă culc.

— Până îşi termină treaba jos şi urcă în camera ei.

— Asta ar putea dura o veşnicie!

— Atunci, va trebui să stau o veşnicie.

— Glumeşti!

Liza nu se mişcase de lângă uşă. Cu mâna sănătoasă, Matt o împinse spre fotoliul aflat lângă pat.

— Relaxează-te, Liza, relaxează-te. Nu este sfârşitul lumii.

Lizei îi scăpă, fără să vrea:

— Niciodată n-ai mai intrat în dormitorul meu, la modul ăsta.

— Pur şi simplu, pentru că nu s-a mai întâmplat să ajungem primii sus, spuse, răbdător. Aminteşte-ţi, săptămâna trecută, ajungea mereu în camera ei înaintea noastră.

— Tot nu văd care este diferenţa, insistă ea.

— Dacă aude mişcare în amândouă camerele? Sau,

vede lumină sub ambele uşi?

— Nu cred că ar da importanţă unor astfel de lucru. Şi chiar dacă ar face-o…

— Ţi-am mai spus, Liza, nu vreau ca cineva să…

— Dar poate se hotărăşte să bea ceva fierbinte, sau să citească, sau orice altceva, protestă ea. Să presupunem că în fiecare seară, de acum încolo, se decide să urce foarte târziu.

Asta înseamnă că vei rămâne aici… în fiecare noapte?

— Până nu o aud intrând în camera ei, sau în baie, mi-e teamă că aşa va fi.

— Ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu că avem două băi şi nu e nevoie s-o folosească pe cea de pe partea noastră a palierului, altfel, dacă s-ar hotărî să facă o baie târzie, ai sta aici jumătate din noapte, replică ea.

— N-are niciun rost să te ambalezi. Matt se îndreptă spre pat, aşezându-se pe colţul acestuia, cât mai departe de ea. Sunt convins că bunul-simţ îţi spune că nu sunt în măsură, cu mâna în halul în care arată, să-mi concentrez atenţia asupra ta. În niciun caz o atenţie pe care tu, cu uşurinţă, ai putea s-o respingi, asta este. Schiţând un zâmbet, continuă, uşor neîncrezător. Arăţi de parcă ţi-ar fi teamă de mine. Mai mult ca sigur…

— Este o prostie, replică ea tăios, recunoscând însă în sinea ei: „Mi-e teamă, dar nu de tine… de mine”.

— Dacă te linişteşte cu ceva, continuă el calm, sunt în stare să mă controlez, în orice situaţie. Îi aruncă o privire provocatoare. În ciuda faptului că eşti tânără, atrăgătoare şi eşti soţia mea.

Ea se înroşi ca focul, în faţa complimentului lui. Dacă ar putea să se ridice în picioare şi să fugă! Să scape de acest bărbat care, la bine şi la rău, era soţul ei legitim. Însă, unde să fugă? Şi la cine? În niciun caz la mama ei,

care se recăsătorise şi era acum în Australia, şi cu atât mai puţin la David.

La început nu fusese aşa, îşi spuse ea. În noaptea nunţii lor, când venise în camera ei la miezul nopţii, nu simţise nicio teamă, nu intrase în panică. Acum, de ce? îl iubea. Se îndrăgostise de el, asta era. Mai devreme, în camera de zi, crezuse că era o emoţie trecătoare

— Un lucru efemer, cum ar spune Matt. Ceva ce va dispărea până dimineaţă. Acum, cu o convingere născută dintr-o intuiţie fermă, înfruntă realitatea. Era ceva permanent. Iubirea ei va dăinui. Dar era un sentiment pe care Matt îl renega. Nu se potrivea deloc cu planurile şi calculele lui.

— Urcă doamna Reeve. Matt se ridică încet în picioare. Cu mâna pe clanţă, aşteptă până când paşii se pierdură pe palier. Noapte bună, Liza. Privirea lui zăbovi atât de mult, atât de insistent pe ea, încât părea că dăduse uitării secundele care treceau, deşi acum era mai mult decât clar că trebuia să plece.

— Matt, ce se întâmplă? E ceva în neregulă?

— În neregulă? Scutură din cap, de parcă ar fi ieşit din transă, şi spuse încet. Aş dori să aflu. Se încruntă şi repetă aproape în şoaptă. Aş dori să aflu.

A doua zi, se simţi uşurată când el plecă la Londra, imediat după micul dejun.

— Mă întorc după-amiază, sau diseară devreme, îi spusese el, aşezându-se pe bancheta din spate a taxiului.

Muncitorii se mutaseră în camera de zi şi Liza hotărî să ia autobuzul de dimineaţă, spre Cambridge. Va lua masa de prânz acolo şi va cumpăra cadoul pe care Arthur Burgess îl va face doamnei Reeve.

Timpul care-i va rămâne îl va petrece plimbându-se prin îndrăgitul Cambridge şi universităţile lui.

După-amiază, coborând din autobuz în sat, fu încântată să zărească furgoneta lui Arthur, în faţa poştei.

— Eşti exact persoana pe care doream s-o întâlnesc, spuse ea, înmânându-i cadoul. Este o geantă din piele maro. Sper să-ţi placă. Am tras cu ochiul la pantofii pe care i-a cumpărat doamna Reeve, şi se potriveşte perfect.

— Intraţi în maşină, o invită el. Putem vorbi în linişte. Vă duc eu înapoi la vilă.

Stând la volan, scoase geanta din ambalaj.

— Eu n-aş fi putut alege ceva aşa frumos. Nu pot să vă spun cât de îndatorat vă sunt. Aţi avut bani suficienţi?

— Chiar mai mulţi, Arthur, spuse ea, punându-i în mână o bancnotă.

— Aş dori să vă fac o mărturisire.

Ceva în tonul lui o făcu să se întoarcă spre el.

— Despre ce este vorba, Arthur?

— Despre mine şi Edith.

— Da?

— I-am cerut să se mărite cu mine. Va deveni doamna Arthur Burgess.

— Oh! Surpriza o amuţi, pe moment. Minunat pentru voi! Sunt foarte încântată, vă felicit.

— Nu credeţi că suntem cam deplasaţi? Să ne cununăm la vârsta noastră? Unii ar putea gândi…

— Normal că nu. Instinctiv, îi puse mâna pe braţ. Cred că este cel mai emoţionant lucru, pe care l-am auzit în ultimul timp.

— Aţi fost atât de drăguţă că aţi cumpărat cadoul, încât am dorit să fiţi prima care află.

Ochii Lizei se umplură de lacrimi, şi întoarse capul. Bărbatul de lângă ea, nu numai că nu mai era tânăr, nu era nici măcar chipeş, şi totuşi capabil de o afectivitate, pe care ea n-o văzuse vreodată la Matt.

— Sunt sigură că veţi fi foarte fericiţi împreună.

— Nu s-a întâmplat chiar aşa repede, cum şi-ar imagina unii, continuă el. Am pus ochii pe Edith încă de când trăia mătuşa domnului Matt, însă ştiam că n-o va părăsi pe bătrâna doamnă, aşa că am tăcut, aşteptând să-mi vină rândul, cum s-ar spune. Acum e liberă, nu? Nu mai are nicio obligaţie, faţă de nimeni. Am fost tentat să-i fac propunerea mai devreme dar, cum Matt era plecat foarte mult timp, trebuia să fie cineva la vilă, până se întorcea. Trebuie să recunosc, am fost foarte fericit că s-a căsătorit cu dumneavoastră. Edith nu este deloc încântată să stea prin preajma unui cuplu de tineri căsătoriţi…

Liza spuse, uşor stânjenită:

— Matt – soţul meu – era foarte bucuros să-i ofere un cămin. Nu s-ar aştepta să plece, numai dacă ea îşi doreşte cu adevărat acest lucru. Niciunul din noi nu consideră că doamna Reeve ar avea vreo obligaţie.

— Ştiu asta. Şi Edith ştie. Ceea ce încerc să vă spun, este că totul a ieşit bine pentru noi toţi. Edith şi cu mine suntem încântaţi că ne putem căsători, în cele din urmă. Indirect, asta vă ajută să fiţi singuri. Sunt un tip de modă veche. Cred că doi tineri căsătoriţi trebuie să pornească la drum singuri, chiar dacă cea de a treia persoană nu face parte din familie.

Vârî cheia în contact.

— Trebuie să vă duc acasă, înainte ca soţul dumneavoastră să se îngrijoreze. Fu pe punctul de a porni motorul, când se întoarse brusc spre ea. Poate că sunt un bătrân indiscret, vorbind aşa, dar sunt atât de fericit, încât nu-mi doresc ca o persoană aşa drăguţă ca dumneavoastră să nu se simtă la fel. Dar, uneori Edith are sentimentul că dumneavoastră şi soţiorul dumneavoastră încă nu ţineţi pasul unul cu celălalt.

Nu-mi permit să dau sfaturi, doar vă asigur că, în timp, dragostea învinge totul.

Deşi Arthur Burgess avusese grijă s-o aducă la vilă, înainte ca Matt să se îngrijoreze, Liza descoperi că el nu se întorsese încă de la Londra. O întâmpină doar doamna Reeve, cu o faţă zâmbitoare. Instinctiv, se îndreptă spre ea şi o sărută pe obraz, cu afecţiune.

— Sper să fii foarte fericită, Edith. Nu te superi că-ţi spun Edith, nu?

— Sigur că nu. Dar, de unde ştii?

— M-am întâlnit chiar acum cu Arthur, în sat.

— S-a întâmplat la prânz, mărturisi doamna Reeve. Eram în bucătărie, când a venit în spatele meu, m-a înconjurat cu braţele şi m-a întrebat dacă vreau să fiu soţia lui. Obrajii i se îmbujorară şi continuă cu timiditate. Desigur, m-am fâstâcit, m-am bâlbâit un pic, la început, apoi am spus că vreau. Îl cunosc de mult timp şi întotdeauna am gândit că mă va cere de soţie, într-o bună zi. Îi aruncă Lizei o scurtă privire. Sper că nu credeţi că sunt necugetată, să mă căsătoresc la vârsta mea?

— Sigur că nu. Dacă ţii la…

Ochii doamnei Reeve se înceţoşară brusc.

— Ţin la el. Şi el ţine la mine. Parcă am fi din nou tineri, şi ne-am îndrăgostit.

Era trecut de opt, şi Matt nu venise. Stând în biroul lui, unde se depozitaseră câteva piese de mobilier din camera de zi, Liza începu să se îngrijoreze. Spusese că se întoarce după-amiază, sau seara devreme. Se făcu ora zece. Doamna Reeve era plecată în sat la Arthur, unde, era limpede, îşi petrecuse toate serile în ultimul timp. Era o nebunie ca Matt să călătorească singur până la Londra, atât de curând după accident. Putea să se întâmple orice.

Ora unsprezece trecuse de mult, când se auzi un taxi

oprind în faţa vilei. Ridicându-se în picioare, se grăbi să-l întâmpine.

— Eşti bine, Matt?

El păşi rapid peste ştergătorul din faţa uşii.

— De ce n-aş fi?

— Ai cam întârziat, asta e tot.

— Am rămas la cină cu Daphne şi cu tatăl ei, apoi am luat trenul. Mă surprinde că eşti încă în picioare. Părea mai degrabă iritat, decât încântat de asta.

— Am nişte veşti să-ţi dau, se scuză ea.

— Despre ce?

Liza o luă înainte spre biroul lui.

— Lucrătorii s-au mutat în camera de zi. Este vorba de doamna Reeve.

— Ce este cu ea?

— Se mărită.

O privi lung, de parcă ar fi inventat o poveste fantastică.

— Nu este o glumă?

— Nu, este purul adevăr.

Matt se aşează într-un fotoliu.

— Cu cine naiba?

— Cu Arthur – Arthur Burgess, constructorul care…

— Ştiu foarte bine cine este Arthur Burgess. Îi făcu semn să ia loc. Cine ţi-a spus?

— Amândoi. Sunt foarte îndrăgostiţi şi…

— N-am auzit în viaţa mea aşa o prostie! La vârsta lor?

— Nu văd ce legătură are vârsta cu asta, Matt, replică ea.

El scoase o batistă albă şi începu să se şteargă pe frunte. Noaptea era caldă şi umedă şi…

O pată de ruj roşu strălucitor, de pe colţul batistei,

atrase privirea Lizei, care înlemni. Daphne. Era rujul ei – cu certitudine. Încercă să şi-o scoată din minte, pentru a se concentra asupra conversaţiei, care era aşa de importantă pentru amândoi.

— Cred că doamna Reeve ar trebui să renunţe la căsătoria asta. Îşi vârî batista la loc în buzunar. Îi datorez prea mult, ca să stau şi să privesc cum ia o astfel de decizie nesăbuită.

— Nu înţeleg. Chiar nu înţeleg. Liza se întrebă dacă auzise bine. Asta ar rezolva totul. Fără îndoială înţelegi că aşa vei fi absolvit de orice responsabilitate faţă de doamna Reeve. După căsătoria ei, vila poate fi scoasă la vânzare, şi cu banii pe care îi iei, poţi obţine de la Marcus Brettle parteneriatul pe care-l doreşti atât de mult. Eu îmi voi găsi un apartament în Cambridge şi-mi voi lua o slujbă.

— Talentul tău de organizator este foarte evident în seara asta, spuse el, cu o notă de ironie în glas.

Încă nedumerită, răspunse:

— Întotdeauna am trăit cu impresia că-ţi place să-ţi faci planuri de viitor. Fruntea i se acoperi brusc de transpiraţie şi el îşi scoase din nou batista. Nici acum nu observă pata. Dar pe Liza o cuprinse gelozia. „E ca şi cum ai flutura o pânză roşie în faţa unui taur” Îşi spuse ea. Nemaiputându-se stăpâni, râse aproape isteric, la umorul nebun al gândurilor ei.

— Căsătoria noastră ar putea fi acum anulată – pe motiv că nu s-a consumat. Să fi fost oare chiar cuvintele ei? Râsul acela nervos, fusese într-adevăr al ei? Liza se simţea oarecum imaterială, ca şi cum ar fi fost altcineva.

Matt începu din nou să-şi şteargă fruntea, cu hotărâre. În cele din urmă, spuse. Cu o voce venită parcă de la mare distanţă.

— Cunoşti părerea mea despre divorţ, Liza.

— Dar asta nu este divorţ. Anularea căsătoriei, pentru că nu s-a consumat, este altceva…

— În final, se ajunge la acelaşi lucru, replică el scurt. Dar dacă asta vrei, nu te pot ţine aici, împotriva dorinţei tale.

Dorinţa ei. Ca şi când i-ar fi păsat de ceea ce dorea ea cu adevărat.

— Înţeleg că legea divorţului a suferit recent unele modificări, însă îmi imaginez că anularea unei căsătorii – pe motivul menţionat de mine – a rămas, mai mult sau mai puţin, la fel, nu-i aşa, Matt?

— Trebuie să consulţi un avocat. Se ridică în picioare. În mod cert, eu n-am experienţă în acest domeniu.

Indiferenţa lui o deranjă. De la accident, se arătase clar nemulţumit de mariajul lor şi dezamăgit de ea. Ca soţie de convenienţă, pe care s-o lase în urmă pentru a se conforma cerinţelor unui milionar excentric, era perfectă, dar ca o soţie constantă, mereu prezentă… asta era cu totul altceva. În situaţia asta, de ce acum când ea plănuia să facă ceva în sensul acesta, nu era cooperant?

— Foarte bine, asta voi face, cu prima ocazie când ajung în Cambridge.

Matt se îndreptă spre uşă.

— Doamna Reeve s-a întors? Ea scutură din cap. Atunci, mă duc sus să mă culc, acum cât nu este vreun pericol.

Instinctiv, Liza spuse:

— Ai stat o zi întreagă la Londra. Sper că discuţia cu domnul Brettle a mers bine pentru tine.

— A fost un succes rezonabil. Ea simţi că stătea ca pe ghimpi – şi nu numai din cauza oboselii.

Tânjea să-l întrebe: „Ce o să faci? Ai luat vreo hotărâre clară? Te angajezi la firma lui Marcus Brettle?

Sau ai decis să aştepţi până vei face rost de bani pentru un parteneriat? Dar nu avea niciun drept să pună întrebări. Niciun drept să aştepte răspunsuri.

Aproape ieşise pe uşă când spuse:

— Apropo, Liza, în cursul zilei de mâine va veni aici Daphne Brettle. Ştiu, casa arată aproape ca un şantier, însă voi vorbi cu doamna Reeve despre asta. Daphne vrea să stea câteva nopţi. Dar nu-ţi face griji, vom mânca la restaurant toţi trei, şi va ocupa camera de lângă cea a doamnei Reeve.

În noaptea aceea Liza se foia în pat, încercând să adoarmă. Fermitatea deciziei pe care o luase mai devreme, de a se despărţi de Matt, nu-i dădea pace. Ce făcuse? Realiza acum că fusese pusă în acea situaţie de o inexplicabilă gelozie legată de o pată de ruj pe batistă. Vederea ei o convinsese că nu mai exista decât o singură soluţie – să anuleze căsătoria. Acum se întreba dacă nu renunţase mult, mult prea uşor.

Oare chiar nu exista nicio posibilitate de a reînvia mariajul lor, când îl iubea atât de mult pe Matt? zâmbi cu tristeţe. Ca să reînvii ceva, trebuie mai întâi să fi fost viu. Căsătoria ei cu Matt nu dăduse nici măcar un semn de viaţă.

Capitolul 6

— Matt se simte bine, nu? Tocmai a fost aici şi a luat o tavă la el în birou. Doamna Reeve spărgea nişte ouă într-o tigaie când Liza intră în bucătărie dimineaţa următoare. Aproape încerca să mă evite.

— Oh, doamnă Reeve, sunt sigură…

— Nu spun că asta făcea, dar părea că avea ceva pe suflet. A dormit bine, nu-i aşa?

— D… da. Liza speră că minciuna fu convingătoare.

— Nici dumneavoastră nu arătaţi prea bine,

dimineaţa asta.

— Aţi avut vreo mică ceartă, ca între îndrăgostiţi?

— Nu. Liza începu alene să rearanjeze tacâmurile pe masa şi se simţi uşurată când omleta fu gata şi putea să se ocupe de ceva.

— Ei bine, mă bucur. Nu că micile neînţelegeri sunt neapărat un lucru rău. Uneori pot lămuri puţin lucrurile, mai ales când doi oameni se iubesc foarte mult şi…

— Matt a pomenit ceva de Daphne? Daphne Brettle?

— Nu, ce este cu ea? Doamna Reeve, care se îndrepta spre masă cu farfuria cu omletă în mână se opri brusc.

— Vine aici pentru câteva zile, am înţeles.

— De ce? întrebarea sună ca un glonte pornit din puşcă.

— Tatăl ei îi oferă lui Matt o slujbă. Liza avea niciun motiv să creadă că răspunsul ei era altceva decât adevărul. Dar se simţi obligată să minimalizeze orice motiv ascuns ar fi avut Daphne să stea pe capul lor.

— Dacă Matt vrea o slujbă, este capabil să-şi găsească singur, cred. Am cunoscut-o pe Daphne Brettle. Doamna Reeve se aşeză şi începu să mănânce. Nu mi-aş face griji dacă n-aş fi cunoscut-o, pufni ea. Liza interveni repede.

— Matt a spus că toţi trei vom lua masa mai mult la restaurant. Nu vrem să facem prea mare deranj aici. Ştiu că nu este cel mai potrivit moment pentru musafiri, dar…

— Cine a spus ceva despre musafiri? Eu nu. Pot face faţă musafirilor, fie casa întoarsă pe dos, sau nu. Mă descurc cu oamenii care-mi plac, declară deschis doamna Reeve. Îşi ridică privirea la Liza. Tu n-ai cunoscut-o, nu? Liza scutură din cap. N-o să fii foarte primitoare cu ea, când o vei cunoaşte. Să-şi facă drum aici la modul ăsta. Ar

trebui să realizeze că Matt este căsătorit acum. Nu mai este ca înainte…

— Înainte… Liza înghiţi în sec. Vrei să spui că obişnuia să vină aici?

— Numai când avea chef şi Matt era aici, desigur. Când nu avea nimic mai bun de făcut, sau nu făcea ochi dulci altcuiva. Cred că asta a fost motivul pentru care odată s-a suit în avion doar pentru un weekend în Canada, când Matt se afla acolo.

— Înţeleg.

— Nu încerc să creez probleme. Să nu te gândeşti la asta, Liza. Dar ţin la voi, şi nu vreau ca ceva sau cineva să intervină între voi. Se încruntă. Numai că uneori păreţi mai degrabă rezervaţi unul faţă de celălalt. Probabil este un stil modern. Nu ştiu.

Dar aşa, mariajul devine vulnerabil în faţa influenţelor din exterior.

Liza fu recunoscătoare când masa luă sfârşit, putând să meargă să facă paturile. Cu cât mai repede găsea un avocat şi obţinea informaţii autorizate legate de anularea căsătoriei, cu atât mai bine. Când totul va fi pus în mişcare, Matt va fi obligat să spună adevărul despre mariajul lor – că fusese unul de convenienţă, că niciodată nu fusese unul real. Liza considera că era un lucru dezagreabil, să joace teatru în faţa cuiva extrem de amabil şi bine intenţionat ca doamna Reeve. Urca scara când îl auzi pe Matt strângând-o din birou. Deschise uşa şi intră. Arăta mai puţin obosit ca dimineaţă, dar părea uşor încordat.

— Bănuiesc că i-ai spus doamnei Reeve despre Daphne.

— Da, Matt.

— Foarte bine. Sper că i-ai explicat că Daphne va

folosi dormitorul de lângă al ei. Adică, nu dorim să intre în camera pe care o folosesc eu, să încerce să aranjeze patul, nu?

— De obicei, mă ocup de tot ce este sus – mai puţin camera doamnei Reeve. Dar o să-i spun, dacă socoteşti că mai este cazul, în faza în care ne aflăm cu…

— Te-aş ruga. Nu vreau să facem vreo gafa.

Liza nu înţelegea nici în ruptul capului ce importanţă mai avea cine vedea, atâta timp cât seara trecută decisese să se despartă.

— Acum, aştept un taxi. La zece, trebuie să fiu la spital, la control.

— Oh, da? îşi făcu repede planul în gând. Mă iei şi pe mine? Ar fi un bun prilej să caut un avocat, în Cambridge, pentru…

El se ridică brusc în picioare.

— Îmi pare rău, asta nu intră în discuţie. Trebuie să fii aici când apare Daphne.

— Am înţeles că nu ştii sigur când…

— Vreau să stai aici – dacă nu te superi. Liza ridică din umeri.

— Cum doreşti. Pot să merg oricând la Cambridge, presupun. Numai că aveai deja comandat un taxi şi am fi împuşcat doi iepuri dintr-odată, explică ea. Zece minute mai târziu, intrând în hol după ce-i văzuse pe Matt în taxi, se trezi faţă în faţă cu doamna Reeve.

— Matt tocmai a plecat la control, o anunţă ea.

— Şi nu te-ai dus cu el? o întrebă doamna Reeve, surprinsă. Lucrurile astea ar trebui să le faceţi împreună. Îi aruncă Lizei o privire semnificativă. Trebuie să păreţi uniţi, când vine Daphne.

Deodată, se auzi o maşină oprind cu o frână bruscă, în faţa uşii de la intrare.

— Nu e posibil să fi sosit deja! Liza îşi trecu mâinile prin părul ciufulit.

— Nu a fost niciodată o persoană care să stea pe gânduri, când şi-a pus ceva în minte. Doamna Reeve făcu stânga-împrejur şi porni de-a lungul holului.

— N-ai de gând să te opreşti o clipă? întrebă Liza.

— Am treabă. Lucrătorii aşteaptă ceaiul. Păcat că n-are şi ea o slujbă decentă, s-o ţină ocupată. Dar mai vorbim noi, odată intrată pe uşă, o să-ţi fie foarte greu s-o scoţi afară.

Nu mai era timp să insiste asupra antipatiei doamnei Reeve, vizavi de indezirabila Daphne. Ieşind pe alee, o decapotabilă exotică, de culoare albastră, captă privirea Lizei. Din ea coborî o tânără atrăgătoare, subţirică – atât de subţirică, încât lăsa impresia că o simplă adiere de vânt o putea pune la pământ.

— Deci, tu eşti Liza? Întinse o mână lipsită de vlagă.

— Bună… Daphne.

Daphne purta o fustă mini, de un roşu aprins, care atrăgea imediat atenţia asupra picioarelor zvelte, frumos modelate, ce puteau onora orice top model. Faptul că nu mai era în ton cu moda

— Midi şi maxi deţineau acum supremaţia – părea să nu însemne nimic pentru îngâmfata Daphne.

O evaluă pe Liza cu privirea ochilor ei verzi, neprietenoşi.

— Eşti aproape aşa cum mi-am imaginat. Vocea îi era joasă şi controlată.

Atunci, Liza realiză cât de greşită fusese prima ei impresie. Căci ochii ei verzi, în adâncul lor, erau pătrunzători şi foarte duri, iar aparenta ei gingăşie era doar o iluzie, dacă îi studiai buzele subţiri şi ferme. Fizic, părea firavă, dar în realitate era dură ca un oţel,

concluzionă Liza. În plus, era mai în vârstă decât îşi închipuise, avea în jur de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani. Doar părul bogat şi frumos ce-i încadra faţa o mai ajuta, dându-i un aer tineresc.

— Matt a trebuit să plece la spital, pentru control, îi explică Liza. Intră, să-ţi arăt camera ta. Ai o valiză, bănuiesc…

— Câteva, de fapt. Făcu un semn cu mâna spre maşină. Nu sunt foarte grele, dacă vrei să le iei acum.

Prezumţia lui Daphne că îi va căra valizele în cameră, o deranjă pe Liza, mai mult decât amabilitatea cu care rostise cuvintele. Abia mai târziu, când se întâlni cu Daphne la o cafea în biroul lui Matt, realiză că trebuia s-o îngrijoreze faptul că erau mai mult de o valiză. În fond, cât avea de gând Daphne să stea?

— Sper că Matt ţi-a spus despre lucrări. Aici, totul este cu susul în jos, dar…

— Nu, nu cred că mi-a spus. Daphne îşi plimbă privirea prin camera ticsită. Dar îşi dorea să vin, aşa că n-a vrut să-mi pună vreo piedică, nu?

— Am înţeles că tocmai te-ai întors dintr-o vacanţă în Indiile de Vest? Liza se simţi obligată să încerce să întreţină o conversaţie.

Te-ai distrat? Daphne ridică din umeri.

— Cred că da – până să mă întorc în Anglia, să constat că am fost lucrată pe la spate. Îi aruncă Lizei o privire plină de înţeles. Desigur, ştii că eu şi Matt am fost foarte apropiaţi!

— Eu şi Matt nu ne cunoaştem de foarte mult timp.

Daphne îi adresă un zâmbet fals.

— Este evident, altfel nu ţi-ai fi asumat un astfel de risc.

— Risc? întrebă Liza.

— Categoric, realizezi că Matt nu este genul să se însoare. Dacă milionarul ăla excentric n-ar fi stipulat…

Deci, Daphne ştia, nu? Lizei i se opri inima în loc. Se simţi expusă, ca şi când orice protecţie i-ar fi oferit căsătoria în faţa acestei femei acaparatoare, ar fi dispărut brusc.

— Acum, după accidentul ăsta, căsătoria voastră nu mai are nicio motivaţie. Sărmana de tine! Sărmanul Matt. Îşi întinse picioarele frumoase, privindu-se cu admiraţie.

Dacă după seara trecută pentru Liza mai existase un licăr de speranţă că mariajul ei putea fi salvat, acum acesta dispăru. Daphne ştia totul. Ştia motivul căsătoriei lor şi, mai mult ca sigur, aflase şi că Matt n-o iubea. Cunoscând toate acestea, putea să arunce o vorbă aici, una acolo, şi mariajul lor era compromis.

Matt se întoarse imediat după-prânz. Scuzându-se, Liza îl lăsă cu Daphne şi dispăru în camera ei. Începu să pună la un loc certificatul de căsătorie, cel de naştere şi alte hârtii de care putea să aibă nevoie avocatul pentru anularea căsătoriei.

Ziua aceea trecu fără însă a se ivi vreo ocazie de a ajunge la Cambridge şi a găsi un avocat, aşa cum îşi dorea Liza. Fiind o zi caldă şi însorită, luară masa de prânz în grădină. Apoi, seara plecară să cineze în restaurantul unui mare hotel din comitatul alăturat.

Huntingdonshire. Daphne îşi conducea propria maşină şi, stând înghesuită între aceasta şi Matt pe bancheta din faţă, Liza gândi: „Probabil nu voi mai avea niciodată ocazia să stau atât de aproape de Matt”.

Fusese o seară imposibilă, decise Liza mai târziu, când se întorceau spre casă. Daphne avusese mare grijă să monopolizeze conversaţia, care se axase în principal pe firma tatălui ei. O făcuse intenţionat, ştiind că era un

subiect despre care Liza ştia foarte puţine lucruri.

— Mi-ar plăcea să mergem undeva… unde să putem dansa.

— La ora asta? protestă Matt.

— Nu în seara asta, prostuţule, răsună vocea lui Daphne în întuneric. Poate spre sfârşitul săptămânii.

Liza înlemni. Exact, câte zile şi nopţi îşi pusese în gând să rămână la vilă?

— Cu două fete şi un braţ în ghips? Nu sunt Superman. Râsul lui Matt nu era deloc unul firesc, gândi Liza.

— Liza dansează? N-am ştiut, se auzi vocea lui Daphne în întuneric. În cazul ăsta, vom încerca să găsim undeva o a patra persoană. Dacă este atât de doritoare să vină cu noi, trebuie, nu?

Oh, este diabolic de isteaţă, îşi spuse Liza, indignată, în timp ce maşina gonea înapoi spre casă. Cum poate să răstălmăcească cuvintele! Şi asta doar pentru a pune mâna pe Matt.

— Vom vedea, se eschivă el. Ştii bine că nu sunt un bun dansator.

— M-ai auzit vreodată plângându-mă? Vocea-i era dulce ca mierea. Dimpotrivă, cred că întotdeauna ne-am potrivit perfect, continuă ea cu un subînţeles pe care era imposibil să nu-l sesizezi.

Pe tot parcursul zilei următoare, Liza căută o ocazie pentru a ajunge la Cambridge. Dar, de fiecare dată, ceva o opri în ultima clipă.

— Unde pleci, Liza?

— La Cambridge. El ştia motivul, nu mai era nevoie să-l spună.

— Mi-e teamă că trebuie să renunţi. Dimineaţa asta vreau să lucrez la un nou proiect.

— Şi vrei să-i ţin companie lui Daphne?

— Dacă nu te deranjează. Nu ţi-aş cere, dacă n-ar fi important. Tatăl ei…

— Nu este nevoie să-mi explici, îl întrerupse Liza. O să plec după-amiază.

— Du-o până în sat, îi propuse el şi, dacă tot eşti acolo, fă o rezervare pentru prânz la restaurantul hotelului de pe High Street.

O să-l găseşti imediat, este singurul pe care-l avem. Zâmbi. Ne întâlnim acolo, în jurul orei unu.

Dimineaţa păru fără sfârşit. Daphne, căreia, evident, nu-i plăcea să se plimbe, începu să se plângă de durere de picioare, înainte de a ajunge la capătul drumului spre sat. Totuşi, cu mare chin, ajunseră la hotelul unde urmau să ia masa. Când Liza se întoarse de la recepţie, Daphne era deja aşezată în faţa barului, cu picioarele goale sprijinite de scaunul de alături, comandând cafea.

— Nu mai fac un pas. Matt trebuie să fie nebun, să se întoarcă să trăiască într-un loc retras ca asta. Toate drumurile astea înguste de ţară şi la capătul lor, satul ăsta jalnic!

— Nu-ţi place la ţară? întrebă Liza, sorbind din cafea.

— În niciun caz, nu este peisajul meu preferat, dragă. Îi aruncă Lizei o privire plină de respect. Şi nici al lui Matt, sunt aproape convinsă.

— A moştenit vila de la mătuşa lui. Cred că ştii.

— Ştiu că a moştenit-o şi pe doamna Reeve, femeia aia groaznică. Îşi luă picioarele de pe scaunul alăturat, uitându-se atent la ele.

Picioarele mele n-o să-şi mai revină niciodată, după chinul prin care au trecut, se plânse ea, vârându-şi-le în sandalele elegante. Dar, să ne întoarcem la doamna Reeve, continuă ea, nu înţeleg de ce n-a dat-o afară, după moartea

mătuşii lui. Dacă vindea vila, era nevoit s-o facă. Acum cheltuie o mulţime de bani, cu toate modificările şi redecorările alea. N-are sens. Îi aruncă Lizei o privire pătrunzătoare. Se pare că tu l-ai convins, nu?

— Dimpotrivă. Îmi plăcea foarte mult aşa cum era când am văzut-o prima dată. Eu n-am propus vreo modificare. Liza se simţi obligată să sublinieze că nu avea nicio legătură cu banii pe care Matt îi cheltuia pentru vilă, bani pe care el nu-şi permitea să-i risipească, având în vedere dorinţa lui de a deveni acţionar. Poate simte nevoia unui loc permanent, unde să se întoarcă din când în când.

— Ei bine, cât a fost cu mine, nu şi-a manifestat o astfel de nevoie. Se uită pieziş la Liza. Cred că este o greşeală, să forţezi un om să fie ceea ce nu este. Evident, Matt este un bărbat al viitorului, şi vila aia nu este nimic altceva, decât o întoarcere în trecut. Niciodată n-o să fiu convinsă că asta îşi doreşte cu adevărat.

Îşi terminară cafelele în tăcere. Era trecut de ora unu când Daphne comandă al doilea rând de vin. La unu şi un sfert, un chelner le anunţă că masa era pregătită. Dar Matt nu sosise încă. Neliniştită, Liza porni către garderobă. Când se întoarse, Matt tot nu venise, dar în locul ei stătea un străin între două vârste, într-un costum impecabil, care-i făcea lui Daphne complimente extravagante.

Văzând-o pe Liza apropiindu-se, se ridică, dar aceasta îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Te rog, stai acolo. Îl aşteptăm pe soţul meu şi tocmai am fost afară să văd dacă…

— De ce atâta agitaţie? Daphne îşi ridică privirea. Întârzie, şi? Noi nu plecăm nicăieri, pentru numele lui Dumnezeu.

— Trebuie să plec la Cambridge cu autobuzul de ora trei şi…

— Atunci, ia un taxi, protestă Daphne, sau te duc eu.

Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Daphne s-o ducă la Cambridge, când motivul ei era o vizită la un avocat. Nu dorea s-o însoţească cineva.

Când Matt intră în hotel, la două şi zece, Lizei îi trecu prin gând că întârziase intenţionat. El se scuză, fără însă a-şi motiva în vreun fel întârzierea. Liza îi mulţumi în gând lui Daphne când, spre sfârşitul mesei, aceasta propuse:

— Te conduc eu la Cambridge, dacă mai doreşti. Ne întoarcem cu un taxi la vilă să-mi iau maşina.

Matt se încruntă.

— Cum, vrei să te duci în Cambridge la cumpărături, Liza?

Ştia foarte bine că nu cumpărăturile erau motivul călătoriei. Ştia că plănuise să găsească un avocat, de ce pretindea altceva?

— Nu-ţi aminteşti, Matt? spuse ea cu înţeles. Tocmai plecam dimineaţă, când m-ai oprit. Am stabilit să plec după-amiază.

— Nu vreau să aud că mergi la cumpărături într-o după-amiază frumoasă ca asta. Mergi mâine, sau poimâine. În plus, când vom ajunge la vilă va fi deja prea târziu.

Fu obligată să accepte, până la urmă, decât să dea naştere unei discuţii.

— Foarte bine, Matt, încuviinţă ea cu fermitate. Dar să ştii că asta va fi primul lucru pe care-l voi face mâine, imediat după micul dejun.

— N-am cum să te opresc, Liza, replică el cu înţeles.

Liza nu ştia dacă masa copioasă, sau paharele de vin băute înainte, erau cele care-i atenuară sentimentul de gelozie, la amintirea petei de ruj de pe batistă, dar începu să devină conştientă de o neaşteptată şi tăcută legătură între ei. Când privirile li se întâlniră, ochii lui aveau o

expresie care reflecta, mai mult ca orice, posesie. Ca şi când o vedea cum n-o mai văzuse niciodată.

I se opri respiraţia. Deschise gura să vorbească şi nu fu în stare să scoată vreo vorbă. Erau singuri, doar ei doi undeva pe un platou ameţitor.

— Sper că n-o să stăm aici toată după-amiaza! spuse Daphne rupând şerveţelul de pe masă. O să ne arunce afară dacă nu plecăm. Se ridică brusc, iritată.

Visul se spulberă, Liza revenind la realitate. Scuturând uşor din cap, se ridică şi ea în picioare. Pentru prima dată, îi veni în minte zicala „Cea mai bună tovărăşie e în doi”.

Pentru că Daphne refuză să mai facă un singur pas pe jos, fură nevoiţi să ia un taxi înapoi spre casă. Ajunşi la vilă, toţi trei se trântiră pe câte un şezlong. La un moment dat, Liza, plictisită şi obosită de inactivitatea de peste zi, se ridică în picioare.

— Unde te duci? o întrebă imediat Matt, cu o notă de suspiciune în glas.

— Până în bucătărie, să fac un ceai.

— Oh, asta-i tot? Credeam că… Se opri brusc, neterminându-şi fraza.

Aşteptând să se încălzească ibricul electric, îi trecu prin minte că Matt crezuse că avea de gând să plece totuşi la Cambridge, şi mai mult, că nu dorea asta. Ridică din umeri. Ce mai conta o zi? El nu putea s-o împiedice să facă ceea ce hotărâse deja.

De pe fereastră, o văzu pe Daphne ridicându-se în picioare, luându-i mâna lui Matt şi pornind împreună spre intrarea laterală.

— Cum a fost masa în sat?

Liza se întoarse spre faţa zâmbitoare din spatele ei.

— Oh, doamna Reeve, m-aţi speriat! mai puse o

ceşcuţă pe tavă. N-a fost chiar aşa de rău, per total. Se forţă să zâmbească. Nu cred că Daphne se dă în vânt după mersul pe jos.

— Totuşi, asta nu-a oprit-o să facă rezervare pentru o cină dansantă. Doamna Reeve făcu un semn cu capul spre spate. Este în hol, la telefon. Am auzit-o când veneam încoace. Dacă aş fi în locul tău, aş pune capăt jocului asta chiar acum.

— Nu pot să fac aşa ceva. Este un musafir, la urma urmei.

— Un musafir nepoftit. Doamna Reve veni lângă Liza. Ce aş vrea să ştiu, este când pleacă. Luă ceşcuţa pusă ultima pe tavă. Eu îmi beau ceaiul aici. Eu sunt pretenţioasă în privinţa persoanelor cu care stau la masă.

— Haideţi, doamnă Reeve, zău! Nu este chiar aşa…

— Când pleacă? repetă doamna Reeve, cu încăpăţânare.

— Curând, sper.

— Speri! Doamna Reeve pufni pe nas.

— Păi, este vorba de nişte afaceri pe care Matt le are cu tatăl ei.

— Dacă Matt vrea să discute afaceri, atunci de ce nu l-a invitat pe tatăl ei aici? Nu pe femeia asta acaparatoare. Trebuie să fii sigură că nu este un pretext, un praf în ochi. E casa ta şi tu eşti soţia lui, trebuie să pui piciorul în prag. Dacă nu o faci, ce o să se întâmple cu mariajul tău după ce voi pleca? N-o să mai ai pe nimeni să-ţi apere interesele.

— Doamnă Reeve, începu Liza.

— Edith.

— Bine, Edith. Liza era pe punctul de a se confesa acestei femei cumsecade, o dată pentru totdeauna. Simţea nevoia să-i spună tot adevărul despre căsătoria lor. Oricum va afla, mai devreme sau mai târziu. Totuşi, în ultimul

moment dădu înapoi. Îi promisese lui Matt că va ţine secretul şi trebuia să o facă.

— Spuneai că… interveni doamna Reeve.

Liza scuturră din cap. Nu era nimic important. Cu abilitate, schimbă subiectul.

— Apropo, ţi-a spus ceva Matt despre căsătoria cu Arthur?

— În mod ciudat, nu. I-ai spus că…

— Da, da, i-am spus seara trecută.

— Bănuiesc că este ocupat. A avut atâtea probleme cu accidentul şi toate astea, îl scuză repede doamna Reeve. De fapt, am încercat să deschid subiectul ieri, dar părea că nu-l interesează. Era în birou şi cred că l-am prins într-un moment nepotrivit. Ştii cât de mult îl preocupă schiţele alea. Nu-ţi face griji. Atâta timp cât tu ştii, putem aranja totul împreună. N-o să te las baltă, plecând înainte ca lucrătorii să termine totul aici, şi curăţenia să fie făcută.

— Ştiu, Edith.

— Sunt superbi trandafirii, nu-i aşa? Am cules câţiva după-amiază, să-i pun în hol. Doamna Reeve turnă apă într-o vază şi porni spre uşă. După ce-mi beau ceaiul, plec la Arthur. Poate o să vin puţin mai târziu. Îi aruncă Lizei o privire plină de înţeles. Când mă întorc, sper să găsesc plecată o anumită persoană!

Capitolul 1

Liza acordă foarte multă atenţie ţinutei şi machiajului ei din seara aceea. Căci era adevărat, Daphne rezervase o masă pentru o cină dansantă, undeva în comitatul învecinat. La început, când Matt îi spusese, confirmând spusele doamnei Reeve, protestase cu vehemenţă.

— Nu vreau să fiu a treia persoană. Căci urma să fie. Cine mai putea fi disponibil?

Dar Matt insistă, la fel de vehement.

— Vreau să vii cu noi, Liza.

Nu-şi putea imagina de ce, doar dacă simţise antipatia doamnei Reeve faţă de Daphne şi voia să pară că fac front comun împotriva ei.

Trăgându-şi pe ea o rochie simplă de seară, de culoare neagră, îi veni în minte prima zi în care Matt o adusese la vilă şi cum se îndrăgostise de ea. Acum, trebuia s-o părăsească. Poate nu era absolut necesar să plece, legal vorbind, după ce consulta un avocat. Dar va pleca oricum – dacă nu mâine, într-o zi, două. N-avea niciun rost să mai rămână, să privească cum bărbatul pe care-l iubea era acaparat, pe zi ce trecea, de o femeie hotărâtă să recucerească ceea ce considera că pierduse în timpul unei vacanţe prelungite în Indiile de Vest.

Se gândi, cu o uşoară nostalgie, la micuţul automobil pe care i-l cumpărase Matt, şi la consecinţele dezastruoase. Nu-l va mai conduce niciodată, căci atunci când va fi adus de la reparat, va fi plecată.

Mai târziu, se aflau la o masă plasată exact la marginea unui mic ring de dans. Imediat ce Matt dădu comanda, Daphne se ridică în picioare.

— Vreau să dansez, Matt, i se adresă aceasta, fluturându-şi convingător genele. Privindu-i împreună, Liza îşi muşcă buza, încercând să-şi stăpânească gelozia. Câtă cruzime şi nechibzuinţă din partea lui Matt, s-o tortureze la modul ăsta, gândi ea – înainte de a realiza că dragostea pentru el era micul ei secret.

Pentru Matt, căsătoria lor fusese o afacere, că se îndrăgostise de el, era norocul sau ghinionul ei, depinde din ce unghi privea, sau de starea în care se afla. Acum, văzând-o pe Daphne în braţele lui, ţinându-l posesiv după gât…

— Mă scuzaţi, vă rog? ea îşi ridică brusc privirea. Un

bărbat între două vârste stătea aplecat peste masă. Ne-am întâlnit azi dimineaţa, nu? În hotel, la…

— Da, exact. Îi zâmbi cu amabilitate străinului cu care făcuse cunoştinţă Daphne la hotel.

— Sunt cu un grup, în partea cealaltă a camerei, explică acesta. V-am recunoscut când aţi intrat şi m-am gândit să vă salut. Trase un scaun. Nu vă supăraţi dacă mai rămân până termină dansul prietenii dumneavoastră.

— Deloc. Observă că bărbatul îşi fixă repede privirea pe Daphne.

Încruntându-se, acesta se întoarse spre ea.

— Sper că n-am înţeles greşit dimineaţă, nu? Partenerul prietenei este soţul dumneavoastră şi nu…

— Este soţul meu, confirmă ea.

— Am crezut că e mai bine să întreb. Făcu o grimasă. Nu vreau să iau un pumn în barbă pentru că am făcut avansuri soţiei unui alt bărbat. Continuă, scuzându-se într-un fel. Cred că maniera în care dansează m-a făcut să mă întreb. Probabil, dându-şi seama de implicaţia cuvintelor sale, se grăbi să adauge. Trebuie să-i fie foarte greu soţului dumneavoastră să danseze, cu un braţ în ghips. Fără o mână care să te susţină, este evident că partenera trebuie să se agaţe de ceva.

„Dar nu de gâtul lui Matt!” Îşi spuse Liza, plină de suferinţă.

Dansul se termină şi cei doi se întoarseră la masă. Câteva minute discutară fleacuri, din care Liza reţinu că pe străin îl chema Tom Harder, că era un englez întors acasă după câţiva ani petrecuţi în America şi locuia acum la un văr în Cambridge.

Apăru un chelner şi începu să servească cocteilurile de creveţi. Tom Harder se ridică. Mă întorc mai târziu să te invit la dans, i se adresă lui Daphne.

— Nu ţi-ar plăcea să dansezi, Liza? o întrebă Matt, ceva mai târziu. Daphne şi Tom Harder erau deja pe ring.

— Nu, mulţumesc.

Dorea cu ardoare să-i simtă braţele în jurul taliei, să fie fizic aproape de el, măcar o dată. Ar fi fost ceva de care să-şi amintească în singurătatea care o aştepta. Totuşi, ceva în interiorul ei o determină să-l refuze.

— Cum doreşti. Matt o privi cu atenţie. Nu eşti bolnavă, nu?

— Nu. Nu sunt bolnavă, replică scurt.

— Poate că n-ar fi trebuit să insist să vii, dar am crezut…

— Nu, nu trebuia să insişti. Nu mai este cazul să salvăm nicio aparenţă. Dacă vrei să mai însoţeşti o altă femeie, n-ai decât. Nu este nevoie să mă tragi după tine.

Pe faţa lui se ivi o expresie de uluire.

— Habar nu am avut că asta este ceea ce simţi.

— Nu simt nimic… decât umilinţă.

Matt îşi duse mâna la ceafă.

— Aş vrea să ştiu exact unde am greşit. Continuă, aproape deznădăjduit. N-ar trebui să ne certăm la modul ăsta. Ăsta este comportamentul unui cuplu de oameni care nu se potrivesc, or noi…

— Ne potrivim din punct de vedere ştiinţific, nu? încheie ea pentru el.

— Păi, nu-i aşa?

Nu mai apucă să-i răspundă, căci muzica se opri şi Daphne era lângă ei.

— Tom Harder asta a început să mă plictisească, anunţă ea, luându-şi poşeta de seară. Vreau să ne întoarcem la vilă, acum.

Liza se ridică repede în picioare. „Mulţumesc lui Dumnezeu pentru un Tom Harder”, gândi ea. „Bine că

seara s-a terminat… şi mâine voi fi liberă”.

Matt descuie uşa de la intrare şi se dădu deoparte pentru a le lăsa să intre.

— Ce spuneţi de un păhărel, înainte de culcare? Este abia unsprezece.

— Mă duc sus să-mi duc haina şi să-mi aranjez părul. Cobor imediat. Daphne îi aruncă o privire provocatoare. Ştii ce-mi place şi cum îmi place. O treime gin…

— Şi tu, Liza? Avu grijă să-i evite privirea.

— Eu nu vreau. Porni după Daphne în sus pe scări.

— Eşti sigură?

— Am hotărât să mă culc devreme. Îşi dorea să n-o fi întrebat, era evident că voia să rămână singur cu Daphne, de ce trebuia să se prefacă?

Intrând în cameră, se sprijini cu spatele de uşă şi-şi puse mâinile pe ochi. Strălucirea verighetei o sfida printre degete. Ce simbol inutil era! Un ţipăt prelungit şi ascuţit sparse tăcerea. O uşă de pe partea cealaltă a palierului se trânti cu zgomot, şi paşii lui Daphne se auziră alergând pe scări.

Ieşind pe palier, Liza se opri o clipă, apoi coborî în grabă.

Daphne stătea în mijlocul biroului, gesticulând dramatic şi descriind… ceva

— Ce s-a întâmplat? Un hoţ? Fu primul gând care-i trecu Lizei prin minte. Daphne se răsuci brusc pe călcâie, iritată de calmul aparent al lui Matt.

— Nu, patul meu. Veniţi să vedeţi! Ieşi în viteză din cameră, cu Liza în urma ei, în timp ce Matt, cu o figură resemnată şi fără tragere de inimă se ridică în picioare şi porni după ele.

— Spune-mi, cine a făcut asta? întrebă Daphne furioasă. În mijlocul patului se afla o vază răsturnată şi un

buchet de trandafiri, sub care era o pată enormă de apă. Patul meu este ud leoarcă!

— Să văd. Calm, Matt se apropie şi puse mâna pe pată, spunând încet: evident, nu poţi dormi aici la noapte. Vor trece câteva zile până se va usca.

— Dar cum s-a întâmplat? Liza se întoarse spre el.

— Este foarte clar. Cineva a adus vaza cu flori în cameră, a pus-o jos, a uitat de ea şi s-a răsturnat. Matt porni spre uşă. Se mai întâmplă accidente.

— Accident! urlă Daphne. Femeia aia a făcut-o intenţionat!

— Care femeie? Liza îşi întoarse privirea de la Matt la Daphne.

— Doamna Reeve, normal. Cine altcineva? Nu m-a plăcut niciodată.

Matt interveni:

— Nu ştim asta.

— Bine, atunci cine?

— Dacă a fost doamna Reeve, cu siguranţă a fost un accident, răspunse Matt.

— Un accident! Să pui o vază cu apă în mijlocul unui pat! Nicio menajeră care se respectă n-ar fi atât de proastă sau neglijentă. Daphne se repezi spre uşă.

— Du-te şi pune-ţi ceva de băut. Între timp, noi îţi vom muta lucrurile în camera de oaspeţi de lângă dormitorul Lizei. Adică, dormitorul nostru, se corectă el repede. Evident, nimeni n-o să poată dormi aici câteva zile.

Liza aşteptă să nu i se mai audă paşii lui Daphne şi întrebă:

— Atunci, tu unde vei dormi, Matt?

— În singurul loc posibil, camera ta, desigur. Tonul vocii lui era în mod intenţionat neîncrezător, sau i se păruse? se întrebă Liza.

— Dar, nu se poate!

— Îmi permiţi să te întreb ce altă alternativă mai există?

— Poţi să aranjezi ceva în birou, nu?

— Şi să mă găsească doamna Reeve acolo dimineaţă când coboară?

Ea ridică din umeri.

— Ce importanţă mai are? Mâine oricum mă duc la…

— Pentru mine are, spuse el cu fermitate. Se opri şi smulse aşternuturile de pe patul ud. Ăsta poate rămâne aşa. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai schimba patul din camera mea, pentru Daphne, în timp ce eu îmi voi muta lucrurile de acolo în camera ta.

Disperarea generată de situaţia în care se trezise fu înlocuită de panică, realizând că el plănuise totul, în aşa fel încât nu se mai putea face ceva.

În timp ce schimba aşternuturile pentru Daphne, gândul îi zbură la acţiunea bine-intenţionată, dar total nechibzuită a doamnei Reeve, de a răsturna în pat vaza cu flori. Pentru că era sigură, ca şi Daphne, că doamna Reeve era responsabilă, dar din cu totul alt motiv.

Daphne credea că o făcuse pentru că n-o plăcea. Liza era de părere că doamna Reeve descoperise că ei foloseau camere separate. Neînţelegând, gândindu-se că o ceartă între îndrăgostiţi îi despărţise, apelase la singurul lucru care i-ar fi adus împreună din nou.

Un zâmbet ironic i se ivi pe buze. Aici avea dreptate, căci vor fi împreună, însă nu în felul în care-şi imagina doamna Reeve.

Terminând patul, cuprinse camera cu privirea. Arăta curată şi aranjată.

— Bine, cred că asta-i tot. Matt o privea din cadrul uşii. Acum, coborâm?

Liza ar fi refuzat, dar ştia că dacă mergea în camera ei, n-ar fi dormit.

— Da, aprobă ea.

Era limpede că episodul cu vaza răsturnată o supărase pe Daphne. Deşi, mai devreme era veselă şi flirta cu Matt, acum părea mai degrabă îmbufnată. Bău doar o jumătate de pahar şi se ridică, aruncându-i Lizei o privire acuzatoare.

— Plimbarea aia cumplită m-a epuizat. Dacă mi-ai pregătit un alt pat, mă duc sus.

Liza o conduse până la capătul scării.

— E prima cameră pe dreapta. Noapte bună, Daphne. Sper să-ţi găseşti toate lucrurile acolo.

Întorcându-se în birou, îl găsi pe Matt în picioare.

— Întrucât nu mai trebuie s-o aşteptăm pe doamna Reeve, putem urca şi noi.

Liza îi fu recunoscătoare că dispăru în baie să se dezbrace, lăsând-o singură, să-şi pună cămaşa de noapte. El reapăru în cadrul uşii, purtând acelaşi halat negru de mătase din noaptea nunţii lor.

I se puse un nod în gât şi se vârî repede între cearşafuri. Îl urmări cu coada ochiului cum manevra cu greutate două fotolii de răchită, pentru a improviza un pat sub fereastră. Părea atât de neajutorat. Sub influenţa primului impuls, spuse:

— N-o să reuşeşti să închizi ochii, în felul ăsta.

— Ai altă propunere? Privirile li se întâlniră. Necesitatea este mama invenţiilor, eşti de acord? replică el, străbătut vizibil de un tremur.

Ziua fusese caldă, totuşi seara temperatura scăzuse considerabil, un vânt rece fluturând perdelele, prin fereastra întredeschisă.

— Mă îngrijorează braţul tău, spuse ea încet. Sunt

sigură că trebuie să-l ţii la căldură. Uitând pe moment de umerii dezgoliţi, se ridică. Patul ăsta este foarte mare. Dacă mă mut într-un capăt, putem rula plapuma într-un cilindru pe mijloc. Îşi umezi buzele, care i se uscară brusc. Vreau să spun că este loc suficient pentru amândoi, aici.

— Propunerea ta mi se pare o idee practică. Ceva în privirea lui o duse cu gândul la strălucirea din ochii unui învingător. În mod ciudat, Liza adormi imediat. Probabil o obosise drumul până în sat.

Se trezi în zori. Întinsă pe spate şi având grijă să nu se mişte şi să-l trezească pe Matt, urmărea prin perdele razele de lumină sporindu-şi imperceptibil intensitatea. Nereuşind să adoarmă din nou, închise ochii şi începu să se gândească ce va face după ce se va despărţi de Matt. La urma urmei, poate era mai înţelept să-şi reia viaţa şi slujba din Londra, în loc să-şi găsească un apartament şi un loc de muncă la Cambridge, aşa cum plănuise. Oricât de mult iubea oraşul universităţilor, dacă rămânea aşa aproape de vilă, inevitabil îşi va aminti mereu de scurta ei căsătorie.

Îl simţi pe Matt mişcându-se, de cealaltă parte a plăpumii. Deschise ochii şi-l surprinse privind-o.

— Bună dimineaţa, spuse el zâmbind. Sper că ai dormit bine.

— Da, tu? Se simţea mult mai relaxată acum, când noaptea şi pericolul trecuseră.

Matt îşi puse mâna sub cap şi căscă.

— Am avut cea mai liniştită noapte, de la accident.

— Mă bucur.

Intenţionat, el împinse plapuma care-i despărţea.

— Cred că ne putem dispensa de asta acum, nu?

Liza se uită, ca hipnotizată, la plapuma de la picioarele patului.

— Trebuie să mă scol, spuse ea, cu o notă de

nelinişte în glas.

— La ora asta? Abia s-a luminat!

Umerii li se atinseră. Cuprinsă de deznădejde, Liza se întrebă ce se întâmplase cu spaţiul dintre ei, acum când plapuma fusese aruncată.

— Ce… ce oră este, Matt? se bâlbâi ea.

— Ora la care prostiile trebuie să înceteze. Vocea îi era joasă şi foarte controlată.

— Nu înţeleg. El era acum atât de aproape, încât îi putea simţi răsuflarea pe obraz.

— Eu cred că da… Liza.

Mâna liberă părea să-şi fi dublat forţa, când o trase spre el. Tu eşti soţia mea legitimă, nu-i aşa? murmură în părul ei.

O dorinţă aproape dureroasă îi invadă trupul strâns lipit de al lui. Buzele li se întâlniră. Încet, explorând la început, el o sărută, apoi ceru mai mult şi mai mult, punând în final stăpânire pe ea, posedând-o. Pentru o clipă aproape imperceptibilă, ea reveni la realitate, încercând să se împotrivească. Dar el era de neclintit, şi ea pierdută complet în dulceaţa unui extaz ameţitor, pe care nu-l mai cunoscuse vreodată.

Când se trezi a doua oară, se făcuse deja ziuă. Realizând că adormise pe braţul lui Matt care, întins pe pat, privea în gol spre tavan, spuse repede, căutând să-şi ascundă tulburarea:

— Te-ai trezit de mult?

Retrăgându-şi încet braţul, răspunse calm.

— N-am dormit. Un zâmbet vag i se ivi pe buze. Am supravegheat zorile.

— Oh. Umorul lui neaşteptat fu prea mult pentru ea. De data asta, chiar trebuie să mă ridic din pat.

Îi simţi privirea, urmărind-o de-a lungul camerei şi

punându-şi capotul pe ea.

— Liza?

— Da, Matt, ce este?

— Vino aici, o clipă.

Supusă, se aşează lângă el pe pat, cu privirea în pământ.

— Am ajuns departe, de când ne-am căsătorit, cu puţin timp în urmă. Mai departe decât am plănuit, sau chiar am dorit. Se uită fix în ochii ei, ca şi când ar fi căutat acolo ceva ce nu găsea. Doreşti să spui ceva? îşi coborî brusc privirea. După… după…

— Nu.

Trupul încă o mai ardea de la atingerile lui. Nu putea nici să gândească coerent. Ochii îi erau aţintiţi pe uşă, ca la un mijloc de scăpare. Chiar şi după ce-şi făcuse duşul şi se îmbrăcase, nu-şi putea alunga din minte întâmplarea din zori.

Doamna Reeve pregătea ouă jumări, când Liza ajunse în bucătărie.

— V-aţi sculat foarte devreme azi, exclamă doamna Reeve. Credeam că am timp să iau micul dejun, înaintea tuturor.

— Te rog, mănâncă liniştită. Sunt singura care m-am sculat devreme. Matt este încă în pat şi…

— Arăţi mult mai bine în dimineaţa asta. Doamna Reeve o evaluă din priviri.

— N-am fost bolnavă. Îşi turnă ceai într-o ceaşcă.

— Ei bine, ceva este schimbat la tine. Pari odihnită… mai relaxată, cumva.

Liza se aşează pe un scaun, urmărind-o pe doamna Reeve mâncând. Cu mult tact, spuse:

— M-am gândit că, înainte de a lua autobuzul de dimineaţă spre Cambridge, să strângem aşternuturile alea

ude din camera lui Daphne. Doamna Reeve ridică privirea, surprinsă.

— Care aşternuturi ude?

— Păi, ştii… spuse Liza sfioasă.

— Nu, nu ştiu. Presupun că-mi spui, nu?

Liza oftă, ridicând din umeri. Deci, doamna Reeve pretindea că nu ştia.

— Aseară, în mijlocul patului lui Daphne era răsturnată o vază cu apă. A trebuit s-o mutăm pe Daphne în camera alăturată. Îi zâmbi încurajator, sperând că va recunoaşte. Desigur, îmi dau seama că a fost un accident.

Edith Reeve puse cuţitul şi furculiţa jos.

— Crezi că eu am vărsat apa aia, nu? spuse ea cu scepticism. Trase aer adânc în piept. De ce aş fi făcut aşa ceva?

— Deci, n-ai făcut-o tu. Văzând privirea din ochii ei, Liza începu să se îndoiască.

— Nu, categoric, nu. Nu-mi place deloc tânăra aia, dacă asta te-a făcut să crezi că eu am fost. Ar fi mai bine pentru toţi, să plece cât mai repede. Dar nu sunt atât de proastă şi de răzbunătoare, încât să vărs apă pe un pat. Nu risc să distrug o saltea bună, ca să nu mai spun de munca depusă cu spălatul şi călcatul lenjeriei.

— Îmi pare rău, fu tot ce putu să spună Liza, pe moment. Nu se îndoia de spusele doamnei Reeve. Îmi pare rău, repetă aceasta. Poate a fost unul dintre lucrători.

— Niciun lucrător n-are ce căuta sus, le luă apărarea doamna Reeve. În plus, oamenii aceia lucrează cu Arthur de ani de zile, şi sunt de încredere.

— Da, fără îndoială. Liza se ridică, sorbind din ceai. Numai că eu… Mai era doar un pas până la pragul uşii şi, întorcându-se, Liza se trezi faţă în faţă cu Mai.

— Bună dimineaţa, doamnă Reeve. Matt nu-şi luase

privirea de la Liza.

— Bună dimineaţa, Matt. Liza tocmai îmi povestea despre apa vărsată aseară. Sper că nu crezi şi tu că am vreo legătură cu asta, pentru că eu… Matt păru uşurat, când Daphne se ivi în prag, întrerupând conversaţia.

— Bună dimineaţa, spuse ea morocănoasă, căscând şi trăgându-şi un scaun. Se uită nemulţumită la ouăle doamnei Reeve şi se cutremură. Nu suport să văd mâncare. Voi bea doar o cafea. Scoase din geantă un pachet de ţigări.

Doamna Reeve se strâmbă, fumul de ţigară venind direct spre ea.

— Atunci, îţi aduc imediat o cafea.

— Ai dormit bine, Daphne? întrebă Liza, politicos.

— Îngrozitor! Abia dacă am închis ochii. Mă dureau picioarele, şi în copacul din faţa geamului, toată noaptea a ţipat o bufniţă. Mi-e teamă că viaţa la ţară nu este tocmai ce-mi doresc. Eu…

Deodată, se auzi un zgomot puternic de lovituri de ciocan, venind din camera de zi.

— Ei bine, m-am decis! Daphne se ridică în picioare. Asta a fost ultima picătură. Nu mai pot sta în balamucul ăsta, nici măcar un minut. Ai senzaţia că lucrătorii ăştia dărâmă casa.

— Cei care prestează munci zgomotoase, sunt nevoiţi să facă zgomot, spuse doamna Reeve. Înţeleg că nu mai aştepţi cafeaua, nu?

— O să-mi iau una în drum spre Londra, replică aceasta, cu răceală.

— Pleci? întrebă Matt, ridicându-şi privirea de pe ziarul de dimineaţă.

— Dragul meu, sunt nevoită. Trebuie să înţelegi. Se duse la el şi-l luă de braţ. Zgomotul, şi toată nebunia asta.

— Vrei să te ajut să-ţi faci bagajul? îi propuse Liza.

Daphne flutură o mână în aer.

— Nu e nevoie. Îmi iau doar două, trei lucruri acum. Restul rămâne aici, pentru când mă întorc. Îi adresă un zâmbet larg lui Matt. Imediat ce lucrurile vor intra în normal aici, voi veni înapoi. Promit.

Mai târziu, când în final plecă, şi Matt urmărea maşina dispărând după colţ, doamna Reeve se întoarse spre Liza şi spuse: călătorie sprâncenată. Acum putem să ne întoarcem la vieţile noastre.

Capitolul 8

Plecarea lui Daphne amână puţin planul Lizei, de a prinde autobuzul de dimineaţă spre Cambridge. Urcând scările, se uită la ceas şi realiză că mai avea doar cincisprezece minute, să-şi ia geanta, mănuşile şi jacheta, pentru a pleca în sat.

În drum spre ieşire, îl zări pe Matt la biroul lui, prin uşa larg deschisă.

— Liza?

— Da, Matt, ce este? întrebă ea, oprindu-se.

— Poţi să vii o clipă?

— Nu acum. Nu pot. Trebuie să mă duc la Cambridge să văd un avocat. Ştii că am stabilit.

— Nu-mi pasă. Mai bine întoarce-te şi…

Cu paşi hotărâţi se întoarse şi se opri în pragul uşii de la birou.

— Matt, mă faci să pierd autobuzul dacă insişti…

— Mai bine stai jos şi ascultă ce am de spus.

Nervoasă, se uită din nou la ceas.

— Dacă este vorba despre seara trecută – sau mai degrabă de azi-dimineaţă – nu trebuie să-ţi ceri scuze.

Îşi fixă privirea pe covor.

— Ce a fost a fost. Eu…

— Nu-mi cer scuze, spuse cu blândeţe.

— Atunci, ce faci? Autobuzul meu pleacă…

— Stai jos, îi ordonă el. Intră şi stai jos. Închide uşa în urma ta.

Liza spuse, gâfâind:

— Dacă pierd autobuzul, va trebui să chem un taxi. Nu mai pot amâna vizita la…

— Este vorba de un avocat, despre asta vreau să vorbesc şi eu.

— Oh. Cuvintele lui o surprinseră. Fără aproape să realizeze, se trezi stând pe marginea unui fotoliu din piele.

— Dacă nu greşesc, te duci să vorbeşti cu un avocat despre o posibilă anulare a căsătoriei noastre, nu?

— Ştii foarte bine, Matt.

— Pe motiv că, dacă este corect spus, mariajul nostru nu s-a consumat. Prudent, îi ocoli privirea.

— Da, fu de acord aceasta, dând afirmativ din cap

— Dar mariajul nostru s-a consumat, spuse el încet, atât de încet încât abia îl auzi.

Ea se uită fix la el, forţându-l să-i vadă faţa stacojie.

— Înţelegi ce vreau să spun? o provocă el.

— Da. Făcu o pauză, timp în care ceea ce spusese el de fapt nu rămase fără efect. Înghiţi în sec, înăbuşindu-şi emoţia.

— Dar cine ştie, Matt?

— Ştiu eu – ştii şi tu – că mariajul nostru este acum unul consumat.

— Dar nu trebuie să spunem cuiva – cu siguranţă, nu avocatului. La urma urmei, a fost doar o singură… Se opri, confuză.

Matt se lăsă pe spate în fotoliu, studiind-o calm.

— Ceea ce propui, îmi sună mai mult a mărturie falsă. N-am pretenţia că sunt expert în limbajul juridic,

dar…

— Atunci, ce putem face? strigătul ei veni din inimă.

— Nu-i nimic de făcut – în privinţa anulării. Îi aruncă o privire sfidătoare. Bănuiesc că suntem legaţi unul de celălalt.

— Nu se poate! Panica o făcu să ridice vocea.

— Nu mi-am imaginat că eşti atât de hotărâtă! Faţa îi era o mască, totuşi în spatele acelei măşti, ei i se păru că se ascundea un soi de biruinţă.

— Ţie nu-ţi pare rău, realiză ea brusc. Nici măcar un pic. Intenţionat ai apelat la şiretlicul ăla pentru a-ţi face drum în dormitorul meu azi-noapte! Furioasă, sări în picioare. Camera lui Daphne nu mai putea fi folosită, ce altă alternativă… Tu ai vărsat apa în pat, nu-i aşa? Nu-i aşa? Am crezut că a fost doamna Reeve. M-ai lăsat să cred asta, dar nu a fost ea. Tu ai fost!

— Are chiar aşa mare importanţă cine este responsabil pentru apa…

— Are foarte mare importanţă, atâta timp cât mariajul nostru nu mai poate fi anulat. Pretinzi că nu cunoşti legea, totuşi ştii suficient de multe încât să previi ca mariajul nostru să fie… Fu pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar îşi impuse să continue. Tu ai pus la cale tot planul ăla, de la cap la coadă, deliberat. De ce?

— Se pare că nu aprobi metodele mele de a păstra mariajul nostru intact, nu-i aşa? întrebă el.

— Deci, recunoşti.

— Nu sunt la un proces, Liza.

— Dar, de ce? Nu simţi nimic pentru mine, nu mă iubeşti. De ce vrei să mă ţii în capcana unei căsătorii care…

— Iubire! Matt zâmbi. Din nou acel sentiment învechit!

— Pe care nu-l recunoşti! interveni ea. Trebuia să-mi dau seama. Ai fost foarte atent să-mi explici asta chiar de la început. Suferinţa pe care i-o provoca dragostea pentru el – nedorita şi complet nerecunoscuta ei dragoste – o făcu să continue. Îmi amintesc exact cuvintele tale, Matt. „Nu am nici timp şi nici nu doresc să mă îndrăgostesc. Nu sunt nici genul să trec prin jocurile alea emoţionale”…

— Ajunge! Se ridică în picioare şi ocoli biroul, cu ochii sclipindu-i de mânie. Pentru o secundă fu convinsă că era gata s-o lovească. Se lupta să-şi păstreze controlul, era sigură de asta. El dădu să o prindă de braţ, dar ea se feri şi porni repede spre uşă. Asta dovedea ceva, realiză ea, refugiindu-se în grădină. Dovedea că meticulosul Matt, bărbatul viitorului, care se căsătorise cu ea din interes era uman, până la urmă. Era capabil de emoţii puternice.

Încă se mai gândea la cearta cu Matt, când doamna Reeve veni lângă ea.

— Credeam că ai plecat la Cambridge, spuse aceasta, oarecum surprinsă.

— M… m-am răzgândit. Încercă să pară indiferentă. Doamna Reeve, cu mâinile în şolduri, se uită în jos la ea.

— Te-ai certat cu Matt?

— Ce te face să crezi asta? Liza se forţă să zâmbească.

— Am crezut că, după plecarea domnişoarei Daphne, lucrurile se vor îmbunătăţi între voi, continuă doamna Reeve.

— Lucrurile merg foarte bine, protestă Liza.

— Oare? Nu sunt aşa de sigură, replică aceasta. Aş da orice să aflu exact ce nu merge bine între voi.

— Ah, doamnă Reeve, chiar persoana pe care doream să o văd! Niciuna nu-l simţise apropiindu-se. Matt era tot numai zâmbet. Crezi probabil că sunt nepăsător că nu ţi-

am spus încă ce mult mă bucur să aud că te căsătoreşti cu Arthur. Ca să fiu sincer, am avut atâtea pe cap în ultimul timp încât, pur şi simplu, mi-a ieşit din minte. Arthur este foarte norocos. Vă urez să aveţi parte numai de fericire. Se duse în spatele băncii pe care stătea Liza, şi-i puse o mână pe umăr. O să ne lipseşti foarte mult, nu-i aşa, Liza?

Teatrul pe care-l juca, pretinzând că nu era ceva în neregulă între ei – că de fapt scena pentrecută cu puţin timp înainte, nu se întâmplase cu adevărat – o zăpăci. Ea nu făcu altceva, decât să dea afirmativ din cap şi să subscrie.

— Doamna Reeve ştie că o să-i simţim lipsa, sunt sigură.

— Grădina asta este minunată. Matt aruncă o privire împrejur. Propun să bem cafeaua aici, spuse cordial.

— Mă duc s-o fac. Doamna Reeve porni spre bucătărie. Dar n-o să stau cu voi, dacă nu vă supăraţi, trebuie să fac ceaiul pentru lucrători. Îi aruncă Lizei o privire plină de înţeles. În plus, cred că e mai bine să fiţi singuri acum.

— Ştie că ceva nu e în regulă, şopti Liza, privind în urma ei. De ce nu-i putem spuse adevărul? Dacă n-o facem, până la nuntă va tot încerca să împace, ceea ce ea consideră „un cuplu certăreţ de tineri căsătoriţi”. Matt se înfurie.

— Şi ce altceva nu merge bine între noi, în afară de asta?

Erau momente când dragostea pentru el se transforma aproape într-un soi de ură.

— Ştii bine motivul pentru care mariajul nostru este altfel. Am mai vorbit despre asta. Noi nu suntem şi nu vom putea fi niciodată ca alte cupluri.

— Înseamnă că noaptea trecută n-a schimbat nimic,

nu-i aşa? spuse el impasibil.

— Trebuia să schimbe ceva, Matt? Acum că se mai calmase, realiză ce nu înţelesese bine în biroul lui. Nemulţumindu-se doar s-o prindă în capcana unei căsătorii din care, legal, cu greu va putea ieşi, mai voia să pretindă că era o căsătorie normală. O căsătorie căreia îi lipsea un element esenţial, iubirea.

— Nu înţeleg ce te deranjează, Liza. Ocoli banca şi se aşează lângă ea. Ai vila şi grădina pe care ţi le-ai dorit întotdeauna. E adevărat, nu mai plec în expediţie şi sunt obligat să rămân aici cu tine, deocamdată, dar noi ne potrivim din punct de vedere ştiinţific, la urma urmei. Trebuie să mergem mai departe împreună şi să trăim în armonie. Practic, nu s-a schimbat nimic, din ziua în care ne-am căsătorit.

„Exceptând greşeala mea de neiertat de a mă îndrăgosti de tine” Îşi spuse ea. Căci era o greşeală – una foarte mare. Dacă nu intervenea această iubire, era convinsă că ar fi scos-o la capăt cu acest mariaj ciudat.

— Cât priveşte noaptea trecută, Liza, te sfătuiesc s-o uiţi. Îşi întoarse faţa de la ea. Dacă asta te îngrijorează, te asigur că… nu te voi mai atinge. Daphne a plecat şi mă voi muta în camera mea. Când va reveni, patul din camera de oaspeţi va fi uscat, deci va sta acolo.

„Dacă asta o îngrijora”. Cât de insensibil era.

Totuşi, contrar aşteptărilor ei, următoarele zile trecură în linişte, lipsite de evenimente. Asta pentru că Matt îşi petrecea majoritatea timpului lucrând în biroul său. Uneori, ducându-i cafeaua sau mâncarea de prânz, îl găsea îngropat complet în hârtii, desene complicate şi diagrame.

Trecu şi sfârşitul de săptămână. Lucrătorii plecară şi Liza se ocupă de rearanjarea mobilei în camera de zi,

schimbând perdelele şi husele, pentru a se potrivi cu şemineul splendid, care fusese instalat.

La mijlocul săptămânii era ziua doamnei Reeve. Spre surprinderea ei, într-o dimineaţă, Matt îi dădu nişte bani, rugând-o să cumpere un cadou din partea amândurora.

— Poate ar trebui să organizăm o mică petrecere pentru ea şi Arthur, mâine seară, în camera de zi, nu? Nimic deosebit, doar ceva băutură şi mâncare. Făcu o pauză. Aş dori să le urăm toate cele bune pentru viitor.

— Desigur! Ce idee grozavă, replică ea. Voi pregăti ceva, când doamna Reeve nu va fi aici.

În după-amiaza aceea, plecă la Cambridge. Alese cadoul pentru doamna Reeve, o pereche de mănuşi şi papuci de casă. Mai târziu, în drum spre vilă, Liza se simţea mulţumită. Dragostea ei pentru Matt nu mai era aşa o povară. Pentru prima dată de la începutul mariajului lor, trăiau în bună înţelegere şi linişte. Ştia însă că era doar un armistiţiu, că mai devreme sau mai târziu temperamentele lor diferite vor intra în conflict, şi ea îl va supăra pe Matt. Dar acum, îşi ţinea pumnii strânşi şi evita să se gândească la viitor.

Doamna Reeve fu încântată de cadoul lor, şi foarte surprinsă să afle de la Liza de mica petrecere aranjată pentru ea şi Arthur.

În seara celebrării, îl tachină cu blândeţe pe Arthur, când acesta îi mărturisi că Liza cumpărase geanta pe care i-o făcuse cadou.

— Mi s-a părut ciudat, să ai aşa bun-gust în materie de articole femeieşti. Stând alături de logodnica lui, pe canapea, Arthur o prinse de braţ.

— Mă bucur că îţi place, Edith, spuse acesta cu afecţiune.

— Pentru o aniversare fericită şi viitoarea voastră

căsătorie, doamnă Reeve. Matt ridică paharul. După felul în care vorbea, Liza realiză că nu era obişnuit cu astfel de situaţii. Eu şi Liza bem în cinstea voastră.

Arthur luă o înghiţitură de whisky, puse paharul jos şi se ridică în picioare.

— Foarte drăguţ din partea ta, Matt. Ştiu că sunt cel mai fericit om de pe pământ. Întorcându-se, o ajută pe doamna Reeve să se ridice. Acum, Edith, hai să le arătăm acestor tineri cât de romantici pot fi doi bătrâni ca noi. Luând-o de mijloc, o trase spre el şi o sărută cu afecţiune pe buze.

După un moment, îi dădu drumul şi se aşeză din nou. Arthur se uită la Matt cu ochii scânteindu-i. Ce părere ai de asta? Pariez că voi n-o puteţi face la fel de bine!

— Nu în public, Arthur, replică Matt, cu înţeles. Era amabil să pretindă că mariajul lor era unul normal, doar pentru a salva aparenţele în faţă…

— Bine, numai să nu uiţi să-i spui soţiei tale că o iubeşti, din când în când. Ăsta este sfatul unui bătrân ca mine. Câteva cuvinte dulci şi gesturi de tandreţe, nu costă.

— O să încerc să-mi amintesc asta. Liza sesiză că râsul care urmă era forţat.

Mai trecură două zile călduroase de vară, fără să se întâmple ceva deosebit, Liza petrecându-şi mare parte din timp în grădină, unde nimeni nu-i tulbura liniştea.

Între timp, Matt se întorsese la spital pentru control. Era aproape refăcut şi se stabilise deja data când urma să i se scoată ghipsul.

Uneori, seara, ieşeau împreună în grădină, pentru a bea un vin sau un suc rece de fructe, ascultând ultimul cântec al păsărilor. De fiecare dată Matt era amabil – chiar exagerat de amabil. Liza bănuia că făcea un efort pentru a nu produce vreo discordanţă. Însă un lucru era sigur, Matt

îşi dădea osteneala să n-o atingă fizic în niciun fel.

Totuşi, erau momente în care Liza simţea că trăiau la marginea unei prăpăstii, momente în care simţea că trebuia să se întâmple ceva care să zdruncine mariajul lor atât de nefiresc.

Într-o dimineaţă, poştaşul îi aduse o carte poştală de la prietena ei Phyl. Scrisă neciteţ, spunea simplu: „Ne întoarcem din Norfolk prin Cambridge, sâmbătă după-amiază. Eu şi Bill dorim să te vedem. Sperăm să fii acolo. Cu dragoste, Phyl”.

Liza fu bucuroasă s-o vadă pe Phyl, totuşi temătoare, căci prietena ei era responsabilă de întâlnirea şi căsătoria ei cu Matt. Ea nu-i mărturisise niciodată interesele care se aflaseră în spatele propunerii lui Matt, şi nici motivul pentru care acceptase – vila şi grădina, pe care le îndrăgea atât de mult. Acum, gândindu-se la toate astea, înţelese mai bine vehemenţa cu care Matt insista să păstreze secretul, în special faţă de doamna Reeve. Ştia că s-ar simţi meschină, umilită chiar, dacă Phyl ar afla că nu se căsătorise din dragoste. Phyl îl cunoscuse pe Bill tot prin intermediul acelei agenţii matrimoniale, dar ei se îndrăgostiseră, în final, şi aveau acum o căsnicie normală şi fericită, total diferită de a ei cu Matt.

Sâmbătă dimineaţă, Matt păru foarte încântat de apropiata vizită a prietenilor Lizei, mergând până acolo încât îi propuse doamnei Reeve să aranjeze masa pentru ceai, în grădină.

Şi doamna Reeve îşi manifestă bucuria.

— Cred că este timpul să vă distraţi puţin. Vreau să spun, cu prietenii voştri, nu cu Daphne Brettle…

Se auzi telefonul sunând în hol.

— Răspund eu, se oferi doamna Reeve, îndreptându-se spre uşă, tot trec prin hol.

Reveni, câteva momente mai târziu, cu o figură pământie.

— Vorbeşti de lup! Era ea – Daphne.

„Vrei să-i spui lui Matt că sosesc până-n prânz?” spuse doamna Reeve, imitându-i perfect tonul. Fără un „te rog”, sau „poţi”. I-am zis că aşteptaţi musafiri, dar nici n-a vrut să audă – a spus că Matt i-a dat cale liberă să vină când doreşte, şi că pleacă acum din Londra. Doamna Reeve flutură un deget dojenitor spre Liza. Cineva trebuie să ia atitudine faţă de femeia asta, şi încă repede. Dacă tu n-ai destul curaj, eu am!

— Te rog… nu trebuie. Liza înghiţi în sec. Ştii cât de important este pentru Matt să păstreze relaţii foarte bune cu tatăl ei. Cariera lui viitoare poate să depindă de felul în care o primim pe fiica lui.

Doamna Reeve dădu din cap, resemnată.

— Este o mare prăpastie între generaţiile noastre, Liza. Tu nu eşti deloc geloasă? Dacă o femeie s-ar uita la Arthur cum se uită Daphne la Matt, cred că aş pocni-o!

Când Matt se întoarse din sat, Liza nu reuşi să desluşească ceva în reacţia lui, la vestea că Daphne va fi acolo la prânz, acesta spunând simplu:

— Oh, înţeleg. Se pare că toţi prietenii noştri vin în aceeaşi zi.

Liza tocmai terminase de aranjat camera de oaspeţi, când auzi maşina lui Daphne. Coborî scara în grabă, s-o întâmpine.

Daphne arăta mult mai atrăgătoare şi mai sigură de sine ca niciodată, îndreptându-se spre uşa de la intrare, la braţul lui Matt. Văzându-i împreună, în aşa armonie, Liza ajunse la concluzia că va fi mereu „femeia în plus”. Cum putea concura cu o astfel de opoziţie?

În camera de zi, în timp ce Matt era plecat după

pahare de vin, Daphne aruncă o privire critică prin încăperea redecorată.

— Cam învechite, nu? comentă ea, plimbându-şi ochii de la perdele la huse.

— Mie-mi plac.

— Şi lui Matt?

— Cred că da.

— Nu pari foarte convinsă. După mine, nu cred că sunt chiar pe gustul lui. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Uneori, mă întreb cum aţi ajuns împreună, de la bun început. El este un tip cu concepţii moderne, „un bărbat al viitorului”, cum îi spunea Andy, iar tu…

— Eu sunt o fată de modă veche, îi sugeră Liza, cu un uşor sarcasm.

— N-am spus asta.

„Nu, dar ai gândit-o”, îşi spuse Liza cu amărăciune, făcând un efort să schimbe subiectul.

— Cât intenţionezi să rămâi la noi?

— Cine ştie, o zi, două, poate trei…

— Oh, e perfect. Liza se forţă să-i zâmbească politicos. Vei avea camera în care ai stat înainte să…

— În cazul ăsta, sper că totul este uscat şi n-o să mai am surprize de la menajera aia neglijentă.

— De fapt, nu doamna Reeve a vărsat apa, ci Matt, îi aruncă Liza, din dorinţa de a o apăra pe doamna Reeve.

— Serios? Daphne se întoarse spre Matt, care revenise cu paharele. Dragă, ce drăguţ din partea ta, să-mi pui flori în cameră! Dacă aş fi ştiut, n-aş fi fost atât de furioasă. Îi zâmbi seducător. Trebuia să-mi fi spus. Se ridică şi-l sărută pe obraz. Te iert pentru că ai udat patul, normal.

Capitolul 9

— Mă bucur nespus că te revăd, îi spuse Liza lui

Phyl, îmbrăţişând-o.

— Şi eu mă bucur. Phyl făcu un pas înapoi şi, scrutându-şi prietena cu privirea, se încruntă uşor. Nu arăţi chiar aşa cum mă aşteptam.

— Adică? Liza o luă de braţ, conducând-o spre grădină, Matt şi Bill urmându-le.

— De obicei, o tânără căsătorită are o licărire în ochi care, de regulă, nu dispare înainte de o lună. Phyl râse şi o luă de mână. Nu mă lua în seamă, sunt o romantică incurabilă. Ştiu că tu şi Matt sunteţi foarte fericiţi.

— După ceai, o să-ţi arăt vila, o întrerupse Liza repede. Fiind foarte cald, am hotărât să bem ceaiul aici.

— Fără îndoială, ai cea mai frumoasă grădină. Se întoarse către soţul ei. Nu-i aşa, Bill?

Acesta încuviinţă, zâmbind.

— Este unul dintre lucrurile care te fac să-ţi doreşti să trăieşti la ţară.

— Liza şi-a dorit mereu să trăiască la ţară şi să aibă o grădină ca asta, interveni Phyl.

— De aceea s-a căsătorit cu mine – pentru vila şi grădina mea, spuse simplu Matt.

— Asta înseamnă că nu s-a măritat pentru banii tăi. Bill râse zgomotos, bătând-o pe Phyl pe genunchi.

— Sărmana fată, tu n-ai primit nimic de la mine, nu-i aşa?

— Am primit tot ce mi-am dorit. Tot ce mi-am dorit vreodată. Vocea lui Phyl era neaşteptat de gravă.

Un timp, discutară despre călătoria lui Phyl şi a lui Bill în Norfolk, accidentul lui Matt, redecorările şi modificările făcute la vilă. Matt era într-o dispoziţie mai bună, observă Liza, cu uşurare. Părea să se simtă atât de bine în compania lui Bill, încât Liza îi propuse lui Phyl:

— Vino să mă ajuţi să aduc ceaiul.

Ajunse în bucătărie, Phyl spuse:

— Am crezut că aveţi o menajeră.

— Da, avem. Îi explică pe scurt despre doamna Reeve, care-şi vizita viitorul soţ.

— Pariez că eşti fericită, îşi exprimă părerea Phyl. Chiar îi spuneam lui Bill în maşină că ţi-e greu să suporţi o a treia persoană în casă, indiferent dacă este vorba despre o angajată. Însă îmi amintesc că mi-ai spus că Matt are o responsabilitate faţă de ea după… Se opri brusc, cu privirea pe tavă. Fii atentă, ai pus cinci ceşti.

Liza scutură din cap.

— Suntem cinci. Avem un musafir care stă la noi.

— Un musafir? Phyl se încruntă. Chiar stă cineva aici? Înseamnă că iubeşti oamenii mai mult ca mine. De când m-am măritat, n-am mai avut un musafir peste noapte de luni de zile. Bănuiesc că am fost suficient de posesivă ca să-l păstrez pe Bill numai pentru mine. Făcu o grimasă. Totuşi, acum sunt mult mai înţelegătoare, şi oricând doriţi să veniţi la noi, să rămâneţi…

Cuvintele îi rămaseră pe buze când uşa se deschise şi Daphne intră nepăsătoare. Acordase întotdeauna foarte mare atenţie înfăţişării ei exterioare, dar în după-amiaza asta se întrecuse pe sine.

Liza făcu prezentările, admirându-i impecabilul costum de culoarea smaraldului, alcătuit din pantaloni şi jachetă cu guler pe gât şi nasturi asortaţi.

— Am auzit zgomot de ceşti şi am bănuit că e timpul să cobor pentru ceai. Îşi aruncă privirea spre grădină, unde Bill şi Matt erau prinşi într-o conversaţie. Mă duc să mă întreţin cu domnii, până e gata ceaiul. Ieşi, lăsând în urma ei o dâră de parfum scump.

Phyl făcu ochii mari la Liza.

— Exact, cine este asta?

— Daphne Brettle…

— Asta ai spus când ai făcut prezentările. Nu, vreau să spun, ce caută aici?

— Este fata unui om foarte bogat, Marcus Brettle, proprietarul unei companii de electronică, unde încearcă Matt să intre – dar ca asociat.

— Trebuie să fii complet nebună! Să ţii sub acoperişul tău o tipă care arată aşa!

— Este aici pentru afaceri.

— Cine ţi-a spus asta, Matt? Phyl scutură din cap, neîncrezătoare. Dacă tu crezi aşa ceva, atunci poţi să crezi orice.

— Realizezi, desigur că i-am distrus şansele lui Matt de a pleca în expediţie în America de Sud.

— Mai există şi alte locuri de muncă. Vreau să spun că un bărbat de valoarea lui Matt…

— Matt este foarte ambiţios, Phyl. Pentru el, este important să obţină ceea ce-şi doreşte.

Ceaiul nu fu un interludiu plăcut, căci Daphne fu mai enervantă ca niciodată. Nu numai că monopoliză conversaţia, dar îi făcu ochi dulci lui Bill, în aşa măsură încât, neîntârziat, ochii lui Phyl scăpărau de furie.

Când Liza termină de strâns ceştile, Bill se ridică în picioare şi anunţă:

— Eu şi Matt vom spăla vasele.

Se ridică şi Daphne şi, trăgându-l de mânecă, spuse cu glas răguşit.

— Asta este treaba femeilor. Vreau să stai aici şi să-mi povesteşti despre munca ta în agenţia de voiaj.

Stânjenit, Bill se aşează la loc. Phyl se ridică, luă tava şi porni hotărâtă spre casă.

— Nu trebuie s-o laşi pe Daphne să te supere. Liza se grăbi după prietena ei. Ăsta e felul ei.

— Nu sunt supărată, dar n-o găsesc deloc amuzantă.

— Îmi cer scuze, Phyl.

— Oh, Liza! Phyl închise robinetul şi se întoarse spre ea. Nu înţelegi? Eu îmi cer scuze, pentru că am fost neinspirată şi am completat formularul ăla pentru calculator. Bill mi-a spus că nu trebuie să mă amestec în treburile altora, şi a avut dreptate. Dacă nu interveneam, nu te-ai fi măritat cu Matt Matson.

Liza se uită fix la prietena ei.

— Deci, nu-l placi pe Matt, nu?

Phyl scutură din cap.

— Cum aş putea? Niciun bărbat, care-şi iubeşte soţia cu adevărat, nu aduce în casă o femeie ca asta, la doar câteva săptămâni de la nuntă. Noi vom pleca, într-o oră sau două, însă tu vei rămâne cu ea

— La fel şi Matt. Numai Dumnezeu ştie cum se poartă când e singură cu un bărbat, dacă s-a purtat în felul acela, în faţa soţiei lui!

— Tu nu cunoşti relaţia dintre mine şi Matt. Trebuia să-i spună adevărul lui Phyl. Nu suporta s-o lase să-l judece greşit pe Matt, când mariajul lor…

Dar Phyl continuă:

— Dacă eu am cunoscut pe cineva aşa minunat ca Bill, completând acel formular, am gândit că toată lumea trebuie să fie la fel de încântată ca mine. Aşa că, văzându-te atât de nefericită din cauza lui David, am crezut că am găsit rezolvarea. Acum îmi doresc să nu fi completat formularul ăla nenorocit.

— Ce formular, Phyl? Matt stătea în cadrul uşii, încruntat.

Phyl avu un moment de ezitare, apoi, ridicând din umeri, se întoarse spre chiuvetă.

— Am întrebat despre ce formular e vorba? repetă

Matt.

Nedumerită, Phyl i se adresă Lizei.

— Nu ştie? Nu i-ai spus, nici măcar după căsătorie?

Liza tăcu, scuturând din cap.

— Oh, Doamne! Ce-am făcut? Apoi, întorcându-se spre Matt, admise, cu francheţe. Formularul despre care vorbeam, era pentru o agenţie matrimonială.

— Bănuiam, voiam doar să fiu sigur. Intră în bucătărie. Şi, obţinând formularul, l-ai completat, nu?

— Mi-e teamă că da, recunoscu Phyl. Dar în numele Lizei, adăugă repede.

— Normal, spuse el, cu ironie. Prin urmare, asta este motivul pentru care acum am o soţie, care este o combinaţie între două persoane. Se opri, îndreptându-şi privirea către Liza. Ăsta este adevărul?

— Da, Matt, dar… Liza făcu un pas spre el.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate. A venit puţin cam târziu, totuşi îţi mulţumesc.

— Te rog, nu fi supărat, pot să-ţi explic…

— Supărat? explodă el. Sunt uimit de toată povestea asta incredibilă! îi aruncă o privire furioasă. Deci, de aia ne-am confruntat cu atâtea probleme. Nu eşti deloc fata din formular, pe care de bunăvoie şi pe baze ştiinţifice, am ales-o să-mi fie soţie.

— Nu înţeleg mai nimic din discuţia asta, interveni Phyl. Poate n-ar trebui să mă amestec, atâta timp cât se pare că eu am declanşat întreaga poveste, însă aş vrea să spun că tot ce am făcut, a fost cu bună intenţie.

— Nu eşti tu de vină, Phyl, spuse calm Matt. Asta este o problemă între…

— Dar trebuie să fi fost îndrăgostit de ea, de vreme ce ai cerut-o de soţie! Atunci, ce importanţă are formularul ăla… sau cine l-a completat? Nu te-ai însurat cu un

formular, te-ai însurat cu o femeie în carne şi oase, pe care se presupune că o plăceai suficient, încât să continui să te întâlneşti cu ea.

— Am spus că asta este o discuţie privată.

— Bill! Phyl se îndreptă spre soţul ei, cu ochii plini de recunoştinţă.

— S-a întâmplat ceva… aici? îşi plimbă privirea de la unul la altul.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Matt, cu amabilitate.

— Bine, cred că e timpul să plecăm. Se uită la ceas. Am promis unor prieteni că-i vom vizita când ajungem la Londra. Se întoarse spre Liza, care stătea, fără vlagă, sprijinită de aragaz. Îţi mulţumim foarte mult pentru tot. Aveţi o proprietate splendidă aici, vă invidiez. Cu prima ocazie când veniţi la Londra, să ne vizitaţi.

Se aplecă spre urechea soţiei lui. Hai să mergem, dulceaţă.

Afară, lângă maşină, Phyl o sărută pe Liza pe obraz, cu afecţiune.

— Mă simt îngrozitor că te las în starea asta.

— Nu putem vorbi acum. O să-ţi explic cândva, îi şopti Liza. Dar te rog, nu-ţi face griji. Nu este chiar aşa de rău cum crezi. Când m-am măritat, ştiam…

Întorcându-se împreună spre casă, Liza îşi simţea inima grea, întrebându-se ce se va întâmpla acum, când Phyl plecase. Va face Matt o „anchetă” privind afacerea aia deplorabilă, cu agenţia matrimonială şi ulteriorul lor mariaj?

— Aş dori să vorbesc cu tine, dacă nu te superi, Liza. În camera de zi. Matt deschise uşa larg. N-avea niciun rost să refuze, era mai bine să lămurească totul.

Trecu înaintea lui şi se aşeză lângă fereastră.

— Ei bine, aştept, spuse el, în cele din urmă.

— Ce pot să spun? Îmi pare rău.

— Ai curajul să spui simplu „îmi pare rău”, după ce m-ai înşelat, lăsându-mă să mă căsătoresc cu cineva care nu există? Se uită uimit la ea, încleştându-şi pumnii. Ce a fost în mintea ta? Pot să înţeleg că ai acceptat să cunoşti pe cineva prin intermediul calculatorului, pe baza unui formular completat de altcineva. Pot să înţeleg că ai acceptat şi a doua şi a treia întâlnire. Nu este nicio nenorocire. Dar să accepţi o cerere în căsătorie, fără să spui că o prietenă ţi-a completat formularul… îşi descleştă pumnii, lăsându-se într-un fotoliu. Trebuia să fi ştiut cât de important era pentru mine să găsesc exact fata cu care să mă potrivesc din punct de vedere ştiinţific.

— Nu mi-am dat seama. Nu atunci.

— A fost vorba de casă, nu-i aşa, Liza? De vila asta. A fost un fel de vis devenit realitate, să te măriţi cu cineva care-ţi poate oferi aşa ceva.

El nu era supărat, doar resemnat.

— Nu e adevărat, strigă ea.

— Trebuie să fie, ce alt motiv ai fi avut? Nu era vorba de dragoste între noi.

Mintea Lizei era un amalgam de emoţii contradictorii. De ce se căsătorise cu Matt? El avea dreptate, nu-l iubea mai mult decât o iubea el… la vremea aceea. Atunci, de ce? îşi aminti de seara în care, oficial şi cu sânge rece, îi propusese căsătoria. Probabil, existase ceva la el care o făcuse să accepte.

— Acum, amândoi suntem prinşi în capcana unui mariaj dezastruos, un mariaj al incompatibilităţii, şi cu temperamente şi concepţii complet diferite. Liza închise ochii, ca şi cum aşa ar fi putut estompa sunetul vocii lui. Lacrimile o înţepau sub pleoape. Clipind pentru a le

alunga, spuse:

— Sincer, nu sunt în stare să explic de ce am făcut, ce am făcut. Tot ce ştiu, este că atunci mi s-a părut corect să accept propunerea ta. Asta este singura mea scuză. Pot doar să repet că-mi pare nespus de rău.

— Trebuie să existe o cale de ieşire, spuse Matt, îngândurat.

— Sigur, voi face tot posibilul să obţii divorţul.

— Divorţul? repetă cuvântul, dezgustat.

— Legile s-au schimbat. Va dura doi ani, cel puţin. Dar, nu mai este la fel de complicat, aşa am înţeles.

„Dacă n-ai fi intrat cu forţa în camera mea şi în patul meu, noaptea trecută, puteam să obţinem o anulare care te-ar fi cruţat de ruşinea şi dezgustul pe care ţi le provoacă termenul" divorţ", îşi spuse ea, inutil. În lumina celor aflate de el, în după-amiaza asta, probabil regreta foarte mult că făcuse dragoste cu ea, împiedicând astfel, din punct de vedere legal, o despărţire rapidă.

— Cel mai bine ar fi să încercăm să ne obişnuim cu aceste nepotriviri dintre noi, nu? El vorbi cu prudenţă, ignorând tot ce spusese ea despre divorţ. Spre surprinderea ei, continuă, pe un ton tăios. Ei, ce ai de spus? Eşti de acord să facem o încercare?

Ce putea să spună? Matt era un tip imposibil şi complet insensibil, majoritatea timpului, totuşi îl iubea.

— Putem să încercăm, şopti ea.

— Constat că entuziasmul tău este debordant.

— Aici eraţi? Daphne stătea în cadrul uşii. Avea o pelerină de ploaie pe braţ şi cheile maşinii în mână. Mă întorc la Londra.

Matt se uită la ea, cu nepăsare.

— Credeam că ai de gând să mai stai.

Daphne ridică din umeri.

— M-am răzgândit. Aveţi musafiri şi…

— Au plecat, nu-i aşa, Liza?

Daphne ridică din nou din umeri.

— M-am plictisit, declară ea cu sinceritate, şi-i aruncă lui Matt o privire plină de reproş. M-ai cam neglijat. Apoi se întoarse spre Liza.

— Să-mi laşi camera aşa cum este. Voi reveni curând.

— Îmi pare rău că ne părăseşti, păstrăm legătura, nu? Matt o luă de umeri şi porniră spre maşină, fără a arunca măcar o privire înapoi spre Liza.

După plecarea ei, Matt se întoarse în camera de zi.

— Este supărător, spuse el, luând ziarul de pe măsuţa de cafea. Speram să mai stea, să pot obţine mai multe informaţii despre negocierile mele cu tatăl ei.

— Cum merg tratativele, Matt? Mă refer la parteneriat.

— Înaintează greu, dar lucrurile astea necesită timp.

— Mai speri să existe vreo şansă ca domnul Brettle să-ţi ofere…

— Oh, da. Daphne mi-a spus azi-dimineaţă…

Daphne. De ce trebuia ca Daphne să fie mereu implicată în discuţiile de afaceri? Pentru prima dată, Liza deveni suspicioasă. Nu cumva totul era doar o minunată scuză pentru Matt, ca Daphne să poată veni la vilă când dorea? De ce nu venise Marcus Brettle personal, să-l întâlnească? Fără îndoială, un om de afaceri de calibrul acestuia, nu lăsa nişte negocieri, atât de delicate, pe mâna fiicei sale.

— Întâmplător, Daphne este tânără, subţirică şi foarte atrăgătoare. Mă întreb dacă ai fi la fel de doritor s-o chemi aici, să discutaţi afaceri, dacă ar fi fost bătrână, grasă şi urâtă.

Matt îi răspunse, pe un ton enigmatic.

— Îmi pare rău că ai impresia asta despre ea.

— Ce alta aş putea avea?

— Mă aşteptam ca tu… începu el fără menajamente, apoi se opri brusc, punând ziarul jos.

Ascultă, nu mă pot certa cu stomacul gol. Mi-e foame. Hai în bucătărie, să vedem ce a pregătit doamna Reeve.

Deschizând uşa frigiderului, privirea i se opri pe friptura rece de pui.

— Doamna Reeve este de apreciat, din foarte multe puncte de vedere, dar uneori aş dori să-şi folosească mai mult imaginaţia în pregătirea mâncării.

— Îţi place curry, Matt? Ştiu că nu este o propunere grozavă, dar…

— Îmi place foarte mult. Strâmbă din nas. Din păcate, doamna Reeve nu vrea să facă.

— Fac eu unul repede, spuse ea, îndreptându-se spre aragaz.

— Vrei să spui că eşti pregătită să faci unul acum?

— De ce nu? Totul e să găsesc nişte praf de ardei şi…

— Trebuie să fie o cutie pe aici.

Am cumpărat una chiar eu, cu puţin timp în urmă. Am fost mai mult decât optimist, aş putea adăuga, căci n-a fost deschisă vreodată.

După numai o oră, Liza puse pe masă un platou mare cu orez şi curry.

Terminând de mâncat, Matt se lăsă pe spate în fotoliu, cercetând-o printre gene.

— Eşti o bucătăreasă extraordinară, spuse, apreciativ. Dacă ţi-ai fi găsit bărbatul potrivit, ai fi fost o soţie de primă clasă.

Complimentul lui, cu două tăişuri, o surprinse, entuziasmând-o şi întristând-o, în final. Insinuarea că ar fi o soţie minunată pentru orice alt bărbat în afară de el, o

îndureră profund.

Pe neaşteptate, Matt zâmbi.

— Eşti foarte afectuoasă şi impulsivă, Liza. Mare păcat…

Dar Liza n-avea să afle niciodată ce avea de gând să spună, căci sări în picioare şi o prinse de braţ.

— Ţi-ar plăcea ca un bărbat cu o singură mână să te ajute să speli vasele?

Capitolul 10

A doua zi, după micul dejun, cu toate că era duminică, Matt dispăru din nou în biroul lui, să lucreze. Între timp, Liza se învârti prin hol, aşteptând ca doamna Reeve să-şi termine treaba sus şi să coboare.

Era o altă zi călduroasă şi însorită şi, privind pe fereastră, se gândi ce pierdere era pentru Matt, să stea îngropat în hârtii, în loc să-i propună să iasă împreună undeva.

Mai târziu, făcându-i patul lui Matt, i se păru că aude o maşină urcând spre vilă. Gândindu-se că era Arthur, care venea să-şi vadă logodnica, trecu la patul din dormitorul ei. Abia când ajunse la parter, o voce cunoscută îi ajunse la urechi.

— Andy! exclamă ea.

El ieşi din birou, împreună cu Matt.

— Liza, ce faci? Mă bucur să te văd din nou. Îi strânse mâna, cu simpatie.

— Bună, Andy, şi eu mă bucur.

— Am cedat unui impuls, explică el. Era o dimineaţă atât de frumoasă – mult prea frumoasă, ca să mi-o petrec hoinărind prin

Londra, aşa că mi-am zis: „Andy, de ce nu te duci să-i vezi pe cei doi prieteni ai tăi, să vezi dacă nu cumva li se face milă de un biet burlac, şi-l însoţesc într-o plimbare cu

barca pe râul Cam?”

— Ce idee minunată! Ochii Lizei străluciră de plăcere. Nu-i aşa, Matt? îşi îndreptă privirea spre soţul ei.

— Mi-e teamă că sunt prea ocupat pentru o plimbare ca asta. În plus, cum m-aş descurca oare cu un singur braţ la…

— N-are nicio importanţă braţul, bătrâne. Va fi plăcerea mea, să dau la vâsle.

Matt scutură încet din cap.

— Am de terminat un desen de mare dificultate. Se întoarse spre Liza. Nu există însă niciun motiv, să nu mergi tu cu Andy, dacă doreşti.

Primul impuls fu să refuze. Îl plăcea pe Andy, dar nu dorea să-şi petreacă ziua numai cu el, fără Matt. Dar, înainte să poată protesta, Andy spuse, cu o voce plină de încântare.

— Aş fi foarte bucuros s-o iau pe soţia ta. Pregătind sandvişurile în bucătărie, Liza o auzi pe doamna Reeve exclamând:

— Tinerii nu mai sunt ca pe vremea mea. Soţul meu nu m-ar fi lăsat să-mi petrec o zi întreagă cu un alt bărbat.

Liza îi replică, zâmbind:

— Dar, doamnă Reeve, Andy este cel mai bun prieten al soţului meu. Se simţi tentată să-şi justifice acţiunea, mărturisindu-i că fusese ideea lui Matt, dar renunţă.

— Cel mai bun prieten! Nu este întotdeauna bine să ai încredere în „cei mai buni prieteni”. Şi ei sunt oameni, ca toţi ceilalţi.

O oră mai târziu, rezemată de perna unei bărci, în timp ce Andy vâslea în susul apei, cuvintele pe care le respinsese recent, îi reveniră în minte, prin afirmaţia surprinzătoare a lui Andy.

— Eşti atât de frumoasă în dimineaţa asta, Liza. Se

opri o clipă din vâslit. Deşi există o umbră de tristeţe în ochii tăi.

— Prostii! Ea pufni în râs, vârându-şi mâna în apa liniştită.

— Nu, vorbesc serios.

— Ştii că tata mă aducea deseori la Cambridge, când eram mică? Obişnuia…

— Nu schimba subiectul, Liza. Ea îi simţi privirea stăruitoare, forţându-se s-o evite. S-a întâmplat ceva? Ceva care să-ţi producă aceasta tristeţe?

— Nu, în niciun caz. Ce-ar putea fi?

— Nu ştiu, de asta sunt îngrijorat. Aş vrea să-ţi fiu de ajutor.

— Este foarte drăguţ din partea ta, dar n-ai de ce să-ţi faci griji – sincer.

— Atunci, de ce nu te uiţi în ochii mei?

Liza se forţă să-i întâlnească privirea. De teamă ca nu cumva să-i citească în ochi durerea şi umilinţa, cauzate de căsătoria nereuşită şi nefericită cu Matt, îşi lăsă capul spre spate, râzând zgomotos.

— Mai bine mi-ai spune de ce nu eşti cu prietena ta, astăzi, în loc să…

— Pentru că n-am o prietenă. Nu una de suflet, oricum.

— Oh, Andy, îl necăji ea, sunt surprinsă că un tânăr chipeş…

— Fetele care-mi plac cu adevărat, întotdeauna se întâmplă să fie implicate într-o altă relaţie.

Se pare că le descopăr prea târziu.

— Într-o bună zi, îţi vei găsi şi tu fericirea, sunt convinsă. Sinceritatea lui o impresionă profund. Ea continuă încet. Unele lucruri se întâmplă foarte repede. Acum eşti singur şi, în momentul următor, se iveşte cineva.

— Aşa a fost cu tine şi cu Matt? o întrebă el.

— Cam aşa ceva. Îşi întoarse privirea de la el, incapabilă să continue, în faţa evidentei lui admiraţii.

— Mereu m-am întrebat, unde v-aţi cunoscut? Matt nu pare să frecventeze vreun loc unde ar putea întâlni o fată ca tine.

— Ne-am întâlnit în Londra, răspunse ea vag.

— Prin intermediul unor prieteni, nu?

Dădu afirmativ din cap, nedorind să rostească, nici măcar o minciună nevinovată.

— Aş dori să am şi eu prieteni ca aia, răspunse el, cu francheţe.

Era tentată să-i spună adevărul. Deşi era condiţionată de hotărârea luată de Matt, să nu afle cineva împrejurările în care s-au cunoscut şi se mariajul lor de convenienţă, era peste puterile ei să mai păstreze tăcerea.

— Mi-aş dori să pot întâlni şi eu o fată drăguţă. Zâmbi ştrengăreşte. N-ai cumva o soră geamănă?

— Mi-e teamă că nu.

— Păcat.

— Mi se pare că unele persoane apelează la calculatoarele unor agenţii matrimoniale. Îi dădu ideea, fără convingere, ca şi când tocmai îi trecuse prin minte. Încercă, în felul acesta, să-l încurajeze pe Andy să facă ceva similar, pentru a scăpa de singurătate, fără însă a aminti ce rol jucase agenţia matrimonială în viaţa lui Matt.

Andy râse.

— Ăsta este un lucru premeditat, pe care numai bătrânul Matt l-ar fi făcut... dacă nu te întâlnea pe tine. Scutură din cap, vârând adânc vâslele în apă. Bănuiesc că sunt un sentimental. Eu mă voi baza pe sentimente, nu pe statistici, când va veni timpul să-mi aleg o soţie.

Mâncară pe malul râului, undeva între Cambridge şi

Grantchester. Liza se simţea uşurată acum, căci Andy aduse vorba despre universităţile din Cambridge. Spre încântarea ei, află că şi el era interesat de istoria vechilor universităţi.

Aflând că ea nu citise anumite cărţi despre Cambridge, pe care el le cumpărase, se oferi imediat.

— Ţi le aduc eu, cu prima ocazie când vin la voi.

— Şi eu o să le caut pe ale mele. Dar sunt mai vechi, rămase de la tatăl meu.

El rupse un smoc de iarbă, examinându-l cu atenţie.

— Vorbeşte-mi de familia ta, Liza.

Îi povesti, mai întâi, despre tatăl ei – acum decedat – apoi despre mama ei, care se recăsătorise şi plecase în Australia.

— Mai ai fraţi sau surori?

— Nu.

— Sărăcuţa, spuse, în semn de simpatie. Eu am şi una şi alta. Fratele este profesor şi sora secretară. Amândoi sunt căsătoriţi acum, dar ne-am distrat de minune, cât am fost copii. Întotdeauna mi-a părut rău pentru copiii singuri la părinţi.

— Pe mine nu m-a deranjat deloc. Liza zâmbi. Nu este chiar aşa de rău, cum gândesc unii.

— Asta pentru că am impresia că toţi „copiii singuri” cresc precum Matt. El a dus o viaţă destul de retrasă, ştii asta. Părinţii îl iubeau foarte mult şi i-au oferit tot confortul material dar, fiind mult prea ocupaţi, nu aveau prea mult timp de petrecut cu el. Apoi, după moartea lor, a rămas în grija celei mai ciudate mătuşi. Nu e de mirare că a devenit atât de studios şi încrezător în sine.

Se înserase şi se aflau în maşină, în drum spre casă, când numele lui Matt reveni în conversaţie.

— Bizar lucru, cu expediţia asta, nu-i aşa? spuse

Andy.

— Bizar? repetă Liza, încruntată.

— Da, nu ţi-a spus Matt? A fost anulată. Se pare că milionarul ăla canadian a contractat un virus ciudat, la câteva zile după ce au pornit la drum. A trebuit să-l aducă urgent înapoi la bază, pentru tratament şi teste. Ca urmare, expediţia a fost amânată pe timp nelimitat.

— N-am ştiut, răspunse ea încet.

— Probabil bătrânul Matt a uitat să-ţi spună. Mie mi-a spus la telefon, săptămâna trecută.

Apropiindu-se de vilă, Liza îl zări pe Matt, prin fereastra deschisă, plimbându-se prin camera de zi.

— Am crezut că v-aţi pierdut, îi întâmpină el. Unde naiba aţi fost?

— Linişteşte-te, bătrâne. Majoritatea zilei ne-am plimbat aiurea pe râu şi pe mal. Mi-a luat mai mult decât credeam, să vâslesc înapoi la Cambridge, aşa că am rămas acolo la ceai.

— Te-ai distrat? Matt se întoarse spre Liza.

— Excelent, într-adevăr. Nu putu să-şi ascundă încântarea din voce şi privire. Ştiai că informaţiile lui Andy despre Cambridge sunt…

— Bei ceva… înainte de plecare? Matt i se adresă lui Andy.

— Mi-ar face plăcere, mulţumesc. Se lăsă într-un fotoliu şi-şi puse picior peste picior. Presupun că ai muncit, tot timpul ăsta, cât noi ne-am distrat.

Matt se încruntă, îndreptându-se spre o tavă pe care se aflau o sticlă şi trei pahare, vizibil pregătite mai devreme.

— Te-aş invita să rămâi la cină, numai că doamna Reeve este plecată şi…

— Oh, dar pot pregăti eu ceva, n-o să-mi ia mult timp,

propuse Liza.

Matt auzise propunerea ei, era imposibil să n-o fi auzit. Totuşi, îi întinse băutura lui Andy, spunându-i simplu:

— Să mai treci pe la noi, din când în când.

Când Matt se întoarse spre tavă, Andy îi făcu Lizei cu ochiul, parcă spunând: „Este în regulă, am înţeles”.

Pe muteşte, cu un zâmbet resemnat, ea îi confirmă mesajul, înroşindu-se ca focul când realiză că Matt surprinsese acea privire. Ridicându-se în picioare, Liza murmură un scurt „Mă scuzaţi” şi ieşi repede din cameră.

Aşa cum îi promisese lui Andy mai devreme, era timpul să caute pentru el cărţile despre Cambridge, în ciuda comportării grosolane şi neaşteptate a lui Matt. Dar, când ajunse la parter, zece minute mai târziu, fu surprinsă să-i găsească pe amândoi pe alee. Andy avea privirea îndreptată spre vilă, aşteptând-o să apară, iar Matt, plin de entuziasm, îi freca parbrizul maşinii.

— Ah, bine că ai venit! Andy se îndreptă spre Liza, privirea oprindu-se pe cărţile din mâna ei. Sunt pentru mine? Ea dădu afirmativ din cap. Eşti foarte amabilă, Liza.

— Sper să-ţi placă la fel de mult ca şi mie.

— Sunt sigur. Ne-am distrat azi, nu?

— Da, aşa este. Îţi sunt recunoscătoare.

— A fost plăcerea mea. Eu…

— Atunci, pe curând, Andy. Matt ţinea portiera deschisă.

— E în regulă, bătrâne, e în regulă, m-am prins, spuse el râzând. Ştiu că eşti nerăbdător să rămâi singur cu încântătoarea ta soţie – şi nu te condamn. Dar sunt vechiul tău prieten şi nu trebuia să-ţi petreci toată ziua singur aici, îngropat în hârtii. Se aşează la volan şi porni motorul. Voi reveni curând. Îi aruncă o ultimă privire Lizei. Atunci, o să-ţi aduc şi cărţile mele despre Cambridge.

— Îţi place Andy, nu? întrebarea, seacă, veni ca un trăsnet, luând-o prin surprindere.

— Chiar… chiar îmi place, da, recunoscu ea simplu.

— Îţi place să discuţi cu el? Să fii cu el? insistă Matt.

— Amândoi îndrăgim oraşul Cambridge, admise ea.

— Ah, Cambridge. Iubitul tău Cambridge, spuse, aproape în bătaie de joc. Responsabil de atâtea lucruri, chiar şi de acceptul tău de a te… Se opri.

Liza nu-i înţelese atitudinea. Era gelos? În niciun caz. Unde nu este iubire, cum poate exista un asemenea sentiment?

— Andy se simte foarte singur – în sufletul lui.

Brusc, Matt se ridică în picioare şi, ducându-se la măsuţa pe care încă se mai afla sticla cu vin, îşi turnă un pahar.

— Ştiu asta, spuse el, golind paharul din câteva înghiţituri. Luă sticla din nou şi-şi mai umplu unul. Ştiu asta, repetă el.

Liza porni spre uşă.

— Unde te duci? întrebă el.

— În camera mea. Sunt obosită. Aerul de la…

— Şi eu sunt obosit. Obosit până în străfundurile mele, izbucni într-un râs strident. Numai că nu mi-e somn. Matt fu la uşă înaintea ei, blocându-i ieşirea.

— Stai aici, să vorbeşti cu mine.

— De… despre ce? se bâlbâi ea. Ăsta nu era Matt, pe care-l cunoştea ea. Nu era bărbatul cu care se căsătorise.

— Are importanţă?

Liza îi simţi pe obraz, răsuflarea caldă, cu un uşor iz de alcool. Deci, asta era! Vinul era cel care vorbea. El dăduse naştere acestui bărbat străin, fără reţineri şi relaxat. De obicei, Matt era un bărbat cumpătat. Două, trei pahare de vin, nu puteau produce o astfel de schimbare la

el…

El îi flutură în faţă un deget ameninţător, privind-o cu nişte ochi ciudat de strălucitori.

— Nu mă da deoparte, Liza.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu? Vocea îi era batjocoritoare. Probabil, ar trebui să-ţi explic. Aplecându-se uşor, o prinse cu brutalitate, cu braţul sănătos, sărutând-o cu forţa, pe buze. Întotdeauna, faptele vorbesc, eşti de acord?

Într-un moment de panică, încercă să-l respingă, dar el o sprijini de uşă şi o sărută din nou. Eşti a mea. Eşti soţia mea, fie că-ţi place, sau nu. Îmi aparţii. Vocea îi era dură. Dispreţuieşte-mă, dacă vrei, urăşte-mă, dacă trebuie, dar suntem legaţi unul de celălalt, legal şi moral.

— N-am spus niciodată că te urăsc, Matt. Nici măcar…

Camera începu să se învârtească în jurul ei, când Matt o lipi strâns de trupul lui. Nu se putea lupta cu el, era prea puternic, prea hotărât. Atunci, în ultimul moment, când era pe cale să capituleze, el îi dădu drumul. Cu răsuflarea întretăiată, spuse:

— Dacă nu aveam braţul în ghips, să nu-ţi închipui că scăpai aşa uşor!

— Matt… Liza îşi muşcă buzele, nervoasă. Cred că a venit momentul să discutăm.

— Uneori, am impresia că nu mai terminăm. Se pare că n-o să ajungem la vreun rezultat. Scutură din cap, cu tristeţe. Gata cu discuţiile. Să trecem la fapte.

— Atunci, mă duc în camera mea. Noapte bună, Matt.

Când ajunse la capătul scării, el ieşi în hol.

— Eşti o femeie foarte frumoasă şi râvnită, Liza. Dacă aş veni la uşa ta, aş găsi-o încuiată pentru mine?

O ironiza, sau i se părea? Se întoarse, cu inima

bătându-i cu putere.

— Ştii foarte bine că nu există nicio cheie. În plus… Se opri, copleşită de evidenta dorinţă din privirea lui. Eşti soţul meu, până la urmă.

— Da, sunt soţul tău. Cum el se întoarse brusc spre camera de zi, reuşi să-i prindă ultimele cuvinte, rostite în şoaptă. Era mult mai bine să fi fost iubitul tău.

Oare avea de gând să vină la ea, aşa cum insinuase? se întrebă Liza. Iubindu-l aşa cum cum îl iubea, gândul o tulbură atât de profund, încât nu fu în stare să adoarmă. Abia către ora trei căzu într-un somn adânc, în care se visă în vremea când era singură, şi David încă o iubea. Dimineaţă, trezindu-se la realitate, fu uşurată să realizeze că nu fusese decât un vis.

Nu-l văzu pe Matt la micul dejun. Se părea că o evita, ceea ce i se păru ciudat, după entuziasmul pe care şi-l manifestase seara trecută. Chiar şi când îi duse cafeaua în birou, el refuză să-i întâlnească privirea. Îi mulţumi scurt, îndreptându-şi atenţia spre desenele lui complicate.

Puţin mai târziu, curăţind trandafirii de uscături, zări furgoneta lui Arthur Burgess în faţa porţii şi se grăbi spre el.

— Mă bucur că v-am prins aici. Cred că o să vă placă ce este aici. Îi puse în braţe un coş mare, cu capac.

— Ce este asta, Arthur? El rânji.

— O mică atenţie de la mine, pentru că aţi fost aşa amabilă să-mi cumpăraţi cadoul pentru Edith. Răsucindu-se pe călcâie, porni înapoi spre furgonetă. Spuneţi-i lui Edith că ne vedem diseară, nu pot să mai stau acum, mă grăbesc să iau nişte materiale de la gară.

Ducând coşul în bucătărie, îl puse pe masă şi-l deschise. O pereche de ochi verzi, strălucitori, pe o faţă păroasă, neagră ca tăciunele, o priveau cercetător.

— Un pisoi, spuse Liza, cu voce tare, ridicându-l. Ce dulce el

— Ce ai acolo? Nu cumva unul dintre pisoii lui Arthur?

— Oh, Edith, nu-i aşa că e drăgălaş?

Intrând în bucătărie, doamna Reeve aruncă pisoiului o privire indiferentă.

— Bănuiam că asta punea la cale Arthur, ieri când am fost la el. Mă tot întreba, care este cel mai frumos. Mipsy, pisica lui, tocmai a fătat opt.

— Nu-ţi plac pisicile, doamnă Reeve?

— Nu am nimic împotriva lor, am avut şi eu una. Însă, ca majoritatea animalelor, îţi influenţează viaţa. Să nu crezi, că nu sunt de acord cu asta. Pisica mea a fost o mare consolare pentru mine, după moartea soţului meu. Dar la tine… la tine este altceva.

— Altceva? Cum adică?

— După mine, tu ar trebui să te gândeşti la un copil, nu la un pisoi.

Liza îşi simţi obrajii încinşi.

— Ştiu şi eu… spuse încet

— Ei bine, eu ştiu. O femeie frumoasă, agreabilă şi sănătoasă ca tine şi un bărbat inteligent şi chipeş ca Matt, nu se poate să nu aibă un copil minunat!

Pentru a-şi ascunde stânjeneala, Liza îşi lăsă capul în jos şi începu să mângâie pisoiul pe gât.

— Lui Matt îi place? Doamna Reeve turnă puţin lapte într-o farfurioară.

— Nu… nu ştiu. Nu l-a văzut încă.

Reacţia lui Matt la vederea pisoiului, când Liza i-l duse în birou, nu fu una încurajatoare, acesta reuşind cu greu să-şi reprime o grimasă.

— Uite ce mi-a dat… ne-a dat Arthur.

— Ce l-a apucat, să facă asta?
— Are opt. De ce? Nu-ţi place?
— Prefer câinii.
— Oh. Noutatea o dezamăgi. N-am ştiut.
— Păstrează-l, dacă vrei. Tot ce te rog, este să nu-l laşi în biroul meu. Ştii cât de mult le place pisicilor să se caţere peste tot.
— Bine, Matt. El se întoarse repede la hârtiile lui. Părea uşor jenat, Liza intuind că era rezultatul episodului din seara trecută.
Pisoiul începu să toarcă şi Matt îşi ridică privirea.
— Ce nume ai de gând să-i dai? murmură, amabil.
— Nu ştiu, nu m-am gândit încă.
— E ca un ghemotoc. El îl atinse cu degetul arătător.
— Asta este! Ce idee grozavă. Îi voi spune Ghemotoc!
— Dacă este un „el”, spuse Matt, foarte serios.
— Arthur aşa a a zis.
— E în ordine, atunci.
Trecu o săptămână – cea mai armonioasă şi lipsită de neînţelegeri perioadă de când erau împreună, după părerea Lizei. Era adevărat, nu se vedea prea des cu Matt, el continuând să-şi petreacă zilele închis în biroul lui. De obicei mâncau seara, în jurul orei şase şi jumătate, după care o lua la o plimbare în sat şi înapoi, pentru mişcare, spunea el. Adesea, când se întorceau, era trecut de zece, rămânându-le foarte puţin timp să stea împreună.
În toată acea perioadă, nici măcar o dată, el nu făcu vreo aluzie la seara când o uimise cu acea probă de afecţiune pentru ea, contrară firii lui. Judecând după indiferenţa pe care o afişa acum, seara aceea nu existase vreodată. Oare chiar rostise acele cuvinte încărcate de dorinţă: „Uşa va fi închisă pentru mine?”
Din când în când, îl surprindea privind-o pe furiş,

cum se juca pe covor cu Ghemotoc. Uneori, alergând după mingea de ping-pong, Ghemotoc sfârşea agăţându-se de pantalonii lui Matt. În tăcere, el îi desprindea ghearele şi i-l dădea Lizei, fiind întotdeauna foarte atent ca mâinile să nu li se atingă.

Odată, Ghemotoc reuşi să se caţere în vârful perdelei din camera de zi. În momentul acela, Matt se afla în biroul lui. Niciodată Liza nu-l deranjase în timpul lucrului, dar văzând pisoiul atârnând acolo sus, se sperie atât de tare, încât se duse la el imediat, implorându-l s-o ajute să-l salveze pe Ghemotoc.

În mod ciudat, el nu se supără că-l deranjase şi luă pisoiul de sus, cu un zâmbet jucăuş, fluturându-i pe buze.

— Pisoiul ăsta este un adevărat alpinist. Nu trebuie să te alarmezi. Sunt convins că nu se va urca undeva, de unde să nu mai poată coborî.

Trecu o altă săptămână, foarte asemănătoare cu cea dinainte. Doamna Reeve îşi petrecea tot mai puţin timp la vilă, căci nunta era foarte aproape. Sâmbăta următoare urma să se cunune cu Arthur la biserica din sat – o ceremonie simplă, urmată de o mică petrecere acasă la Arthur, unde erau invitaţi şi Liza cu Matt.

Dimineaţa, înainte de nuntă, sosi un colet pentru Liza. Ghici imediat ce conţinea şi de la cine venea.

— Ăsta nu e scrisul lui Andy? întrebă Matt din spatele ei, când aceasta intră cu pachetul în camera de zi.

Ea dădu afirmativ din cap, dusă pe gânduri.

— Cred că sunt cărţile despre Cambridge pe care a promis că mi le trimite, răspunse Liza, dorindu-şi ca el să n-o mai privească cu atâta insistenţă.

Erau opt cărţi înăuntru, dar nu avea timp să le răsfoiască acum.

Trebuia să se spele pe cap şi să fie în sat într-o

jumătate de oră, la pregătirile pentru nunta doamnei Reeve. Începând să le aşeze pe rafturile bibliotecii, din una dintre ele căzu o scrisoare. Se aplecă s-o ridice, dar Matt i-o luă înainte.

„Draga mea Liza" citi el cu voce tare, apoi i-o întinse repede Lizei.

— Scuză-mă, a fost greşeala mea. Credeam că este adresată amândurora.

— N-are importanţă. Te rog, citeşte-o. Sunt sigură că Andy a scris-o pentru amândoi.

— Nu mă interesează, spuse răspicat şi ieşi din încăpere, trântind uşa în urma lui.

Dar, poate că Matt ştie ceva, decise Liza, citind ce-i scrisese Andy. „Îmi cer scuse că am trimis cărţile aşa târziu. Intenţionam să ţi le aduc, dar având în vedere că ultima mea vizită l-a făcut gelos pe Matt, am hotărât să aştept să se calmeze spiritele, înainte de a mă aventura din nou la Maple Cottage. Totuşi, gândindu-mă mai bine, aş veni acolo, numai să mă asigur că Matt este suficient de atent şi iubitor cu tine. Pe zi ce trece, sunt tot mai convins că el nu înţelege ce noroc a avut să întâlnească pe cineva ca tine.

„Sper că eşti bine, Liza, şi că braţul lui Matt este aproape vindecat. Când îi scoate ghipsul? S-a hotărât ce face cu expediţia? Se vede că bogătaşul ăla canadian are o impresie excelentă despre Matt, dacă i-a oferit o a doua şansă. Totuşi, cum poate Matt să se gândească să te părăsească doi ani – nu-mi pot imagina. Trebuie să fie nebun s-o facă. Îmi pare rău că sunt atât de direct, dar adevărul este că sunt aproape îndrăgostit de tine. Matt este cel mai bun prieten al meu şi eu sunt un ticălos, făcând astfel de declaraţii. Dar totul este permis în dragoste şi în război, şi dacă el nu te vrea – eu te vreau. Pe

curând, Andy”.

Era foarte ciudat că nu dezvăluirile lui Andy erau cele care la început o surprinseră, apoi o făcură să se simtă jenată, ci faptul că el îşi dăduse seama că lucrurile între ea şi Matt nu mergeau aşa cum ar fi trebuit.

Dacă Matt reuşise să păstreze secretul mariajului lor formal faţă de doamna Reeve, era o ironie ca Andy să suspecteze că ceva nu era în regulă, după numai două vizite. Liza se îndoia totuşi în privinţa geloziei. Aici, Andy se înşela. Matt, pur şi simplu nu era capabil să fie gelos. În plus, îşi spuse ea, nu pentru prima dată, „unde nu există iubire, nu poate exista gelozie”.

Noutatea, privind expediţia, pe care o aflase de la Andy, o supără. La ultima vizită, îi spusese că expediţia fusese abandonată, din cauza îmbolnăvirii milionarului canadian. Acum, din ce îi scria, se părea că expediţia îşi relua cursul, lui Matt oferindu-i-se slujba iniţială de lider al acesteia. Totuşi, el nu-i spusese nimic.

Liza îl surprinse pe Matt în bucătărie, hrănindu-l pe Ghemotoc cu bucăţele de ficat rămase de la masa de prânz.

— Este un ghemotoc foarte isteţ, observă el, ridicându-se în picioare, oarecum jenat.

— Aş dori să stăm de vorbă, Matt, începu Liza.

— Spune.

— Nu aici.

— De ce nu?

Ea avu impresia că ştia care era subiectul şi voia să-l evite. Spuse, resemnată:

— Foarte bine, dacă insişti. Este vorba despre expediţie. Am înţeles de la Andy că ţi s-a oferit din nou s-o conduci.

— Aşa este, recunoscu el.

— N-ai pomenit nimic despre asta, îi reproşă ea.

— Nu.

Calmul lui o deranjă.

— Ai de gând să accepţi?

— Depinde.

— De ce anume? De ce trebuia să-i scoată cuvintele cu forţa? Fără îndoială, ca soţie, avea dreptul să…

— De data exactă când milionarul ăsta doreşte să repornească expediţia. Braţul meu este aproape vindecat, dar…

— Dar, am înţeles că aşteaptă după tine.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă, pe un ton ameninţător.

— Andy a pomenit în…

— Crezi ce spune Andy! Şi mai e problema cu Marcus Brettle şi asocierea cu el.

Liza îşi spuse cu amărăciune: „Orice s-ar întâmpla, se pare că n-am nicio şansă”. Ori e Marcus Brettle – şi Daphne – ori doi ani în America de Sud.

Capitolul 11

Cununia lui Edith Reeve cu Arthur Burgess avu loc într-o zi însorită de august. Stând alături de Matt, în micuţa biserică din sat, Liza simţi punându-i-se un nod în gât. Doamne, dacă între ea şi Matt ar fi existat, măcar o fracţiune din iubirea pe care aceşti doi oameni, care nu mai erau de mult tineri, o aveau unul pentru celălalt!

În timp ce cuplul îşi rostea jurămintele de căsătorie, gândul i se întoarse în urmă, spre propria-i nuntă. i se păruse atunci o idee realistă, să se mărite cu Matt, ştiind că se vor despărţi într-o săptămână. Cine putea să prevadă ce va urma? Că ea va fi aceea care va spulbera planurile, pe care el şi le făcuse cu atâta grijă. Dacă ar fi ştiut, s-ar mai fi măritat cu el? Nu avea nicio îndoială în privinţa sentimentelor lui. Se căsătorise cu ea numai pentru a

îndeplini o clauză din contract. Orga începu să cânte şi ea se întoarse spre Matt, dar privirea lui era fixată spre amvon.

Ieşind din biserică, orbită pe moment de strălucirea soarelui şi de lacrimile nevărsate, se împiedică în portal. Matt, părând să realizeze abia acum că nu era singur, întinse mâna, sprijinind-o.

— Uşurel! o sfătui el.

Plecaseră la nuntă cu un taxi. Mai târziu, plecând de la Arthur, Matt propuse:

— E o seară superbă. Hai să mergem înapoi pe jos.

La jumătatea drumului, ea se împiedică din nou.

— Scuză-mă, Liza. Trebuia să mă fi gândit că pantofii de nuntă nu sunt pentru plimbare. Vocea îi sună plină de solicitudine.

— Este în regulă. Sunt chiar confortabili. Numai că…

— Nu este întotdeauna uşor să ţii pasul cu mine, nu? În mai multe privinţe, adăugă el, semnificativ. Problema este că eu sunt mereu cu un pas înainte. Dar, sunt aşa cum sunt. Exact aşa cum tu eşti aşa cum eşti.

Un licăr de speranţă pentru mariajul lor, se ivi la orizont. Din spusele lui, în mod evident era pe cale să accepte diferenţele dintre ei. Adevărat, bariera incompatibilităţii lor nu putea fi dărâmată dintr-odată, dar cu timpul…

— Cum o să-ţi fie, singură cu mine – fără doamna Reeve? întrebă Matt, în timp ce intrau pe poarta vilei.

Ea zâmbi.

— Mă bucur pentru doamna Reeve, că…

— Ăsta nu e răspunsul la întrebarea mea.

— Cred că mă voi obişnui.

— Acum, putem să ne extindem. Se uită la ea cum îşi punea pălăria pe masa din hol. Hai să intrăm aici, spuse el,

conducând-o în biroul lui. M-am gândit să transformăm camera doamnei Reeve, într-un birou pentru mine, dacă voi reuşi să prelungesc firul de telefon până sus. Atunci, asta va deveni sufragerie, aşa cum a fost iniţial. Ce părere ai? Oricum, ne mai rămâne o cameră de oaspeţi sus. Făcu o pauză. Despre noi, Liza? Am dreptate, dacă spun că vrei să folosim în continuare două dormitoare?

Întrebarea era atât de explicită, încât o luă ameţeala. Aproape că nu mai putea să se concentreze. Atitudinea lui faţă de ea, de când o sărutase cu forţa, fusese cea a unui străin politicos, a unui prieten amabil, cel mult. Acum, din senin, se întoarse unde rămăsese atunci.

— Nu este uşor să fii răbdător, spuse el, cu o voce groasă.

Liza nu ştia cum ajunseseră în acest punct – punctul în care el părea să accepte că era doar o chestiune de timp, până ce mariajul lor va deveni unul normal.

— Dragă Liza… Erau la un pas de a face un nou târg minunat. Ea simţi instinctiv. Se vedea în ochii lui. Apoi, brusc, sună telefonul. Matt fu înapoi, înainte ca ea să realizeze că plecase. Era Daphne, spuse el scurt.

— Daphne! Cuvântul i se opri în gât.

— E în drum spre vilă.

— Vrei să spui, acum? Nu-i venea să creadă. Doar cu o clipă mai devreme, fericirea părea atât de aproape.

Dădu afirmativ din cap, ochii umplându-i-se de viaţă.

— Şi, ce crezi? Tatăl ei mi-a oferit, în cele din urmă, parteneriatul. Nu este minunat?

— Adică, fără să contribui cu vreun ban la asta?

— Exact.

— De ce trebuie să vină Daphne aici, şi nu tatăl ei?

— Marcus Brettle este mereu ocupat. Pe lângă asta, Daphne mi-a spus că i-a oferit şi ei o funcţie în conducere,

deci, se pare că pe viitor va fi angajată activ în…

Ea nu mai auzi restul cuvintelor lui Matt. Singura ei consolare era că n-o minţise, la urma urmei. Căci, în ultimul timp, începuse să se îndoiască de motivele pentru care el o voia pe Daphne la vilă. Deşi se înşelase, şi un parteneriat fusese oferit, totuşi, se părea că ea avea să piardă. Dacă nu-l pierduse pe Matt în expediţia din America de Sud, mai mult ca sigur îl va pierde acum, în faţa atrăgătoarei Daphne

— Oricând disponibilă.

— Va sta mult? se trezi Liza întrebând.

— Până la sfârşitul săptămânii, cel puţin.

— Înţeleg. O cuprinse dezamăgirea.

Matt trebuie că simţise, căci se scuză imediat.

— Îmi pare rău, că va trebui să faci o muncă în plus, dar vom mânca la restaurant, cât mai des posibil.

— Nu e vorba de muncă, protestă ea.

— Atunci, de ce te-ai schimbat la faţă?

— Daphne apare întotdeauna când te aştepţi mai puţin, şi mie…

— Ţie nu-ţi place Daphne, nu? Vocea îi era plină de reproş.

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia. A spus-o tonul vocii tale. Doar pentru că nu aveţi aceleaşi interese. Pentru că tu eşti îndrăgostită de Cambridge şi de istoria lui, şi de viaţa la ţară, şi ea este o fată căreia îi place să trăiască în oraş.

— N-are nicio legătură cu Cambridge, sau cu interesele mele.

— Atunci, cu ce?

Se certau ca oricare alt cuplu de tineri căsătoriţi şi nu ştia de ce

— Sau de ce părea el atât de supărat.

— Este înfumurată şi egoistă. Nu se gândeşte decât la ea şi… la tine, îi aruncă Liza. Iartă-mă, Matt, dar asta este părerea mea.

Se auzi zgomotul unei maşini pe alee.

— Vorbim despre asta mai târziu, murmură Matt, printre dinţi. „Trebuie să fiu o bună actriţă”, îşi spuse Liza, în timp ce o conducea pe Daphne spre vechea ei cameră, făcând conversaţie şi încercând să pară amabilă.

— Sper că patul ăsta este complet uscat şi aerisit, spuse aceasta bosumflată, îndreptându-se spre pat şi punând mâna pe el. Nu înţeleg de ce nu-mi dai camera cealaltă. Trase aer pe nas. E o atmosferă înăbuşitoare aici. Putem să mai deschidem nişte ferestre?

— Dacă aş fi aflat mai devreme că vii, aş fi…

— Imediat ce Matt se va instala la firma tatălui meu, voi avea grijă să vândă închisoarea asta şi să cumpere un apartament modern în oraş. Îşi mângâie părul aranjat impecabil. Tata m-a numit oficial în consiliul director. Vor fi şedinţe interminabile şi va trebui să mă întâlnesc cu Matt foarte des. N-aş suporta să fac drumul până aici, de fiecare dată.

Judecând după ceea ce spunea Daphne, Lizei îi fu clar că Matt se decisese deja să accepte asocierea. Se întrebă când luase decizia finala, de a refuza să plece în expediţie. Se simţi jignită profund şi umilită, la gândul că el nu se îngrijise să-i spună, lăsând-o să afle din discuţia cu o altă femeie.

Matt era la telefon, rezervând o masă pentru cină, când Liza coborî la parter, după ce o instalase pe Daphne. Toată bucuria produsă de nunta doamnei Reeve dispăruse complet. Trecu prin camera de zi, apoi ieşi în grădină.

Stătea pe o bancă lângă orhidee, când auzi vocea lui Matt.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot. Nu vii?

— Unde?

— Afară, la cină, desigur. Doar m-ai auzit vorbind la telefon.

Rănită de indiferenţa lui, spuse repede:

— Şi să stau între un bărbat care are un calculator în loc de inimă, şi o femeie fatală? Nu, mulţumesc!

— Cum doreşti. Privirea lui era enigmatică. Înţelegi, desigur, că eu trebuie să mă duc.

— Normal. Încercă să-şi reţină sarcasmul din voce, dar nu reuşi.

— Nu vom întârzia… prea mult. Pentru un moment, păru să se confrunte, în sufletul lui, cu o problemă imensă. Când mă întorc, trebuie să stăm de vorbă, noi doi. Este absolut necesar. Situaţia a devenit imposibilă. Îşi lăsă privirea în jos. Cred că ţi-e la fel de limpede ca şi mie, că am ajuns la un punct… El ezită.

— Pe care nu-l putem depăşi, continuă ea cu tristeţe, în locul lui.

— Liza, eu… De după colţul vilei, apăru o siluetă elegantă, într-un costum-pantalon alb, pantofi roşii şi o pălărie asortată.

— Dragă, nu vii? se auzi vocea iritată a lui Daphne.

— Ba da, imediat. Fără să arunce o privire înapoi, Matt ieşi din grădină.

Pentru Liza fu mai mult decât o tortură fizică s-o vadă pe Daphne luându-l posesiv de braţ pe soţul ei, zâmbindu-i seducător – tortură pe care n-o mai putea suporta. În plus, nu-i spusese Matt că mariajul lor se terminase? „Am ajuns la un punct pe care nu-l putem depăşi”.

Auzind maşina lui Daphne plecând, se ridică în picioare şi porni agale spre vilă.

Liniştea din casă era aproape de nesuportat,

amintindu-i că, numai cu puţin timp în urmă, ea şi Matt deveniseră foarte apropiaţi. El îi spusese chiar „dragă”. Pasiunea din voce şi dorinţa din ochii lui, categoric, fuseseră sincere. Dar ce însemnaseră? În niciun caz dragostea pe care, în mod greşit, şi-o imaginase ea. Evenimentele petrecute imediat după apariţia lui Daphne, dovediseră, fără dubiu, că ceea ce simţea el pentru Liza era, nimic mai mult, decât atracţie fizică. La urma urmei, ea era tânără şi atrăgătoare.

Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi plecat cu Daphne la cină. Ar fi insistat, indiferent că-l făcuse un „calculator” şi pe Daphne o „femeie fatală”. I-ar fi înţeles izbucnirea de moment.

Liza se întrebă de ce nu se căsătorise cu Daphne, de la bun început. Poate că ei nu-i surâsese ideea de a rămâne singură doi ani. Totuşi, dacă se însura cu ea, nu mai era nevoit să plece în expediţie, pentru a face rost de bani. În calitate de socru, mai mult ca sigur, Marcus Brettle l-ar fi luat imediat la firmă, ca asociat cu drepturi depline.

Întrebarea nu-i dădea pace. Poate că Matt, fiind un perfecţionist, considerase că Daphne nu era chiar soţia potrivită pentru el – nu sută la sută, cum îi garantase calculatorul.

Bietul Matt! Era o adevărată ironie, ca un calculator să aleagă o persoană atât de nepotrivită pentru el.

Dar nimeni nu putea învinui calculatorul, acesta nu făcuse decât să prelucreze nişte date. Problema era Phyl, care completase formularul, răspunzând la nişte întrebări de natură strict personală, la care numai persoana direct implicată putea răspunde. Însă Phyl acţionase din dorinţa de a ajuta.

Până la urmă, nimeni n-o forţase să se întâlnească cu străinul care-i telefonase, nimeni nu o forţase să iasă cu el,

să se mărite cu el. Trebuia să-şi fi dat seama de la început cât de diferiţi erau. Poate ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost în starea deplorabilă în care o adusese David.

Cea mai mare greşeală însă o făcuse după căsătoria lor. Realizând cât de important era pentru Matt ca ei să se potrivească din punct de vedere ştiinţific, ar fi trebuit să-i povestească episodul cu Phyl, în loc să aştepte ca el singur să descopere adevărul.

Nu era de mirare că nu avusese succes în a transforma mariajul lor de convenienţă, într-unul normal. Matt nu mai avusese încredere în ea, după aceea, şi nu era de condamnat. Era firesc ca, în condiţiile astea, să fie tot mai receptiv la avansurile ostentative ale lui Daphne.

Oh, fuseseră momente când, împotriva voinţei lui, ea reuşise să-i trezească interesul, să-l facă s-o dorească, dar chiar şi un bărbat al viitorului, ca Matt, era uman uneori.

„Trebuie să-l părăsesc” spuse cu voce tare.

„Trebuie să-l părăsesc pe Matt, şi să învăţ să trăiesc singură, din nou” repetă, ca şi când voia să se convingă pe sine că, într-adevăr, credea ce spunea.

Oricum, tot aici se ajungea, era doar o chestiune de timp, până că ea sau Matt s-o spună primul. Înainte de a pleca la cină cu Daphne, el fusese foarte clar. Ajunseseră într-un impas şi trebuia luată o hotărâre.

Ei bine, ea va fi cea care o va lua. În plus, n-ar mai putea suporta să se confrunte cu dureroasa lui nepăsare.

Nu vor mai exista nici scandaluri, nici stări de tensiune. Ea nu-l va mai pune în situaţii jenante în faţa doamnei Reeve, care acum era în siguranţă, în casa şi în inima lui Arthur. Treburile gospodăreşti nu urmau să fie o problemă, existau destule persoane disponibile în sat. Şi dacă se va plictisi la vilă, exista Daphne, oricând dispusă să-l ducă la Londra.

Câteva cuvinte fără sens îi răsunară în minte: „De ce să renunţi şi să fugi? Nu faci altceva decât să pierzi”.

Era foarte adevărat.

Dar chiar dacă rămânea, tot îl pierdea.

Trebuia să plece acum, ori niciodată. Aruncând o ultimă privire vilei pe care o iubea atât de mult, urcă repede în camera ei şi începu să-şi împacheteze lucrurile într-o valiză. Va trimite mai târziu după restul, când se va stabili undeva.

În seara asta va pleca la Londra. Oricât de mult îi plăcea Cambridge, era mult prea aproape de Matt.

După ce umplu valiza, o luă la parter şi sună în sat după un taxi. Nu era niciunul disponibil, până într-o jumătate de oră. Ca să-şi omoare timpul, se învârti prin casă, trezindu-se în biroul lui Matt. Pentru o clipă, o cuprinse nostalgia când îi reveni în minte cât de des îl văzuse acolo, aplecat peste hârtiile lui dar, scuturând din cap, pentru a-şi alunga amintirile, scoase verigheta de pe deget şi o puse pe un teanc de hârtii.

Nu va lua nimic din ce primisese de la el. Nimic. Îl iubea prea mult ca să poată suporta vreo amintire despre el, în viitorul sumbru care o aştepta.

Era trecut de opt şi era nerăbdătoare să vină taxiul şi s-o ducă departe. Atunci îşi aminti de Ghemotoc. Cum putuse să uite de el? Nu-l putea lăsa acolo.

Nu-l va lăsa. Era al ei. Arthur i-l dăduse ei. În plus, iubea ghemotovul ăla păros şi zburdalnic, mai mult ca…

Îl strigă prin casă însă, în mod ciudat, acesta nu apăru. Nu era nici sus. Ieşi în grădină şi începu să-l strige.

— Ghemotoc! Ghemotoc! Unde eşti?

Ajunse la capătul grădinii, aproape de orhidee, când auzi un jalnic „mi-au”, de undeva de deasupra ei. Scrutând cu privirea cel mai apropiat copac, zări printre frunze o

pereche de ochi strălucitori privind în jos.

— Ghemotoc! Ce faci acolo? Coboară imediat!

Ghemotoc se afla în vârful unei crengi dintr-un măr foarte bătrân. Ducându-se lângă el, Liza întinse mâna.

— Hai! Dar, Ghemotoc nu făcu altceva decât să se retragă şi mai mult.

Începu s-o cuprindă panica. Trebuia să-l coboare de acolo. Taxiul putea veni în orice moment şi ea nu găsise un coş pentru el.

— Ghemotoc! Ghemotoc! strigă ea. Probabil, micuţa creatură era speriată, mult prea speriată ca să coboare. Disperată, se uită în jurul ei după ceva, orice, de pe care să sară până la el, dar nu găsi nimic. Singura soluţie era să se caţere în copac. În fond, nu era prea înalt şi crengile păreau destul de solide.

Nu fu prea greu să-şi găsească un punct de sprijin pe trunchiul copacului, chiar dacă îşi rupse ciorapul şi se zgârie. Era de aşteptat. Nici următoarele mişcări care o ajutară să ajungă pe prima creangă, nu fură foarte dificil de făcut. Oprindu-se să se odihnească, strigă din nou.

— Ghemotoc! Haide, Ghemotoc!

Cei doi ochi strălucitori o fixau cu privirea. „Mi-au!” Plânsetul pisoiului sună jalnic.

Ajungând pe creanga următoare, se auzi o pocnitură puternică şi brusc, scoase un ţipăt de spaimă, când realiză că nu mai era nimic sub picioarele ei.

— Ajutor! Ajutor! strigă ea, încercând în zadar să se ţină strâns de trunchiul copacului.

Dar mâinile, dureroase, îi alunecară încet.

Când îşi reveni, Liza era întinsă pe pat – propriul ei pat, în propria ei cameră. Deschizând încet ochii, se întrebă cu surprindere de ce era întuneric afară şi de ce stele străluceau prin perdea.

Lumina slabă a veiozei pe noptieră arunca pete de umbră prin cameră şi pe figura ce stătea la piciorul patului. Reuşind singură să se ridice şi să se sprijine de pernă, figura se apropie, aşezându-se lângă ea.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, că ţi-ai recăpătat cunoştinţa!

— Matt! Trupul o durea, din cap până-n vârful picioarelor şi, spre uimirea ei, avea ambele mâini bandajate. Ce s-a întâmplat cu mine?

— Nu-ţi aminteşti? Vocea îi era aspră.

Atunci, lent, ca un mozaic, o imagine începu să capete formă în faţa ochilor ei.

— Ghemotoc, spuse ea încet. Nu voia – nu putea – să coboare din măr.

— Şi ai hotărât să te caţeri să-l iei?

— Da. Îşi simţea capul ciudat. Punându-şi mâna bandajată pe el, fu surprinsă să găsească şi acolo un bandaj.

— Trebuie să stai liniştită. Te-ai lovit la cap şi ai şi o tăietură urâtă. Doctorul tocmai a plecat.

Voia să te interneze, dar m-am opus, atâta timp cât nu este absolut necesar, spuse el calm.

— De ce să fie nevoie de spitalizare, pentru o simplă căzătură dintr-un copac? îşi fixă privirea pe faţa lui. Şi de ce vorbeşti în şoaptă? Nu sunt pe moarte.

— Oh, Liza, chiar trebuie să faci o glumă din asta?

— S-a întâmplat ceva, Matt?

— Stai întinsă aici, cu amândouă mâinile bandajate, ca să nu mai spun de vânătăile de pe corp, după o căzătură care ar fi putut să te ucidă, sau să te mutileze pe viaţă, şi mă întrebi dacă s-a întâmplat ceva?

— Cine… cine m-a găsit?

— Şoferul de taxi. Făcu o pauză ameninţătoare. Cel

pe care l-ai sunat să vină să te ia.

— Înţeleg. Liza nu ştiu ce să mai spună.

— Este tot ce ai să-mi spui? În lumina strălucitoare a veiozei, faţa lui era o reală imagine a suferinţei. Mă părăseai, nu-i aşa? De ce?

— Chiar are importanţă? îşi întoarse faţa de la el. Unde este Daphne? N-aţi fost…

— Daphne este în drum spre Londra.

— Credeam că o să rămână aici.

— Asta intenţiona iniţial, da. Numai că am avut o discuţie după cină şi, ca urmare, a hotărât pe loc să se întoarcă la Londra. M-a lăsat acolo şi a trebuit să chem un taxi. Slavă Domnului că nu m-am oprit la o cafea sau undeva, că cine ştie ce se mai întâmpla aici în lipsa mea.

— Matt, vreau să ştiu unde este Ghemotoc. E bine?

— La naiba, cu Ghemotoc! spuse el cu vehemenţă.

— Matt…

— Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Şi mie mi-e drag micuţul ăla, chiar dacă ţi-a făcut, ce ţi-a făcut.

— Dar unde e? Sper că, după toate eforturile mele, n-a păţit ceva, nu?

Matt spuse, cu o voce resemnată:

— Când l-am văzut ultima dată, după plecarea doctorului, era în bucătărie, lingând smântână dintr-un castron imens. Arăta într-o formă remarcabilă – cu mult mai bine ca tine.

— Este o uşurare, oricum. Liza simţea că se putea relaxa acum.

— Asta e tot ce ai să-mi spui? întrebă el.

— Ce altceva ar mai fi? Surpriza o făcu să se întoarcă spre el.

— Te faci că nu înţelegi? Matt se ridică, îndreptându-se spre măsuţa ei de toaletă.

Unde sunt periile tale? Unde sunt fardurile tale?

— Ştii unde sunt, Matt replică ea calm.

— Da, ştiu. Sunt în valiza din hol. Acum, presupun că o să-mi spui de ce. Şi nu mai schimba subiectul, de data asta.

Ea înghiţi în sec, nereuşind să scoată o vorbă. Nu-i fusese niciodată foarte uşor să discute cu el, dar acum îi era şi mai greu.

— Din cauza lui Daphne? Se apropie de ea, vocea devenindu-i mai blândă.

— Parţial. Ea evită să-i întâlnească privirea.

— Numai parţial? insistă el.

— Au mai fost… şi alte lucruri.

— Presupun că o să încerci să-mi spui care sunt acele „alte lucruri”.

— Nu mai pot suporta căsătoria noastră, lipsită de dragoste.

După o lungă pauză, el şopti:

— Nici eu.

— Ce? întrebă Liza, uimită.

— Am spus „nici eu”. Nu mai pot suporta mariajul nostru lipsit de dragoste, vreau să zic.

— Asta am crezut şi eu că ai spus. Se opri brusc, coborându-şi privirea pe mâinile bandajate.

— De ce nu te poţi uita la mine? Matt se aplecă, trase un fotoliu lângă ea şi se aşeză.

Eu n-am un calculator în loc de inimă, cum ai spus mai devreme, în grădină. Îi luă mâna. Calculatoarele nu sunt capabile să simtă ceva, inima este. Am realizat asta în momentul în care am văzut valiza aia…

Ea spuse, încercând să zâmbească, dar incapabilă încă să-l privească în ochi.

— Nu trebuie să fii drăguţ cu mine, numai pentru că

am avut un accident. Nu putea suporta să-i fie milă de ea.

— Drăguţ?

Ce te face să crezi că sunt drăguţ? Tot ce încerc să fac, este să te cuceresc. Se opri, scuturând din cap, cu tristeţe. Mi-e destul de uşor să inventez echipament electronic, la care nici nu se visa, cu ani în urmă. Mi-e uşor să-mi fac planuri de viitor. Mi-am creat o bună reputaţie cu toate lucrurile astea. Eu sunt omul viitorului – un nume de care am fost mereu foarte mândru. Mulţumit, poate ar fi mai potrivit.

Totuşi, atunci când vreau să-i spun, singurei femei din viaţa mea, că o iubesc, sunt complet neputincios. Aplecându-se, îşi strecură braţul pe după umerii ei. Dar, te iubesc, Liza.

— Matt! Dar noi nu ne potrivim, din punct de vedere ştiinţific. Suntem tot aceleaşi persoane diferite, cum am fost întotdeauna. Se opri brusc, căutându-i privirea.

De altfel, tu nu crezi în dragoste.

— Cred că merit să mi se spună asta, replică el. Ştiu că am spus-o de nenumărate ori. Şi, ce este mai rău, am crezut cu adevărat, până să te întâlnesc pe tine.

Atunci, am început să am îndoieli. Dar vechile obiceiuri, în special cele proaste, dispar greu. Refuzam să accept că mă pot schimba şi căutam să-mi alung acele îndoieli. Dacă pentru a obţine o slujbă eram obligat să-mi găsesc o soţie, eram pregătit s-o fac cu sânge rece, fără să văd vreo problemă în asta.

Liza încercă să spună ceva, dar el continuă repede.

— Prima dată când ne-am întâlnit, cu toate că formularul spusese că suntem potriviţi ştiinţific, într-un fel, am simţit că nu eram. Pentru un moment, am avut sentimentul ăsta. Dar eu eram un tip realist. În plus, a fost ceva la tine – nu pot să spun exact ce anume – care m-a

atras. Prin urmare, am lăsat la o parte simţul realităţii, care-mi spunea să-mi caut o altă fată, cu vederi despre viaţă mai apropiate de ale mele.

Zeci de clopoţei începură să sune în capul ei. Se întreba dacă lovitura era cauza, când observă blândeţea din privirea lui Matt.

— Măcar dacă aş fi fost cinstită cu tine şi ţi-aş fi spus, de la început, că Phyl a completat formularul ăla. Trebuia s-o fi făcut. Dar abia după căsătorie am realizat cât de important era pentru tine să ne potrivim din punct de vedere ştiinţific.

Şi atunci era prea târziu. Tot timpul mi-am reproşat că am greşit atât de mult faţă de tine, Matt.

— Nu, a fost cel mai mare bine pe care l-ai făcut vreodată, draga mea. Dacă mi-ai fi mărturisit de la început că Phyl a completat formularul, mândria m-ar fi obligat să renunţ la planurile de căsătorie şi să-mi găsesc o altă fată. Dar aşa, doar simţind că nu suntem perechea ideală, fără să am vreo dovadă, am încercat să mă conving că ne potrivim perfect. Îi zâmbi. Dezamăgirea mea este, de departe, mult mai rea decât tăcerea ta.

Acum înţeleg de ce eram hotărât să mă căsătoresc cu tine, indiferent ce ar fi urmat. Nu-mi păsa că încă erai îndrăgostită de un alt bărbat. Eu puteam să-ţi ofer ce ţi-ai dorit întotdeauna – o vilă cu o grădină, şi o viaţă laţară.

Ea interveni repede.

— Tot timpul ai crezut că m-am măritat cu tine pentru vilă, nu-i aşa, Matt?

El dădu afirmativ din cap.

— De ce nu? Era un motiv foarte practic. Eu sunt un bărbat realist, ai uitat? La urma urmei, făcea parte din înţelegerea noastră şi…

— Nu pentru vilă m-am căsătorit cu tine, Matt.

— Atunci, de ce?

— Pentru că şi eu mă simţeam atrasă de tine. Era ceva ce nu-mi puteam explica.

În ce-i priveşte pe David, nu-l mai iubeam. Eu…

— Dar lacrimile din prima noapte, a aşa-zisei luni de miere?

— Au fost o descărcare nervoasă, epilogul unui episod. Din noaptea aia, nu m-am mai gândit la el, nici măcar o dată.

— Dacă aş fi ştiut! Figura bărbatului ăla, pe care nu-l cunoşteam, mă bântuia. Îl simţeam mereu prezent între noi.

— Nu vedeai că mă îndrăgosteam de tine, pe zi ce trecea?

— Spre ruşinea mea, nu vedeam decât o fată frumoasă, care era îndrăgostită de vila mea. O fată – o soţie – pe care urma s-o părăsesc, pentru a pleca în America de Sud. Începuse să mă bată gândul să renunţ la expediţie, şi asta mă deranja. Nu ştiam ce se întâmpla cu mine.

Mi se oferea o ocazie unică, să strâng suficienţi bani, pentru a mă asocia cu Marcus Brettle, şi eu mă gândeam cum să scap. Dar, trebuia să plec. Toate aranjamentele fuseseră făcute. Apoi s-a întâmplat accidentul.

— Oh, te rog, nu-mi aminti. Gândul o înfioră. Am stricat totul, şi tu erai atât de rece şi de furios.

— Dacă am fost rece, draga mea, pot să-ţi spun că răceala mea era născută din uluire. Adânc, foarte adânc în sufletul meu, acolo unde mintea mea computerizată nu putea pătrunde, eram încântat. Accidentul era cea mai legitimă scuză. „Nu pot să plec acum. Nu în America de Sud”.

O sărută uşor pe mâna bandajată. Dar accidentul

pusese o altă problemă. Trebuia să trăiesc la nesfârşit sub acelaşi acoperiş cu soţia mea şi nu ştiam sigur ce gândeşti despre asta. În fond, te căsătoriseşi cu mine ştiind că voi pleca departe.

— Dacă mi-ai fi spus! Eu n-am realizat…

— Mi-a fost teamă că o să te sperii. Pe lângă asta, nu eram chiar sigur de sentimentele mele. De fiecare dată când simţeam o emoţie, mi-o reprimam. Sau, aproape întotdeauna. Au fost momente când mă simţeam copleşit de iubire, şi trebuia să te ţin în braţe. Dar, de obicei, am reuşit să găsesc o scuză plauzibilă, pentru a o face.

— Ca atunci când mi-ai spus că încerci s-o convingi pe doamna Reeve că suntem un cuplu normal, spuse ea zâmbind.

— Doamna Reeve. El căzu pe gânduri. Simţeam că înnebunesc, de fiecare dată când mă întrebai de ce nu-i spunem adevărul despre căsătoria noastră. Nu puteam să-i spun. Eram convins că, dacă pretindeam că împărţim aceeaşi cameră, dacă dădeam impresia unui cuplu normal, cu timpul, chiar am fi devenit unul.

— De aceea ai fost atât de supărat, când ţi-am spus că se mărită cu Arthur?

El încuviinţă, dând din cap.

— Ştiam că dacă doamna Reeve pleca, nu mai era nevoie să jucăm teatru. Puteam trăi liniştiţi sub acelaşi acoperiş, fără să afle cineva şi, cu timpul, ne-am fi înstrăinat tot mai mult. O strânse uşor de umăr. Asta, dacă erai pregătită să rămâi cu mine. După accident, îţi spusesem că refuz să vând casă, găsind ca scuză responsabilitatea mea vizavi de doamna Reeve. De fapt, nu voiam să te pierd. Mi-era teamă că vei pune din nou problema vânzării vilei şi, de data asta, nu mai aveam nicio scuză.

Matt se gândi un moment, apoi continuă:

— Am realizat, totuşi, că n-am niciun drept să risc fericirea doamnei Reeve făcând agitaţie pe tema mariajului ei, doar pentru a-l salva pe al meu. După cum ştii, mi-am schimbat atitudinea faţă de planurile ei, străduindu-mă să par încântat.

Brusc, îşi trase braţul şi începu să se plimbe neliniştit, în sus şi-n jos, pe lângă patul ei.

— Când ai început să vorbeşti despre anulare, am devenit peste măsură de îngrijorat. Parcă înnebunisem de tot. Trebuia să opresc acea acţiune, o dată pentru totdeauna, dar nu ştiam cum – până când am văzut vaza cu flori lăsată în hol. Am luat-o, pur şi simplu, am dus-o în camera lui Daphne şi am răsturnat-o pe pat. Eram sigur că nu va mai putea dormi acolo în noaptea aceea. Trebuia să-i dau camera mea, şi eram astfel obligat să mă mut cu tine.

Liza spuse, cu timiditate:

— Se spune că totul este permis, în dragoste şi în război.

— Ştiu că tot am realizat ceva. Se opri şi, aşezându-se lângă era, se aplecă şi o trase spre el, cuibărind-o la pieptul lui. Căci ţi-am scos din cap ideea cu anularea. După noaptea aceea împreună, nimeni nu putea spune că mariajul nostru nu mai era unul real. Şi chiar dacă ai decis să treci la pasul următor – divorţul – ştiam că asta va necesita timp. Doi ani, cel puţin – timp suficient în care să încerc să te fac să mă iubeşti, aşa cum te iubeam eu.

Liza se întoarse şi-i atinse buzele cu ale ei.

— Matt, nu ştiai? În noaptea aceea am realizat că oriunde aş fi plecat, oriunde m-aş fi aflat, cuvintele „Matt Matson” rămâneau permanent întipărite în inima mea. Eram a ta, cu trup şi suflet. Se întinse la loc, ridicându-şi privirea plină de afecţiune. Dar nicio clipă n-aş fi crezut că

erai cu adevărat al meu. Daphne…

— Nu mă interesează Daphne. Nu în felul în care-ţi imaginezi. Însă am greşit, gândind că, fiind însurat, nu era nicio problemă s-o chem aici, să fiu cu ea în orice circumstanţe. Oh, am aflat de vanitatea ei. Am aflat de reputaţia ei de femeie care obţine orice bărbat doreşte. Am realizat şi că mă place, presupun.

Dar chiar am crezut că vizitele ei aici erau strict legate de problema asocierii mele cu tatăl ei. Se opri. Iartă-mă, draga mea, că nu mi-am dat seama ce efect aveau acele vizite asupra mariajului nostru… până în seara asta la cină.

— Ce s-a întâmplat la cină, Matt? Vorbele ei erau o şoaptă.

— Mi-a propus să te părăsesc. Am fost uimit. Nu mi-am imaginat vreodată că are astfel de gânduri. Dacă asta era preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru a deveni asociatul tatălui ei, ei bine…

— Care a fost răspunsul tău?

— I-am spus că glumeşte. Îmi amintesc că am şi râs, ideea era atât de absurdă. Trase adânc aer în piept. Atunci, a trecut la atac, spunând că oricine ne vede, realizează că mariajul nostru nu este unul adevărat, că ei îi este foarte clar de ce m-am căsătorit cu tine. A spus că ştie de condiţiile milionarului canadian. Chiar îşi reproşa că n-a fost în ţară atunci. Ca şi când m-aş fi însurat vreodată cu ea! Un zâmbet îi străbătu faţa. Pentru prima dată, am realizat că m-aş fi căsătorit cu tine, indiferent ce spunea formularul ăla. I-am mărturisit lui Daphne, pur şi simplu, că sunt îndrăgostit de soţia mea. Ea s-a ridicat brusc şi a plecat. Spunându-i lui Daphne că te iubesc, era logic să mă întorc aici imediat, şi să ţi-o spun şi ţie. Când am sosit, nu mi-am dat seama la început ce se întâmplase. De ce se

aflau în faţa casei un taxi şi maşina doctorului. Apoi, am văzut valiza în hol. Pentru o clipă, am crezut că este un coşmar.

— Acum, coşmarul a luat sfârşit, dragul meu. Pentru prima dată de la căsătoria lor, barierele dintre ei căzuseră, gândi Liza.

— La ce te gândeşti, Liza?

— Că ne-am regăsit, în cele din urmă, şi ce minunat este. Realizez că nu ne potrivim…

— Dar facem un cuplu excelent, murmură el. Tu eşti blândă şi sentimentală, în timp ce eu sunt logic şi cu viziunea viitorului – dar a unui viitor minunat împreună. Calităţile tale şi ale mele se vor uni şi-l vor face aşa, acum când am descoperit iubirea. Vom face o mare petrecere pentru a sărbători…

— O petrecere?

— Vreau ca toată lumea să fie la fel de fericită ca noi. Vreau să-i fac prietenei tale, Phyl, cel mai frumos cadou pe care am să-l găsesc, când va veni aici cu Bill, un cadou prin care să-i mulţumesc că te-a adus în viaţa mea. Trebuie să-l invităm şi pe Andy, şi pe doamna Reeve cu Arthur. Sau, acum ar trebui să spun domnul şi doamna Burgess! Întorcându-mă la Andy – mi-e teamă că ar trebui să-i cer scuze pentru gelozia mea din sâmbăta aia când te-a luat la plimbare cu barca. Poţi să-ţi imaginezi? Este cel mai bun prieten al meu şi am fost gelos pentru că mi s-a părut că are mai multe în comun cu tine, decât mine. Toate acele îndoieli sunt date uitării acum, nu-i aşa, Liza?

— Nu mai există nicio îndoială, Matt. Exceptând…

— Ce?

— Cum rămâne cu parteneriatul?

Matt scutură din cap.

— Mă descurc şi fără Marcus Brettle, afirmă el cu

hotărâre. Nu l-aş mai accepta acum nici dacă mi l-ar oferi, fără vreo influenţă din partea lui Daphne. Nu este cinstit faţă de tine, draga mea, şi…

— Nu mă deranjează deloc, serios. Acum că suntem uniţi, eu…

— O să încep ceva nou. Ştiu multe firme care-mi oferă oricând o slujbă. Poate nu chiar de nivelul celei de la Marcus Brettle, dar cu perspective de viitor.

— Şi America de Sud? Se cutremură. Nu cred că aş putea suporta…

— Eu n-aş suporta să stau două zile departe de tine, dar doi ani. Se uită în jos la ea, cu ochii strălucindu-i de iubire.

Înconjurată de braţele lui, Liza se simţea în siguranţă şi foarte fericită. El o strânse şi mai tare la piept, buzele lui căutându-le pe ale ei. Se simţea parcă plutind pe un nor. Îl auzi murmurând, frustrat:

— Abia aştept să-mi scoată ghipsul ăsta de pe braţ!

Ea îi răspunse încet, printre sărutări.

— Eu nu mă plâng de nimic, Matt.

În cameră se lăsă liniştea şi afară, în noapte, bufniţa din copac începu să ţipe din nou.

Sfârşit